

Cổ Tích

Contents

Cổ Tích	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	74
25. Chương 25	77
26. Chương 26	81

Cổ Tích

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Cố tích của tác giả A Đậu trên website đọc truyện online. (Cố Tích) kiếp trước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tich>

1. Chương 1

Tôi bị ung thư nằm trên giường bệnh chịu hành hạ ba năm, trị bệnh bằng hoá chất, tái phát, giải phẫu, tái phát, lại giải phẫu, lại tái phát. Hiện giờ, cuối cùng cũng đến lúc hấp hối. Trước giờ tôi luôn mong có hy vọng sống sót, vẫn cố gắng đấu tranh với bệnh tật, nhưng cuối cùng cũng không kéo dài được sinh mệnh. Bệnh tật lâu năm, làm tôi thấy được sinh mệnh cùng khoẻ mạnh là đáng quý nhất. Nếu như có thể sống sót được, thì sẽ hạnh phúc biết bao?

Thân thể nặng trĩu mệt mỏi trong bóng đêm, ý thức dần dần mơ hồ, tôi đã chết rồi ư?

Tới khi tôi có được ý thức, thì tôi đi ra từ thân thể của một cô gái, trở thành một đứa nhỏ, đây là chuyển thế đầu thai sao? Nhưng mà, hình như tôi chưa uống Mạnh bà thang. (Tương truyền khi chuyển thế đầu thai phải uống thang thuốc Mạnh bà để quên hết mọi chuyện trong kiếp trước, bắt đầu một kiếp mới).

Từ đáy lòng tôi thấy vui sướng, thật sự vui sướng. Tôi được sống, không ốm đau, là sinh mệnh hoàn toàn mới. Từ đó tôi trở thành một tiểu nha đầu trong gia đình hộ nông dân, vẫn chưa có tên, cha mẹ kêu tôi là Tiểu Khê (Dòng suối nhỏ). Bởi vì lúc tôi sinh ra trời mưa to, dòng suối nhỏ khô cạn trước nhà rất cục lại đầy nước, trước đó thời tiết đại hạn, đồng ruộng thiếu nước, cho nên trời đổ mưa làm cha mẹ tôi rất là vui mừng. Vì vậy nhũ danh của tôi cũng coi như là cái tên tượng trưng cho sự vui mừng.

Tôi không biết rõ nơi này là chỗ nào, cũng không biết rõ đây là thời đại gì. Cha mẹ mặc áo vải cổ đại, khẩu âm địa phương tôi không biết. Chung quanh đều là hoàng thổ (đất badan), ngay cả tường viện cũng là đất hoàng thổ đắp thành, một năm có bảy tháng gió lớn Tây Bắc thổi mạnh, lúc đó trời đất toàn là cát bụi. Nhưng điều đó cũng không ngăn được niềm vui của tôi, bởi vì tôi có thân thể khoẻ mạnh, tôi có thể tự do chạy băng băng, cuối cùng tôi cũng có thể mỉm cười.

Địa phương này khí hậu không tốt, luôn khô hạn thiếu mưa, cha mẹ một năm bận đến bù đầu, thu hoạch lại cực ít ỏi. Chính vì vậy nhà chúng tôi vẫn sống bần cùng nghèo khó, cả thôn xóm mọi người đều như vậy. Cứ như thế cho tới khi tôi 5 tuổi, tuy dinh dưỡng không đủ, nhưng thân thể lại rất rắn chắc, có lẽ bởi vì tôi luôn chạy tới chạy lui khắp nơi.

Tôi đã có thể giúp làm việc trong nhà, nuôi một con gà mái, mỗi ngày đều là tôi cho ăn. Cứ một ngày ba bữa, ba bữa vỗ trầu loăng, không cần kỹ thuật gì, tôi cũng có thể làm được.

Ban ngày đi theo sau cha mẹ, cuốc đất, nhổ cỏ dại, thời điểm thu hoạch mùa vụ thì cầm rổ chạy theo, đi dọc đường nhặt lên những hạt thóc rơi vãi. Tuy rằng không so sánh được với cuộc sống kiếp trước, nhưng mà có thể sống khoẻ mạnh, đối với tôi mà nói chính là hạnh phúc.

Đáng tiếc cuộc sống luôn thay đổi, hạnh phúc của tôi cũng ngắn ngủi. Một hôm nghe thấy cha mẹ cùng hàng xóm nói chuyện, nói là thôn trấn lân cận bị người Đột Quyết từ biên cảnh lướt qua cướp sạch, náo loạn làm mọi người kinh hoàng. Các gia đình đang suy nghĩ có nên đi tị nạn. Buổi tối cha mẹ nghĩ kỹ, quyết

định nén lòng bỏ vụ thu hoạch năm nay, mang theo tôi đi tránh nạn ở nhà anh em họ tỉnh bên một thời gian.

Nhưng chúng tôi còn chưa kịp chạy trốn, đêm đó đã phát sinh sự cố. Cha mẹ chỉ kịp đem giấu tôi trong chum nước, tôi lạnh run, cho dù bên ngoài an tĩnh lại, tôi cũng không dám động dậy. Những tên bạo lực tàn khốc ngoài đó, chúng coi tính mạng con người như kiến vậy. Hàng năm chúng tôi đều nộp tô nộp thuế đầy đủ đến ăn cũng không no bụng, thế mà lúc cần được bảo hộ, thì binh lính bảo vệ chúng tôi đang ở nơi nào?

Về sau, là gia gia hàng xóm đem ôm tôi từ trong chum nước ra, sau đó ông ôm tôi khóc rống lên.

2. Chương 2

Mấy chục người còn sống sót trong thôn hợp lực an táng cho những người đã mất, trong đó có cả cha mẹ tôi.

Còn có rất nhiều người mất tích, nghe nói là bị bắt đi làm nô lệ.

Tôi quỳ trước mộ phần cha mẹ khóc đến đứt hơi, nhưng vẫn không khóc được hết đau khổ cùng thù hận trong lòng.

Thôn xóm bị hỏa thiêu hơn nửa, lương thực vừa mới thu hoạch bị cướp đi hết, chẳng còn cách nào, người trong thôn lục đục bỏ đi. Chỉ còn chừa lại tôi cùng Lưu gia gia. Chúng tôi một người là trẻ con, một người là lão già đã hết tuổi lao động, ông không còn ai có thể nhờ cậy, mà tôi có anh em họ thúc bá, lại không biết đang ở nơi nào. Ở lại chỗ này chắc chắn sẽ bị đói chết, Lưu gia gia mang theo tôi bắt đầu lưu lạc, vốn có nhà vậy mà chúng tôi thành dân lưu lạc cùng ăn mày như vậy.

Chúng tôi dừng lại tại nhiều thị thành, cho đến lúc bị đuổi đi, phải tới thành kế tiếp. Ngay cả một cái giường để ngủ yên cũng không có, nhưng chí ít là không đói chết. Tình trạng này không duy trì lâu, sau khi đến Kinh thành, Lưu gia gia bị bệnh, ông tuổi già sức yếu rốt cuộc không chống đỡ nổi. Lưu lạc đã hơn một năm, lòng bàn chân chai sần. Từ một tiểu cô nương sạch sẽ chỉnh tề, tôi biến thành một người với cái đầu như ổ gà, vô cùng bẩn thỉu, khuôn mặt dính toàn bùn đất nhìn không ra được giới tính. Hài tử còn nhỏ nhìn không ra giới tính, như vậy thật tốt, nhất là sau khi Lưu gia gia qua đời. Tôi từng tận mắt nhìn thấy một nữ hài nhi ăn mày bên đường bị người ta bắt đi, nghe nói là bị đem vào kỹ viện. Chúng tôi là cô nhi ăn mày, quan phủ không rảnh quản lý. Mà nam hài tử có thể bán mình làm nô tài, tất nhiên là tốt hơn nhiều. Tôi cần bản cũng không còn lựa chọn nào khác.

Đào hổ ở ngoại thành, chính mình thiếu chút nữa thì rơi vào bên trong, sau đó quán Lưu gia gia lại bằng chiếu rồi chôn ông xuống. Tôi mai táng như một người thân. Bên cạnh tôi đã không còn người nào để dựa vào, cũng không muốn dựa dẫm vào ai khác.

Tôi đã sớm đoán được mình sẽ biến thành hàng hoá bị buôn bán, bởi vì tuổi còn nhỏ, không có quyền nói chuyện, tôi cũng không có cánh tay chắc khoẻ tới mức phá được dây thừng. Tôi bị người Nha Tử bán ột hộ quan lại, nam chủ nhân nhờ có muối muối vào cung làm phi tử, mà được làm một chức quan nhỏ. Hắn phi thường ham mê sắc đẹp, mỗi ngày đều uống rượu mua vui, trừ bỏ thê thiếp, ngay cả thị nữ hắn cũng không buông tha, càng đừng nói tới bao hạ nữ nhân ở lầu xanh. Sau khi hiểu rõ tình huống trong phủ, tôi cảm thấy mình tốt nhất không nên biểu lộ thân phận thật sự, tuy rằng tôi mới chỉ sáu tuổi. Nếu bọn họ biết mình bị lừa, tại thế giới không có nhân quyền này, ai biết được bọn họ sẽ làm gì tôi, trực tiếp đánh chết sao? Dù sao thời điểm tên buôn người bán tôi đi chính là khế ước cả đời, đến chết tôi cũng là nô tài nhà bọn họ.

Trong phủ mua người, tôi là người nhỏ nhất. Hoá ra phu nhân nhà này mua tôi là vì muốn tìm người hầu bằng tuổi con trai độc của bọn họ. Chỉ có điều sau khi nhìn tôi, lão gia nói tuổi tôi quá nhỏ, lại không biết chữ, phải tôi đi làm việc vặt. Cái gì tôi cũng làm, nhưng mà phần lớn thời gian, thì ngây ngốc trong phòng bếp. Lão gia mặc dù là một quý háo sắc, nhưng đối xử với hạ nhân trong phủ lại không cay nghiệt, ít nhất mọi người cũng có thể ăn no mặc ấm. Nhưng vì sợ đói, tôi rất thích ngồi trong phòng bếp.

Ban đầu người trong phòng bếp rất ghét bỏ tôi, bởi vì tuổi tôi còn nhỏ, ko làm được việc nặng. Nhưng dần dần tôi nhìn ra, những việc nhỏ tôi có thể hoàn thành thuận lợi. Chuẩn bị đồ gia vị chỉnh tề, quét tước phòng bếp sạch sẽ, chén đĩa sắp xếp tử tế, khăn lau cũng giặt sạch. Bọn họ cần cái gì tôi luôn có thể đưa tới kịp lúc, dần dần bọn họ cũng quen với sự tồn tại của tôi, khi thức ăn của chủ nhân còn thừa cũng để dành cho tôi một phần.

Lúc tôi bảy tuổi, thiếu gia cũng bảy tuổi cùng lúc, lão gia mời sư phó về dạy dỗ thiếu gia, văn võ đủ cả. Thầy dạy võ giống như binh lính đã giải ngũ, khuôn mặt anh dũng, mê uống rượu, hơn nữa tính tình thất thường, hạ nhân trong phủ đều sợ ông. Thiếu gia cũng sợ ông. Ở trong phòng bếp một năm, từ xanh xao vàng vọt một lần nữa tôi trở nên rắn chắc hơn. Lúc rảnh rỗi, tôi tới giáo trường nhìn lén Võ sư phó dạy thiếu gia luyện võ. Có thể nhìn ra, ông không phải là cao nhân trong tiểu thuyết võ hiệp, mà là chiến sĩ trải qua sinh tử chinh chiến mà sống sót. Ông cầm đao xông tới rất có sát khí. Nhưng mà văn nhân sĩ tử đều dùng bội kiếm, cho nên thiếu gia không học đao pháp, chỉ đi theo Võ sư phó luyện tập cưỡi ngựa bắn cung.

Ban đầu tôi thật sự không nghĩ nhiều, chỉ là lúc rảnh rỗi thì qua nhìn lén rèn luyện thân thể một chút. Thiếu gia kiên trì được vài ngày, thì không muốn đi nữa, mỗi ngày bắt đầu giả bộ bệnh. Phu nhân cưng chiều hẳn, mà lão gia cũng không kiểm tra hẳn mỗi ngày, về sau hẳn không đi nữa.

Tôi vuốt vuốt tóc suy nghĩ, một hôm sau bữa cơm chiều nói với đại trù (người làm bếp): “Võ Sư phó muốn ăn bữa khuya, làm hai món nhắm rượu và một vò rượu.”

Đại trù bắt đầu lâu lâu vài câu, nhưng vẫn làm rượu và thức ăn, dù sao Võ sư phó cũng là tiên sinh, thân phận so với hạ nhân bán mình làm người hầu chúng tôi cao hơn nhiều. Hơn nữa Võ sư phó tính tình quái gở, không nói chuyện với ai, hạ nhân trong phủ đều sợ ông, cho nên không có ai dám chứng thực là có thật hay không.

Sau khi rượu và thức ăn chuẩn bị xong, tôi đem đến phòng Võ sư phó. Ông hơi giật mình, đánh giá tôi một lúc, rồi bắt đầu uống rượu. Tôi không nói gì, chờ ông ăn xong, thu dọn chén đĩa đi ra.

Sau khi ăn, uống rượu vài ngày, đến một hôm, rốt cục ông cũng mở miệng hỏi tôi: “Người muốn xin ta cái gì?”

“Tôi muốn học võ.”

“Học để làm gì?”

Bảo vệ mình? Học võ là có thể bảo vệ mình sao? Không thể, tại thế giới không có nhân quyền này, bán mình làm người hầu, tối đa tôi cũng chỉ có thể phản kháng sơ qua mà thôi.

Giết người Đột Quyết? Nữ nhân vĩnh viễn không được tham gia chiến trường, hơn nữa tôi phải giết hai người, mới báo thù được cho cha mẹ? Không đúng, chỉ ít tôi cũng phải giết bảy người, hai người vì cha mẹ, năm vì con gái cùng tôn tử của Lưu gia gia. Bất kể như thế nào.

Quyết định xong, tôi mở miệng nói: “Tôi muốn giết người Đột Quyết, báo thù.”

Ông giật mình, sau đó hung dữ trừng mắt với tôi, tôi đi ăn mày một năm, dạng ác nhân hung đồ gì cũng đã gặp qua, chớ dữ tôi cũng ko sợ. Tôi bình tĩnh nhìn lại, rốt cục ông cũng thu hồi ánh mắt.

“Có thể chịu khổ không?”

“Có thể.”

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày sáng sớm đều phải chạy mười vòng quanh phòng tập võ. Mỗi ngày sau bữa cơm chiều người đến sân võ tập luyện. Nếu bỏ dở giữa chừng, ta sẽ đánh gãy chân người.”

“Dạ, sư phó”, tôi thở ra một hơi, rốt cục đã thu phục được.

“Về sau không cần đem rượu và thức ăn tới.”

Tôi giật mình, gật đầu. Cũng đúng, thời gian ngắn thì không sao, nhưng nếu kéo dài, chung quy không tốt. Căn bản thiếu gia không học võ, tương đương nuôi không sư phó nhân rồi trong phủ, yêu cầu quá nhiều đúng là không tốt. Dù sao tôi có tiền tiêu vật hàng tháng, tuy không thể mỗi ngày đem thức ăn và rượu cho sư phó, nhưng một tháng mời người ăn hai ba lần thì vẫn làm được, tôi âm thầm quyết định.

Đứng tấn, đao pháp, quyền pháp, bắn tên tôi đều học. Đều là những tinh hoa đúc kết được. Cưỡi ngựa thì không được học, bởi vì ngựa là tài sản quý, sư phó cùng tôi không có cách nào dẫn ngựa ra tập luyện.

Cứ như vậy qua ba năm.

Thiếu gia không phải không đi luyện võ, bởi vì thỉnh thoảng lão gia vẫn hỏi hần, khả năng cưỡi ngựa cùng bắn cung thế nào. Hần lập tức đi luyện mười mấy ngày, cả năm cộng lại, thiếu gia xuất hiện ở giáo trường cũng chỉ đến mười lần. Cũng may, như thế sư phó mới có thể lưu lại trong phủ.

Tuổi càng lớn, tôi có thể làm nhiều việc hơn, tiền tiêu vật hàng tháng cũng tăng lên, có thể biểu sư phó nhiều hơn một chút. Lúc sư phó huấn luyện gần như coi tôi thành binh lính của ông, đặc biệt nghiêm khắc. Tôi không hề sợ, so sánh với ốm đau và đói khát, thân thể khổ cực một chút đối với tôi mà nói không đáng kể chút nào.

Sư phó uống nhiều rượu thì thường quên tôi vẫn là hài tử, bắt tôi uống rượu cùng ông bằng chén lớn, dần dần tôi cũng rèn luyện được cả tử lượng. Hi vọng không có hại gì đến thân thể dậy thì của tôi...

Đại nương giúp việc bếp núc bị bệnh, khi hạ nhân trong phủ sinh bệnh sẽ không được mời đại phu tới, bình thường chỉ là tới tiệm bán thuốc mua thuốc về uống. Mà trong phòng bếp này việc chạy đi làm việc đều là tôi làm, tôi cũng vui vẻ đi, làm nhiều càng dễ sống, việc chạy khắp nơi đối với tôi mà nói không đáng kể chút nào, còn có thể lưu lại ọi người ẩn tượng chịu khó, bọn họ cũng đối xử với tôi tốt hơn. Huống hồ tôi cũng không nghĩ sẽ ở mãi trong phủ, tôi nghĩ quen thuộc đường kinh thành cũng tốt, dù sao có lẽ sẽ có một ngày tôi bắt buộc phải ra ngoài sống.

Cầm thuốc trên tay, đi qua một con phố, tôi thấy thiếu gia, cùng với hai người hầu của hần, đánh nhau. Chính xác là đang bị đánh. Tuy rằng thiếu gia quần áo lụa là, nhưng không phải dẫn đệ, sao lại xông vào đánh nhau cùng mười mấy người thế này? Tuy rằng mấy kẻ kia cũng là hài tử. Trong đó một đứa quần áo lụa là, có lẽ cũng là con cái quan lại.

Tránh đi sao? Việc này không liên quan tới tôi, tôi cũng không nghĩ mình thiếu việc làm. Nhưng mà, ngẫm lại, mặc dù thiếu gia ăn chơi trác táng, cũng thường xuyên trách mắng hạ nhân, nhưng dù sao vẫn là hài tử, vẫn chưa hư hỏng đến căn cốt. Hiện tại nếu cứu hần, có giao tình với hần, tương lai có biến động cũng có đường lui. Dù sao thân phận tôi là nữ hài nhi có thể sẽ bị vạch trần, vạn nhất xảy ra thật, thì cũng có người nói giúp vài câu trước mặt lão gia phu nhân.

Quyết định xong, tôi vọt lên, mấy quyền đánh ngã ba tiểu hài tử trong đám vây đánh thiếu gia, lôi kéo thiếu gia bỏ chạy. Thiếu gia cùng người hầu cũng không hỏi tôi là ai. Đánh ngã mười mấy tiểu hài nhi không phải không thể được, nhưng mà tôi không muốn hao tổn tâm lực, cũng không muốn làm to chuyện, càng không muốn làm người khác hoảng sợ. Lại nói nếu tôi đánh ngã mười mấy người để cứu hần, nói không chừng hần về sau hần sẽ đánh tôi chết.

Mục tiêu của đám tiểu hài nhi là thiếu gia, bọn họ không đánh nhau với hai tên tùy tùng nữa, mà đuổi theo chúng tôi. Tôi lôi kéo thiếu gia chạy, chạy đến tường phủ. Mắt thấy bọn họ sắp đuổi kịp, thiếu gia kinh hoảng hỏi: “Làm sao bây giờ? Ta không thoát được mất.”

Tôi ngồi xổm xuống, “Trèo tường.”

Hần không chút do dự giẫm lên vai tôi nhảy lên tường, tôi cũng nhảy lên ngay lập tức, sau đó chúng tôi ngồi xuống chân tường thở hổn hển. Nghe đến bên kia tường tiểu hài tử nói kháy chúng tôi là rùa đen rút đầu, người nhất gan vân vân, nhưng bọn họ cũng biết rõ đây là nơi nào, chung quy không dám trèo tường vào, đành phải rời đi. Thiếu gia vỗ vỗ vai tôi, “Người rất giỏi, người cũng là hạ nhân nhà ta? Trước kia sao ta chưa gặp người?”

“Tôi làm việc tại phòng bếp, cho nên thiếu gia chưa gặp tôi.”

“Người rất lợi hại, một lúc đánh ngã ba người.”

“Tôi chỉ có chút khí lực. Bọn họ cũng thật hèn hạ, mười mấy người đánh ba người thiếu gia, nếu là một chọi một, bọn họ mới không phải là đối thủ thiếu gia.”

Thiếu gia cười ha hả, “Người tên là gì, năm nay bao tuổi?”

“Tôi kêu Tiểu Khê, năm nay mười tuổi.”

“Người bằng tuổi ta, sao lại không hầu hạ ta?”

Tôi gãi gãi đầu, cười, “Ban đầu là hầu hạ bên thiếu gia, nhưng mà lão gia thấy tôi không biết chữ, nói tôi không đủ tư cách.”

Trong mắt thiếu niên hiện lên một tia bất mãn, “Cha ta đúng là phiền toái”, hẳn cũng không thích đọc sách, “Không biết chữ cũng chẳng sao. Ta đi xin mẹ, đưa người đến hầu hạ ta.”

“Lão gia có đồng ý không?”, tôi do dự hỏi lại.

“Cha tai rất nghe lời mẹ. Nhưng mà về sau người đi theo ta học chữ, nếu không cha ta hỏi tới, khẳng định không đáp ứng đâu.”

Tôi cười, “Tôi hơi dần, có thể học được sao?”

“Không có chuyện đấy, có ta ở đây, nhất định sẽ giúp người học được”, thiếu gia vỗ ngực, kiêu ngạo nói.

“Được, tôi nghe thiếu gia”, tôi cười nói.

Đi chiếu cổ tiểu hài nhi này cũng tốt, có thể đọc sách biết chữ, cũng rất quan trọng, tôi hi vọng tương lai gặp được phiên toái, hẳn cũng sẽ che chắn cho tôi.

Chuyển thành người hầu của thiếu gia đồng nghĩa là tôi không có thời gian hoạt động tự do, ban đêm tôi cùng sư phó bàn bạc một chút, đổi thời gian huấn luyện thành sáng sớm lúc thiếu gia vẫn đang ngủ. Thật ra những gì cần học cũng không nhiều, tôi chỉ phải cần mẫn luyện tập, duy trì thể lực, duy trì trình độ thuần thục, đảm bảo sức mạnh là được.

Ngày hôm sau, tôi bị gọi đi làm người hầu thiếu gia. Tiền tiêu vặt hàng tháng cũng tăng gấp hai.

3. Chương 3

Tôi được điều đến bên cạnh thiếu gia, làm cho hai người hầu của thiếu gia Đông Phong, Tây Phong rất bất mãn, ước chừng là sợ tôi lấy mất chỗ đứng của bọn họ, đương nhiên cũng có thể nguyên nhân là khi tôi cứu thiếu gia bỏ bọn họ chạy lấy người. Tôi cũng bị đổi tên thành Nam Phong, nếu thêm một tên Bắc Phong nữa, là vừa đủ một bàn chơi mạt chược.

Thủ đoạn khi dễ người của tiểu hài tử cũng có hạn, chỉ là xa lánh, nói những lời khó nghe thôi, tôi cũng không so đo với bọn họ. Nếu bọn họ nghĩ tới chuyện động tay động chân, tôi lập tức cho bọn họ chút giáo huấn.

Tôi nhường nhịn khiến cho vú nuôi của thiếu gia rất có cảm tình, bà đối rất chiều cổ tôi, không chỉ mắng Đông Phong, Tây Phong, bình thường khi làm điểm tâm cho thiếu gia luôn có phần của tôi. Thiếu gia cũng đối xử với tôi rất tốt, cho nên bọn họ không dám tiếp tục trêu chọc tôi.

Sinh hoạt của thiếu gia đương nhiên có thị nữ chăm lo, mỗi ngày chúng tôi chỉ bồi thiếu gia chơi đùa. Mỗi ngày bồi thiếu gia đọc sách, tuy rằng thiếu gia không muốn đi, nhưng ước chừng phu nhân hiểu rõ việc này quan hệ tới tương lai thiếu gia, cho nên dù hẳn khó lóc om sòm thế nào cũng không đáp ứng hẳn.

Chữ phồn thể rất phức tạp, nhưng đối với tôi mà nói thì không thành vấn đề. Mỗi ngày cùng thiếu gia nghe giảng, hẳn ngồi trong lớp ngủ, tôi đứng nghe rất nghiêm chỉnh. Nhớ lại kiếp trước tôi cũng ngủ gà ngủ gật trên lớp, không nghĩ đến đứng học lại có hiệu quả tốt thế này. Đương nhiên, chuyện này thiếu gia không biết.

Mỗi ngày sau giờ lên lớp hẳn phải làm bài tập nộp lại cho phu tử, cũng để cho tôi viết.

“Thiếu gia, có thể viết ít đi được không?”, tôi vẽ mặt đau khổ cò kè mặc cả.

“Không được”, vẻ mặt thiếu gia lại có vài phần nghiêm giống thầy, “Nếu người viết xong, buổi chiều thiếu gia ta sẽ mang người đi xem điệu.”

“Thật ko”, khuôn mặt tôi mừng rỡ, “VẬY tôi viết. Thiếu gia nói phải giữ lời đấy.”

“Đương nhiên”, khuôn mặt thiếu gia đắc ý.

...

“Người viết mấy chữ này sai rồi?”, thiếu gia vẽ mấy vòng tròn đỏ trên bài tập của tôi.

“Hả? Sai chỗ nào?”

“Chỗ này thừa nét, chỗ này lại thiếu một nét...”

“Thiếu gia, chữ của thiếu gia đẹp thật đấy, tới lúc nào tôi mới lợi hại được như thiếu gia đây?”, thật ra thì, chữ viết của thiếu gia cũng chỉ tạm được.

“Thiếu gia ta đã khổ luyện nhiều năm rồi, người ấy hả”, thiếu gia lắc đầu, “cũng khó khăn đấy.”

“Tôi viết sai, buổi chiều thiếu gia còn mang tôi đi theo không?”, tôi buồn rười rượi hỏi.

“Ừm...”, thiếu gia trầm ngâm một lát, “Người viết sai, không thể mang người đi, dù sao lúc trước chúng ta đã nói rõ ràng rồi. Lần sau mang người đi, xế chiều hôm nay người ở đây tập viết chữ đi.”

Tôi nước mắt ngấn nước mắt dài chảy xuống (nén cười chết mất), méo máo.

Thiếu gia an ủi vỗ vai tôi, “Lần sau nhất định mang người đi.”

...

Nguyên tắc cơ bản trong cuộc sống của tôi là diễn kịch, hiện tại thiếu gia trước mặt tôi càng ngày càng giống sư phó, tôi cũng càng ngày đóng kịch càng giỏi, bởi vậy hẳn đặc biệt thích tôi. Tính tình hẳn cũng không tốt lắm, tôi là hạ nhân duy nhất bên cạnh hẳn chưa bị trách mắng, đây cũng gọi là thành quả. Một nguyên nhân khác là thiếu gia thường mang theo tôi ra ngoài ăn chơi trác táng đánh nhau, trước giờ tôi chưa từng bại trận, làm hẳn thấy sĩ diện. Chung quy hẳn chỉ cảm thấy tôi tứ chi phát triển, đầu óc không tốt lắm, giống người khờ, cho nên đối xử với tôi tương đối khoan dung. Như vậy càng tốt.

Phu nhân phát hiện có tôi bên cạnh thiếu gia, làm hẳn không còn bất mãn với việc đọc sách, nói tin tốt này cho lão gia. Lão gia có ý muốn khích lệ tôi, sau đó tiền tiêu vặt hàng tháng của tôi lại tăng gấp đôi. Như vậy rất tốt, tôi có thể mua càng nhiều rượu ngon cho sư phó.

Lúc chúng tôi mười hai tuổi, thiếu gia đã hiểu chuyện, có một hôm hẳn khổ não tìm tôi nói chuyện, “Nam Phong, đêm qua hình như ta đã đâm.”

Tôi vội vàng khấn trương nhìn ngó xung quanh, nhỏ giọng hỏi: “Bị người khác phát hiện không? Tôi vút đệm chặn ra ngoài phủ nhé?”

Hắn lắc đầu, “Không nhiều như vậy, đệm chặn cũng không dính, người... Có bị thế ko?”

Tôi dồn sức nín thở cho đỏ mặt, “Tôi... Năm ngoái... Cũng bị thế.”

Hắn nở nụ cười thoải mái, không để trong lòng. Không quá hai ngày, có một nha đầu tới hầu hạ trên giường hẳn, tôi rất cục cựa cũng hiểu “đái dầm” của hẳn là chuyện gì.

Từ đó về sau, hẳn bớt hứng thú với chuyện chơi bởi lâu lâu đánh nhau, bắt đầu cảm thấy hứng thú với nữ nhân, hẳn và lão cha đúng là cùng một dạng. Các nha đầu trong phủ như gặp hoa, trừ bỏ những nha đầu nhỏ tuổi, cùng nha đầu bên cạnh mẫu thân ra, thì kể cả người lão cha hẳn từng chạm qua hẳn cũng không buông tha.

Lúc lão cha hẳn biết lại không hề tức giận, chỉ là cười hề hề nói: “Tiểu tử này có phong thái phong lưu của ta.”

Phản ứng này tôi đúng là không ngờ.

Phu nhân sợ hấn lại gây chuyện sinh sự, ngàn chọn vạn tuyển lấy một cô nương tuyệt sắc, muốn kiềm chế sự phong lưu của hấn. Trong thời gian ngắn coi như đạt được mục đích. Nhưng mà một cô nương xinh đẹp, cũng không bằng một ngàn cô nương xinh bình thường, đây chính là ý tứ của câu “mỗi người mỗi vẻ”. Mặc dù thiếu gia không quên trong phòng có một mỹ nhân, nhưng cũng không ngừng việc ra ngoài mua vui. Nói thế nào, hấn đã ném qua bao nhiêu vị ngọt, thân phận gia thế hấn lại càng tăng khả năng được ném thêm nhiều vị ngọt, lại không có ai kiềm chế được hấn, tựa như một con chó động dục, hoàn toàn mất đi khả năng khống chế.

Sau khi hấn bị bọn bạn xấu tác động, hấn quyết định đi kỹ viện một phen. Nếu để lão gia phu nhân biết, người bị đánh chính là tôi. Ở nhà điên là một chuyện, nhưng đi đến chỗ đó, bọn họ không đồng ý. Làm thế nào ngăn cản hấn đây? Dù sao hấn tràn ngập tò mò với nơi đó, huống hồ hoa nhà không thơm mát bằng hoa đại.

“Thiếu gia...”, tôi do dự mở miệng.

“Sao? Hôm nay thiếu gia ta cũng gọi cho người một cô nương, để người cũng vui vẻ luôn.”

“Tôi không muốn”, tôi kiên quyết lắc đầu

“Ha ha”, hấn nhìn chằm chằm tôi cười ám muội, “Có phải chỗ đó ko dùng được?”

==!!! Vốn là không có để mà dùng...”Tôi nghe tên Bảo An nói, đại thiếu gia nhà hấn nhiễm bệnh hoa liễu ở kỹ viện, nhà bọn họ nói hấn đi học xa nhà, thật ra là phải đi xa để dưỡng bệnh, nghe nói cái đó của hấn bị hỏng, không dám gặp người khác”, Chuyện này cũng có mấy phần thật, Nhị thiếu gia Liễu gia là bạn tốt của thiếu gia, Bảo An là gã sai vặt của hấn, có thân quen với tôi là thật, hấn còn là một tên ưa buồn đùa lê, chuyện gì cũng kể tôi nghe.

Thiếu gia do dự một chút, “Thật không?”

Tôi gật đầu, “Thật, thiếu gia không nhớ sao? Lần trước thiếu gia nói mời Liễu Nhị thiếu gia đi kỹ viện, mặt hấn tái mét, kiểm cố chuồn đi đấy thôi.”

“Ừ”, thiếu gia ra vẻ sờ ria mép, gật đầu, “Cũng đúng.”

“Tôi nghe nói Liễu đại thiếu gia mới chỉ ngủ với mấy chục cô trên hơn trăm cô ở kỹ viện, mà cũng bị mắc bệnh truyền nhiễm này...”

Mặt thiếu gia cũng tái xanh, “Vậy chúng ta không đi nữa.”

Tôi do dự nói: “Nếu như chỉ uống rượu, chơi trò chơi, có lẽ... sẽ không sao?”

Thiếu gia lắc đầu, sắc mặt hơi biến thành màu đen, “Nhưng không chắc chắn.”

“Hay là đến Thanh quán đi? Các nàng ở đó chưa phải tiếp khách.”

“Hừ”, thiếu gia cười lạnh một tiếng, “Người tưởng các nàng ấy sạch sẽ sao, hôm qua Phương Ninh mới nói ta biết, hấn bỏ ra số tiền lớn để qua đêm với Mẫu Đơn của Thanh quán, kết quả Mẫu Đơn căn bản không phải là trinh nữ. Sau đó hấn mới biết, cái gì mà Thanh quán, chỉ cần nhiều tiền, làm gì có chuyện không tiếp khách.”

Thật ra hôm qua tôi cũng nghe Phương thiếu gia nói, “Vậy làm thế nào đây?”

“Hay là không đi, xế chiều chúng ta đi chơi đâu đó?”

Tiểu tổ tông này rốt cục cũng quyết định không đi kỹ viện, cảm ơn trời đất, “Đi săn thú đi, bắt được con hoẵng to, thịt ăn ngon”, tôi cười. Hai năm qua nhờ ơn thiếu gia, tôi rốt cục đã được học cười ngửa.

“Người chỉ biết ăn”, thiếu gia cau mày trừng tôi, rồi lại cười, “Được rồi, cũng lâu không đi săn. Cảm thiệp mời gọi mọi người tới đi.”

“Dạ”, tôi cười hì hì rồi đi. Nói là săn thú, thật ra chính là một khu vực săn bắn riêng, nuôi thả một ít dương, lộc, hoẵng. Không hề có mãnh thú. Nếu có mãnh thú, tôi cũng không dám đề nghị.

Sẵn được con mời, cả đám sai vặt chúng tôi xử lý nấu nướng, bởi vì tôi đã từng làm việc ở nhà bếp, tài nấu nước không đến nỗi nào, cho nên chủ yếu là tôi nướng. Thiếu gia bọn họ ngồi dưới bóng cây vung quyen uống rượu.

Đang quay nướng con mồi, tự dưng có người ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi nhìn lại, hoá ra là Liễu Nhị thiếu gia.

Tôi nhìn hẩn cười, “Liễu thiếu gia sao lại không chơi nữa?”

“Trò cũ này, chẳng thú vị. Nam Phong, người năm nay bao tuổi?”

“Mười ba.”

“Thật không?”, hẩn sờ đầu tôi, “Thiếu gia các người năm nay đính hôn rồi, người định thế nào?”

“Tôi?”, tôi nghiêng đầu, làm bộ như không rõ ý tứ hẩn, “Lúc đó tôi đi giúp thiếu gia đón dâu thôi.”

Hẩn cười ha hả, “Vậy người có muốn thành thân không?”

“Chuyện này tôi không tự quyết định được.”

“Vậy người có đang thích cô nương nào không?”

Tôi kinh ngạc liếc mắt nhìn hẩn, “Tôi chỉ là hạ nhân, ai mà thích tôi chứ.”

“Ta thích người.”

“Hả?”, tôi choáng váng, hẩn nói cái gì?

“Người có nguyện ý tới nhà ta, về sau luôn đi theo ta không?”

“Hả?”, tôi tiếp tục bộ dạng chậm hiểu, yếu ớt nói: “Liễu công tử, tôi là nam”, Liễu nhị công tử này cũng giống thiếu gia không lúc nào thiếu nữ nhân, sao đột nhiên biến thành đoạn tú?

“Đương nhiên ta biết rõ người là nam”, hẩn cười thân mật chạm lên mũi tôi, “Người không biết sao? Đương kim Hoàng thượng trong hậu cung cũng có nam thị kia kìa”, quả thực là, hiện giờ thịnh hành nam phong, gia đình quý tộc cũng không coi đó là chuyện hổ thẹn.

“Người... Người nói... Là tôi... Tôi...”, lần này tôi thật sự thấy dở khóc dở cười.

“Nếu người nguyện ý, về sau ta sẽ không phụ người”, hẩn nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, rõ ràng là một tiểu hài tử, lại giả bộ như người lớn

Nhẹ nhàng rút tay, tôi lắc đầu, khẽ nói: “Liễu thiếu gia, tôi... vẫn muốn lấy vợ sinh con, nếu như có thể.”

“Hẩn đương nhiên muốn lấy vợ sinh con”, giọng nói của thiếu gia bỗng nhiên vọng tới, làm tôi giật cả mình, “Liễu Nhị, người sao lại cùng Nam Phong nói mấy lời lung tung đó.”

Liễu nhị công tử ngượng ngùng cười, đứng dậy rời đi, ánh mắt thiếu gia nhìn tôi có chút kỳ quái.

Từ đó về sau, thái độ thiếu gia đối với tôi có chút kỳ quái, không mang theo tôi ra ngoài, còn thường xuyên nhìn chăm chăm tôi, còn thường thích kéo kéo tay tôi. Tuy rằng tôi có lo lắng thiếu gia đã quyết định thử một chút ham mê đồng tính với tôi, nhưng lo lắng nhất không phải chuyện đó, bởi vì khủng hoảng của tôi tới rồi, tôi đến tuổi dậy thì.

Xem như một dấu hiệu, đặc thù tính nữ của tôi tất cả dần dần hiện ra, khuôn mặt chậm rãi nảy nở. Kinh nghiệm bản thân cho biết, đã đến lúc trải qua thời kỳ này, thời kỳ đẹp nhất của thiếu nữ, phi thường “chói lợi”. Tôi sợ rằng bí mật rất nhanh sẽ không còn là bí mật.

4. Chương 4

Cuối cùng sư phó quyết định rời đi, trở về quê nhà. Tôi cầm số bạc mấy năm nay gom góp được đưa cho ông, nhưng ông không nhận.

“Sư phó, tôi ở trong phủ không cần dùng đến bạc, sư phó cầm lấy đi. Đây là tâm ý của tôi.”

Ông liếc nhìn tôi, “Năm đó người nói muốn giết người Đột Quyết, hiện tại không quên chứ?”

“Không quên.”

“Vậy chỗ bạc này dùng để chuộc thân ỉn, sao lại đem cho lung tung?”

“Lúc ấy bán thân là vẫn tự bán cả đời, tuy rằng không nhiều bạc, nhưng có thể chuộc thân hay không vẫn phải phụ thuộc vào chủ mua. Tình hình hiện giờ, tôi muốn chuộc thân sợ không dễ dàng. Tôi sẽ nghĩ biện pháp khác, chỗ bạc này nhất thời không dùng đến.”

Cuối cùng sư phó nhận bạc, rồi rời đi. Ông là một hán tử lỗ mãng, sẽ không nói mấy lời linh tinh như bảo trọng, mà chỉ lo nghĩ tới tương lai của tôi. Tôi thật tâm cảm kích ông.

“Đi đâu vậy, vừa rồi không tìm thấy người.”

“Võ sư phó đi rồi, tôi đi tiễn.”

“Tiễn ông ta làm gì, cũng không phải sư phó của người.”

“Không phải hôm qua phu nhân đã dặn dò thiếu gia nhất định phải đưa tiễn Võ sư phó sao”, tôi khẽ cười nói, “Nếu phu nhân hỏi, tôi sẽ nói thiếu gia thân thể không khỏe, nhờ tôi đi hộ. Cũng có lí do thoái thác.”

“Cũng đúng”, thiếu gia gật đầu, kéo tay tôi, “Người giúp ta xoa bóp vai, thấy hơi đau.”

“Ừ”, tôi vừa đám bóp, vừa suy tư, hiện giờ tôi đã mười bốn, bí mật của tôi không thể giấu mãi được, Võ sư phó cũng đi rồi, tôi nên chuẩn bị rời đi thôi. Chỉ cần người trong phủ này không biết tôi là nữ nhân, như vậy bỏ đi rồi thay đổi thân phận sẽ không có vấn đề gì, một nữ nhân làm thế nào để sinh tồn mới là vấn đề. Dù sao ở nơi này hình như không có nữ nhân độc thân, có thể dễ dàng nhận ra điều này.

“Nam Phong, năm nay ta đã cao hơn người.”

“Đúng vậy”, tôi cười nói, “Năm nay vóc dáng của thiếu gia cao hơn không ít.”

“Da của người sao lại trắng như vậy, còn mềm mại nhẵn nhụi nữa?”, hắn cầm lấy tay tôi vuốt nhẹ.

Tôi muốn rút tay ra, lại không rút được, không cẩn thận bị hắn kéo vào trong ngực. Không dám dùng sức quá mạnh, tôi vẫn chưa muốn chọc giận hắn. Một năm gần đây hắn luôn có những hành động quái dị, nghĩ chúng tôi cũng có chút tình nghĩa, chắc hắn sẽ không làm gì xấu với tôi. Nhưng nếu chọc giận hắn, thật sự rất khó nói.

“Thiếu gia, đừng nghịch loạn nữa”, tôi thản nhiên nói.

“Người từ chối ta”, hắn thấp giọng nói, “Một năm nay ta cơm ăn không ngon, đêm ngủ không yên, chính là vì nhớ người. Người thật sự không rõ sao?”

Rốt cuộc hắn không để lại đường sống cho tôi...”” Thấy tôi không nói gì, hắn tiếp tục dỗ dành: “Ta biết người muốn lấy vợ sinh con, ta sẽ không ngăn cản người, còn có thể giúp người tìm một nha đầu xinh đẹp. Chỉ cần chúng ta... có thể ở cạnh nhau, dù sao cũng ở trong phủ. Chúng ta cùng nhau lớn lên, tình cảm của ta với người rất tốt, hồi trước cũng là ta cầm tay dạy chữ cho người. Bởi vậy ta mới không muốn áp đặt người, hi vọng người tự nguyện. Trước kia người rất nghe lời, sao bây giờ lại bướng bỉnh thế này?”

“Thiếu gia, thôi...”, bỗng nhiên có cảm giác như bị ôm, lập tức tôi đổ mồ hôi lạnh.

Hắn ra tay rồi, hấp tấp ôm tôi nói: “Ta là rất thích người, tình cảm đối với người khác với bọn nữ nhân kia. Nếu người không ưng thuận, ta sẽ chết mất”, vừa nói xong đã ôm chặt lấy thắt lưng của tôi.

Tôi vội vàng đẩy tay hắn ra, đến bước này, không phải tự mình có thể quyết được nữa rồi. Nếu không phải sợ liên lụy đến sư phó, tôi đã rời đi với sư phó rồi. Hiện giờ, không có cách nào khác, “Thiếu gia, không phải tôi không đáp ứng, mà là có mấy câu muốn nói.”

Nghe thấy tôi nói đáp ứng, hắn nói lỏng cánh tay đang giữ thắt lưng ra, nhưng vẫn ôm eo, “Người muốn nói gì, nói đi.”

Tôi đẩy hắn ngồi xuống ghế, sau đó quỳ xuống trước mặt hắn, “Thiếu gia, bất kể tôi nói gì, cầu xin thiếu gia đừng tức giận với tôi.”

“Không tức giận”, nghe thấy tôi đáp ứng, khuôn mặt đã rất vui mừng, hiện giờ lộ hết ra trên mặt. Chân tình sao? Đại khái có một phần là chân tình, còn lại chín phần là...

Tôi suy nghĩ từ ngữ cho cẩn thận rồi nói hết ra, sau đó hắn ngẩng người, “Nàng là nữ nhân? Thế nào không nói cho ta biết?”

“Người bán tôi nói nếu tôi dám nói ra, sẽ bị đánh gãy chân đuổi ra khỏi phủ, cho nên tôi không dám.”

“Nói hươu nói vượn, có ta ở đây ai dám đánh nàng. Hoá ra nàng là nữ nhân, khó trách, làn da trắng như vậy, giọng nói trong trẻo như thế, trước giờ còn không ngắm nữ nhân. Ta phải nghĩ ra sớm chứ”, thiếu gia lầm bầm lầu bầu.

Tôi cẩn thận quan sát ánh mắt hắn, tùy thời điều chỉnh giọng nói, “Thiếu gia... Không tức giận tôi sao?”

“Tức giận gì chứ”, thiếu gia cười nâng tôi đứng dậy kéo vào trong ngực hắn, “Nàng là nữ nhân thì càng tốt”, nói xong đưa mặt gần sát lại.

Tôi đưa tay ngăn môi hắn lại, “Thiếu gia nghĩ tôi là nam nhân thì không tính, hiện giờ biết rõ tôi là nữ nhân, còn định để tôi không danh phận, không rõ ràng sao?”

“Nhưng mà... Ta đã thành thân rồi, nàng cũng biết mà.”

“Tôi biết”, tôi cúi đầu thấp xuống, “Tôi thân phận hèn mọn, không dám vọng tưởng. Nhưng mà chỉ ít thiếu gia cũng bầm bóa lão gia phu nhân một tiếng, phận thiếp cũng không được sao? Vừa rồi thiếu gia còn nói có tình cảm với tôi khác với những nữ nhân khác, hiện giờ...”

Hắn trầm tư một lát, dường như đã quyết định, “Được rồi, theo ý nàng. Trước tiên ta đi bầm bóa cha mẹ, để nàng ra mắt, sau đó chúng ta vào động phòng. Nhưng mà, trước tiên để ta hôn một cái đã.”

Tôi đỏ mặt (thật ra là kính tởm), gật đầu. Sau đó hắn hôn một cái lên mặt tôi, rồi buông ra. May là có sự tự chủ.

“Hiện tại ta lập tức đi nói với cha mẹ.”

“Đợi một chút”, tôi giữ chặt hắn, “Lão gia phu nhân có tức giận vì tôi đã lừa bọn họ, sau đó đuổi tôi đi không?”

“Không đâu, nàng yên tâm, chuyện gì mẹ cũng đều nghe ta”, hắn cười để mặt gần sát lại, lại hôn tôi một lần nữa, chạy đi nhanh như gió. Chỉ chốc lát sau, hắn lại như gió chạy về, vui vẻ nói: “Cha mẹ đều đáp ứng rồi, nhưng mà bọn họ muốn nàng qua đó để họ nhìn kỹ.”

Được thôi, thân bất do kỷ. Hiện giờ cũng đành như thế, chỉ ít thiếu niên này còn có tình nghĩa bằng hữu với tôi.

Tôi gật đầu, đi theo hắn.

Hắn kéo tôi ngừng lại, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, “Như vậy không được, nàng thay y phục nữ nhân đi, mặc đẹp một chút, rồi hãy đi gặp cha mẹ.”

Tôi không nhịn được cười một tiếng, thiếu niên này tuy quần áo lụa là vô lại, nhưng thỉnh thoảng cũng rất đáng yêu. Hiện giờ tôi xác định, mình cũng có chút cảm tình với hắn, nên cũng thấy lo lắng rằng cha mẹ hắn sẽ không thích tôi.

Nghe lời hắn đổi trang phục, nha hoàn giúp tôi búi tóc, sau đó nàng ấy ngẩng người.

Thiếu gia là người thứ hai ngậy người, lôi kéo tay tôi, nói chuyện với tôi nhẹ nhàng hơn so với lúc tôi còn mặc quần áo nam, “Nàng thật đẹp.”

Tôi cúi đầu không nói, bởi vì những người xung quanh tôi quen nhìn thấy tôi biến thành nữ nhân, đều sợ ngậy người. Tôi không biết phải giải thích thế nào, cho nên cúi đầu không nói chuyện.

Thiếu gia thấy người xung quanh cứ nhìn nhìn, trầm mặt xuống, khiển trách bọn họ rời đi, sau đó lôi kéo tôi chậm rãi đi tới phòng khách.

Mọi chuyện phát sinh biến hóa bắt đầu từ đây, sau khi lão gia gặp tôi...

“Con vẫn chưa ngủ cùng nàng ta đấy chứ?”, lão gia hỏi thiếu gia.

“Chưa”, thiếu gia lắc đầu, “Muốn nạp nàng làm thiếp, đương nhiên phải trưng cầu ý kiến cha mẹ trước tiên.”

Lời nói của thiếu gia làm phu nhân thư thái mỉm cười, lão gia lại nói: “Rất tốt, vậy con không nạp nàng ta làm thiếp, ta cho con đi ra ngoài mua một tuyệt sắc mỹ nhân về.”

Nghe xong lão gia nói xong, phu nhân mặt trầm xuống, thiếu gia mặt đen sì, mặt tôi xanh mét.

“Nữ nhân của Liên nhi ông cũng muốn cướp?”, phu nhân trước giờ không quản trượng phu trên hoa ghen nguyệt bên ngoài giận dữ hét lên.

“Không phải, ta muốn nạp nàng ấy làm nghĩa nữ, tương lai tiến cung”, lão gia nói không nhanh không chậm, lại chân thật đáng tin.

Tôi run run, mọi chuyện đã hoàn toàn vượt khỏi tay tôi. Muội muội lão gia ở trong cung hai năm qua đã sinh hạ được hai nữ nhi, thăng phẩm cấp thành quý phi, nghe nói rất được Hoàng đế sủng ái. Lão gia vì sao muốn đưa thêm người vào cung?

“Cái gì?”, phu nhân ngẩn ngơ, “Trong cung không phải có quý phi nương nương rồi sao?”

Lão gia trừng mắt nhìn bà, “Ý nghĩ đàn bà, chuyện này cứ quyết định như vậy”, quay sang nhìn tôi mỉm cười nói, “Con sau này sẽ là nữ nhi của ta, là một tiểu thư.”

Tôi mờ mịt liếc mắt nhìn thiếu gia, hắn thấy tôi nhìn, bỗng đứng cổ lấy dũng khí nói: “Cha, con cùng Nam Phong là lưỡng tình tương duyệt (tình cảm không thể chia cắt), chúng con...”

Lão gia ngắt lời hắn: “Chúng ta gia thế mỏng manh, không thể so với người nhà Hoàng Hậu với Hoàng Thái Hậu. Ngoại trừ Hoàng thượng, quý phi nương nương chỉ có thể dựa vào chúng ta. Nhưng mà vinh hoa phú quý nhà chúng ta cũng là nhờ Hoàng thượng sủng ái quý phi nương nương mà có. Quý phi nương nương ở trong cung thân cô thế cô, chúng ta nên tìm người giúp đỡ nàng. Hơn nữa sắc đẹp con người, không lâu dài, quý phi nương nương hiện giờ tuy được sủng, tương lai thì...”, ông ngừng nói, nhìn phía tôi, “Nam Phong hài tử này ta biết, từ nhỏ lớn lên trong phủ, ăn nói thành thật, trầm ổn đáng tin. Hiện giờ nhìn dung mạo khí chất rất tốt, quan trọng nhất chính là có thể tin tưởng, đưa vào trong cung là hợp lý nhất”, lão gia nói, cặp mắt tỏa sáng, dường như thấy đồng tiền bạc châu báu. Ông ta căn bản không quan tâm tôi có nguyện ý hay không.

“Nhưng mà, người trong cung đều là quý nhân, thân phận tôi hèn mọn...”, môi tôi run run, rốt cục cũng nói được mấy câu.

“Thân phận không thành vấn đề, ngày mai ta lập tức đi sửa hộ tịch con, bắt đầu từ ngày mai, con không phải là nô tài, mà là dưỡng nữ của Cố gia ta. Nam Phong tên này không hay, trước kia con tên là gì?”

“... Tiểu Khê.”

“Tiểu Tích, Cố Tích (yêu thương tất cả), tên này được đấy, ái tích trân tích (yêu quý quý trọng), từ giờ con bỏ tên kia đi, đổi thành Cố Tích.”

Đó căn bản không phải là tên... Tôi mờ mịt lo lắng nhìn thiếu gia, trong mắt hắn hiện lên sự đau lòng thương tiếc, cổ lấy dũng khí nói: “Cha, người được đưa vào trong cung, cũng phải dự tuyển chứ? Nam Phong... Tiểu Tích nàng ấy, tư chất ngu dốt, lại không biết cầm kỳ thư họa, không biết múa, nữ công gia chánh càng

hoàn toàn không biết. Trước giờ vẫn được nuôi dưỡng như con trai, tính tình thật thà phúc hậu, không biết lấy lòng nam nhân. Đưa nàng vào cung, chỉ sợ không có tác dụng gì.”

Thiếu gia bình thường không dùng đến đầu óc, nhưng một khi sử dụng tới, cũng không phải là đàn độn. Nói năng rõ ràng mạch lạc.

“Hừ”, lão gia hừ lạnh một tiếng, “Con bé cái gì cũng không biết, mà không phải con vẫn thích con bé đấy sao. Chính vì nhìn trúng điểm này. Nữ nhân trong cung đều tính kế với Hoàng thượng, Hoàng thượng có thấy mệt không? Hiện giờ đưa cho Hoàng thượng một người thật thà không tính kế với hắn, Hoàng thượng thấy được ưu điểm của con bé, không phải là xong sao. Về phần cầm kỳ thư họa, không thể không biết tí gì, cũng may hiện tại địa vị quý phi ở trong cung vẫn ổn định, ta mời sư phó tới, chuyên dạy dỗ Tiểu Tích hai năm, chắc là tạm ổn.”

Từ thiếp của thiếu gia, biến thành thiếp của Hoàng thượng, hình như địa vị được nâng lên, nhưng thật ra là chật vật hơn, hơn nữa càng nguy hiểm. Chỉ có điều tôi không có năng lực phản đối, cúi đầu im lặng không nói.

5. Chương 5

Thiếu gia nói: “Con không đồng ý, Tiểu Tích nàng...”

Lão gia mở miệng quát: “Nghịch tử, bình thường phong lưu bản sắc nam nhi không nói. Sao động đến chuyện đại sự bảo ngừng mà không ngừng, nhi nữ tình trường? Quay về phòng đóng cửa hối lỗi đi, không có lệnh của ta, không được ra khỏi nhà.”

Thiếu gia còn muốn tranh luận, thì bị phu nhân bịt miệng, dẫn ra ngoài.

Bên này lão gia nói chuyện với tôi rất âm áp: “Ta biết các con cùng nhau lớn lên, tình cảm rất tốt. Nhưng mà hiện giờ phủ ta cần con giúp đỡ, quý phi nương nương trong cung cũng cần có người giúp đỡ, con là thích hợp nhất. Nếu con không nguyện ý”, lão gia thở dài thật sâu, như thể già thêm vài tuổi.

Cáo già, cho rằng giả bộ đáng thương tôi sẽ chân thành tin tưởng ông sao? Bất kể tôi có thái độ thế nào, mọi chuyện cũng chẳng tốt hơn. Đã như thế, không bằng tự mình tranh thủ thì hơn.

Tôi trầm mặc một lúc lâu, gạt đầu, “Lão gia, tôi hiểu rồi, tôi... nguyện ý.”

“Hài tử ngoan, về sau sửa lại gọi ta là cha.”

Tôi đỏ mặt (tức giận), mở miệng nói khê: “Cha”

Lão gia cười ha ha, “Cha thích nhất sự thành thật chất phác của con. Ta bảo quản gia sắp xếp Cúc Viện cho con ở, về sau viện này là của con. Nhưng mà con đã đồng ý tiến cung, về sau làm việc không thể tùy tiện như trước nữa, không được thoải mái ra khỏi viện, trò chuyện với thiếu gia cũng phải chú ý chừng mực.”

“Dạ, con nhớ kỹ.”

“Con đi trước đi.”

Tôi vén áo thi lễ, đứng dậy rời đi.

Sau khi tới Cúc Viện, tôi không hề bước ra khỏi sân, mỗi ngày đều học tập cầm kỳ thi họa với nữ công gia chánh với sư phó. Không phải chưa từng nghĩ tới việc chạy trốn, nhưng có một lần thiếu gia định trèo tường vào, lại bị mười mấy gia đinh ngăn lại làm tôi hiểu ra, viện này đã bị canh giữ, vì vinh hoa phú quý, lão gia rất biết dụng tâm. Tuy rằng ông ta có vẻ chưa phòng bị tôi, mà đang phòng bị người khác, nhưng đồng thời có tác dụng không để tôi chạy trốn.

Buồn cười nhất là, Liễu Nhị thiếu gia nghe nói tôi biến thành tiểu thư Cổ gia, lại đến cầu thân. Đương nhiên, bị lão gia từ chối khéo.

Tôi trở thành chim trong lồng, nhưng chẳng thấy phần nô nẩy. Tôi có cơm ăn, có áo mặc, có rất nhiều sách để xem, còn có nhiều vị lão sư dạy tôi học nghệ. Thiếu gia không thể tới, lão gia cùng phu nhân cơ bản cũng không xuất hiện, cho nên tôi không cần suốt ngày phải nhìn sắc mặt người khác để hành động, cẩn thận dè dặt. Hơn nữa thời gian tôi bị gả làm thiếp cho người ta vẫn còn dài, việc này đối với tôi mà nói thì đúng là nhân đạo, dù sao mười bốn tuổi cũng chỉ là thiếu nữ vị thành niên, mười sáu mười bảy tuổi miễn cưỡng mới có thể chấp nhận được. Tôi ở lại Cúc Viện này, mỗi ngày đều được tự do tự tại tâm tình thoải mái, tuy rằng không tự do, nhưng không ai có thể trói buộc tâm tư tôi.

Cứ như vậy qua ba năm, ba năm này triều đình phát sinh rất nhiều sự kiện lớn, Hoàng thượng trước sau loại trừ ngoại thích của Hoàng thái hậu cùng Hoàng hậu. Cố quý phi thay Hoàng hậu nắm giữ hậu cung, lão gia cũng thăng cấp giữ vị trí quan trọng trong triều đình. Lúc này Cố gia mới thực sự trở thành gia tộc có tài lực. Nhưng mà Hoàng thượng không phế hậu, Cố quý phi không được thăng lên làm Hoàng hậu, lão gia cũng không đạt được chức vị thừa tướng ông mong muốn, cho nên bọn họ vẫn cố gắng gây sức ép, không ngừng làm mấy trò mờ ám.

Tôi lặng lẽ nhìn mọi việc, chứng kiến Hoàng đế loại trừ tất cả ngoại thích, bây giờ còn phải phòng ngừa loạn chính bên ngoài. Lão gia cùng Cố quý phi đang ở trong cuộc nên không nhận ra, tôi nghĩ tâm nguyện của bọn họ ước chừng là không thực hiện được rồi.

Mà việc này đối với tôi mà nói cũng không phải là chuyện tốt, lão gia hiện tại đang cầu Hoàng thượng, Cố quý phi từ bên trong tác động, có lẽ rất nhanh ông ta sẽ tổng tôi vào cung.

Tệ hơn chính là, hiện tại Hoàng đế bề ngoài có vẻ rất thích lão gia, đại khái bởi vì lão gia tham tài, háo sắc, không có bản lĩnh gì lớn, không uy hiếp tới hắn. Vì thế nếu lão gia làm Thừa tướng, Cố quý phi làm đương triều Hoàng hậu, thì Hoàng đế sao có thể tiếp tục thích lão gia nữa. Nên tôi trở thành vật hy sinh bị tổng vào cung như một lễ vật. Tôi chỉ có thể trở mặt nhìn, bất lực. Cho nên tôi bình tĩnh trải qua mấy ngày an nhàn cuối cùng. Tôi dần tiến vào cảnh giới không quan tâm đến chuyện triều đình.

Quả nhiên, ngày này đã đến. Lão gia sai người làm cho tôi một bộ y phục váy áo rực rỡ mê người, mặc trang phục xong xuôi, thì trực tiếp mang tôi đến thư phòng dùng để tiếp kiến đại thần của Hoàng đế. Đúng, là trực tiếp đến thư phòng, không phải tuyển tú nữ, không phải thông qua con đường của Cố quý phi, mà là trực tiếp tới chỗ Hoàng đế thảo luận chính sự.

Đây chính là đặc điểm của lão gia, ông xuất thân đường phố, chuyên làm mấy chuyện không theo quy củ. Trước đó Hoàng đế hình như là thích điểm này của hắn, chỉ không biết lần này còn có tác dụng nữa không.

Trong thư phòng, sau khi dập đầu, tôi hạ mí mắt quỳ thẳng người. Hoàng thượng ngồi phía trên, khóe miệng nhếch lên một ý cười không hiểu nổi, tràn ngập hứng thú đánh giá tôi. Tôi cũng chẳng biết sau khi hắn nhìn thấy tôi, trong mắt có sự kinh diễm như những người khác hay không, cho dù có, chắc cũng chỉ trong nháy mắt. Dù sao hắn cũng anh tuấn tuyệt đỉnh, chỉ có nụ cười kia lại tràn đầy tà khí.

“Thế nào, Thái Úy đại nhân của ta, hôm nay sao lại dẫn theo mỹ nhân tới vậy?”, Hoàng thượng nói chuyện mang theo giọng điệu trêu chọc.

“Hoàng thượng, đây là tiểu nữ Cố Tích...”, nói xong lão gia cười hắc hắc, ý cười ước chừng là đang nói: chúng ta đều là nam nhân, không cần phải nói rõ ràng ra làm gì.

Hoàng thượng cười, “Cố Thái Úy đúng là trung thần của trẫm, trẫm cũng được an ủi trong lòng.”

Từ nay, tôi được đưa vào một cái lồng sắt khác, tên gọi là Hoàng cung. Có lẽ trước đó lão gia đã nói với Cố quý phi, nên nàng đối đãi với tôi không tồi, thường xuyên ban rượu và đồ ăn cùng với mấy đồ trang điểm, cũng thường xuyên kêu tôi tới nói chuyện phiếm. Trừ những lần đó, hầu như tôi không rời khỏi viện, cứ ở bên trong đọc sách đánh đàn, cuộc sống y như trước đây.

Cố quý phi nắm giữ thực quyền hậu cung không phải là giả, tôi là người của nàng ta, tất nhiên không tới gây khó dễ. Chỉ có điều Hoàng đế cũng chưa hề tới tìm tôi, tuy rằng chỗ tôi ở rất gần Hoàng đế chỉ sau mỗi Cố quý phi, tôi mặc y phục đẹp nhất, ăn đồ ăn cao cấp nhất, nhưng chẳng có bất kỳ danh phận gì, ngay cả cung nữ cũng chẳng bằng. Thậm chí cũng không phải khách của Cố quý phi, bởi vì tôi vì Hoàng đế mà tiến cung.

Trong Hoàng cung tràn ngập lời đồn đãi linh tinh, các nàng ấy lúc nào cũng nghị luận nhao nhao về tôi, thậm chí nhạo Hoàng đế đã quên lãng sự tồn tại của tôi. Tôi vẫn ngày qua ngày như trước, ngoại trừ chỗ Cố quý phi, thì không tới những nơi khác. Mỗi ngày không vẽ tranh, thì đánh đàn, đọc sách, bởi vì trong viện có một ao cá, tôi chậm rãi thêm một hoạt động nữa, câu cá, sau đó tự nướng cá ăn.

Cứ như vậy ở trong Hoàng cung một năm, Cố quý phi vẫn là người có lòng dạ, thái độ của nàng đối với tôi vẫn thủy chung như nhất (như cũ), cho dù một năm này chẳng có tác dụng gì đối với Cố gia. Nhờ có nàng ta, cuộc sống của tôi trong Hoàng cung rất thư thái. Chỉ không rõ hai ba năm tới sẽ như thế nào.

Có một lần nàng ta nói chuyện với tôi, nói: “Hoàng thượng không phải quên mất sự tồn tại của người, mà người cố ý không tới chỗ người.”

Vì thế tôi đã hiểu nguyên nhân nàng vẫn kiên nhẫn đối tốt với tôi. Cố quý phi tất nhiên sẽ nhắc nhở tới sự tồn tại của tôi trước mặt Hoàng đế, nếu không tính toán của Cố gia bọn họ sẽ thành công cốc. Nhưng mà Hoàng đế vẫn tiếp tục hờ hững, không biến tôi thành cung nữ, đúng là thái độ kỳ quái. Mà kỳ quái này, có lẽ là bọn họ đang chờ thời cơ.

Thời cơ bọn họ đợi rất cuộc cũng đến, hôm nay Hoàng thượng xuất cung, hơn nữa còn muốn mang tôi tới hôn lễ của Thái Phó Lý Tuấn. Lý Tuấn trước mắt là tâm phúc của Hoàng thượng, cũng là công thần trợ giúp Hoàng thượng loại trừ ngoại thích. Trước đây Cố lão gia rất hay nói chuyện chính sự triều đình với tôi, thường xuyên nhắc tới cái tên này, hẳn xuất thân bình dân, niên thiếu anh tuấn (còn trẻ), bác học đa tài, nhưng vị hôn thê thanh mai trúc mã của hắn là một thôn phụ, hơn nữa còn là thôn phụ chanh chua. Trước đây có một lần Lý Tuấn đại nhân tới thanh lâu nghe đàn hát, cô ta đã cầm dao thái thịt đuổi theo hắn chạy vòng quanh sân tới nửa canh giờ. Lý Tuấn đại nhân không sợ thiên quân vạn mã, mà hình như cực kỳ sợ vị hôn thê cùng hắn lớn lên này, chuyện này luôn bị Hoàng đế cùng các chư thần đem ra nói chuyện phiếm, hiện giờ bọn họ đã thành hôn.

Sau đó trong hôn lễ, Hoàng đế nói: “Vì ăn mừng tân hôn của ái khanh, ta đặc biệt mang đến một lễ vật, chính là vị cô nương Cố Tích này.”

... Lạnh ngắt.

Tôi sắc mặt bình tĩnh suy tư, ở trong hoàng cung đối mặt với Hoàng đế cổ quái cùng phi tử ghen tị nguy hiểm hơn, hay là ở Lý phủ đối mặt với đàn bà chanh chua hung hãn nguy hiểm hơn? Đều là làm tiểu lão bà, hình như về sau tốt hơn về trước, dù sao cũng không phải tốn trí lực cùng tính kế, nếu là đánh nhau ước chừng tôi sẽ không thua nàng ta. Hơn nữa việc này cũng làm Cố phủ không cách nào lợi dụng tôi nữa, biến đổi này, tôi cũng được tự do hơn một ít. Nói không chừng Lý Tuấn đại nhân có thể e ngại thê tử mà bỏ tôi, đây là kết cục tốt nhất.

Các tân khách khác lặng ngắt bởi vì Hoàng đế thật không hợp thời, ai lại trong hôn lễ người ta tặng tiểu thiếp. Niên thiếu anh tuấn Lý Tuấn đại nhân nhất định là đã đắc tội với Hoàng đế, tôi nghĩ chắc chắn không chỉ mình tôi nghĩ thế.

Các quan khách đều nhìn Thái Úy, sắc mặt hắn đã biến thành màu đen. Có vẻ không ngờ Hoàng đế sẽ tặng tôi.

“Hoàng thượng, thứ lỗi vì thần không thể...”

Lý đại nhân vừa mới mở miệng, đã bị Hoàng thượng ngắt lời, “Ái khanh định chống lại ý chỉ sao? Kháng chỉ là tội chết, Lý ái khanh cần phải nghĩ kỹ.”

Lý đại nhân vừa muốn nói, đã bị phu nhân hắn giữ chặt tay lại. Vị phu nhân nổi tiếng này đành đặc tự mình kéo khăn voan đổ xuống, cúi người thi lễ với Hoàng thượng, mỉm cười nói: “Tạ ơn Hoàng thượng, lễ này thần phụ nhận.”

Tất cả mọi người đều bất ngờ, bao gồm cả tôi, tôi cũng không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn nàng ta. Nàng ta không phải là một người đàn bà chanh chua cao lớn vạm vỡ giống như lời đồn đãi, ngược lại bộ dáng xinh xắn lạnh lợi, màu da không trắng bệch, mà rất khoẻ khoắn, bộ dáng thon gầy xinh đẹp mạnh mẽ.

Hoàng đế cũng bất ngờ, “Ta đưa nàng ấy tới không phải làm nha hoàn cho các người.”

“Dạ, thần phụ hiểu rõ.” @

“Các người cũng không được tặng nàng ấy cho người ngoài.”

“Đương nhiên, Hoàng thượng ban người cho thần phụ làm sao dám tặng cho người ngoài.”

“Được”, Hoàng đế cười, “Cứ quyết định vậy đi. Cố Tích”, hần nhìn tôi, trong mắt loé lên một tia đùa dai, “Vậy người đi đi.”

Hần làm thế vì Lý đại nhân, hay là vì tôi?

“Dạ”, tôi hành lễ, đứng bên cạnh Lý phu nhân.

Thấy tôi bình tĩnh như thế, trong mắt Hoàng đế hiện lên một tia kinh ngạc, rồi nhanh chóng biến mất.

Lý phu nhân cầm tay tôi, cười nói: “Cố cô nương, về sau chúng ta chính là người một nhà”, nàng đặt tay tôi vào tay một người mập mạp bên cạnh, “Ca ca, ca tới đây, ca khổ cực ghép muội với Lý Tuấn, đến giờ vẫn chưa thành thân, sau này nàng ấy chính là phu nhân của ca”, nói xong đẩy tôi sang, tôi đụng phải ngực của tên mập mạp.

Mập mạp chân tay luống cuống ôm lấy tôi, bộ dáng thô lỗ, hai tròng mắt chớp chớp nhìn chăm chăm tôi, không thể tin được nói: “Cô nương xinh đẹp này là phu nhân của ta?”

Hoàng đế ngậy người, “Ta đã nói không được tặng nàng ấy cho người ngoài...”

“Hoàng thượng, thần phụ đã nói sẽ không tặng nàng ấy cho người ngoài, ca ca của thần phụ sao lại là người ngoài?”

Nữ nhân này tuyệt đối là ma nữ, sắc mặt Hoàng đế xanh mét bộ dáng rất thú vị, mặc dù bị làm hàng hoá đẩy tới đẩy lui nhưng vẫn không nhịn được bật cười. Hoàng đế thấy tôi cười lại ngẩn ngơ, trong ánh mắt rõ ràng có sự chán nản. Ha ha, hần không dấu nổi một nữ nhân sao?

“Sao vậy, Hoàng thượng muốn đổi ý sao?”, Lý phu nhân cười khanh khách.

“Hừ”, Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, nhìn tôi nói: “Cố Tích... Người còn yêu cầu gì không?”

Yêu cầu? Tôi quay đầu nhìn tên mập mạp đang ngơ ngác nhìn tôi suýt chút nữa chảy nước miếng, vén áo thi lễ với Hoàng thượng, thần nhiên nói: “Sấm chớp gió giạt cũng đều là quân ân, Cố Tích tạ ơn Hoàng thượng”, chuyện này từ đầu đến cuối đúng là một trò khôi hài, cuối cùng tôi vẫn là một con cò, sao có thể nói chuyện quyền lợi chứ? Bây giờ mới hỏi tôi có yêu cầu gì? Thật chẳng có chút thành ý nào.

Hần nghe tôi nói xong, mày nhíu lại càng chặt hơn, “Vậy cứ thế đi.”

Phần sau của hôn lễ, bởi vì Hoàng đế vẻ mặt âm trầm, làm bầu không khí trở nên quái dị. Mà tôi đã bị tên mập to béo kéo vào phòng hần.

6. Chương 6

Tên mập kéo ta vào phòng hần, chỉ khúm núm ngồi cạnh ta, thỉnh thoảng lại nhìn lên ta, lại chẳng vội vàng muốn làm gì cả. Cũng may là hần không làm gì, nếu không ta nhất định đập cho hần mấy đập.

“Vị... Đại ca, người tên gì?”, trong không gian chật hẹp yên lặng, vẫn là ta nhẹ nhàng mở miệng trước.

“Ta kêu Trương Lai.”

“Trương đại ca làm nghề gì?”

“Ta trước kia làm ruộng, làm nông lúc nhàn thì còn giúp nhà người ta giết heo. Bây giờ muội phu đã thành đại quan, nên cuộc sống cũng tốt hơn nhiều.”

Ta cười, “Trương đại ca trong nhà không có phu nhân, cũng không có tiểu thiếp sao?”

“Không có “, hần liều mạng lắc đầu, “Trước kia gia cảnh khó khăn, ta cùng muội muội làm ruộng lấy tiền uội phu đọc sách, không có tiền cưới vợ. Nàng... Nàng sau này sẽ là phu nhân của ta.”

Ta lại cười, một nông dân thật thà phúc hậu, giống cha mẹ ta. Ta hiện tại đã thoát khỏi bàn tay Cố Thái Úy với Hoàng đế, vì lấy một nông dân, ta sẽ mất đi giá trị lợi dụng. Ta đánh giá Trương Lai, nếu như ta còn cha mẹ bên cạnh, bọn họ sẽ lựa chọn cho ta một trượng phu như thế này sao? Đáp án là có. Hần thân thể kiện tráng, tính cách thật thà phúc hậu, có thể làm việc nuôi gia đình.

“Chàng thích ta?”

“Uh, nàng vừa bước vào nhà chúng ta, ta nhìn đến ngây người. Chỉ không ngờ, một cô nương xinh đẹp như tiên nữ, lại có thể trở thành phu nhân của ta.”

Ta nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng mở miệng, “Ta có mấy yêu cầu, không biết chàng có thể đáp ứng hay không...”

“Có thể, có thể, nàng cứ nói, ta đều làm theo.”

“Ta tuy là Hoàng thượng ban cho, nhưng nếu đã gả cho chàng, ta vẫn hy vọng có thể cưới hỏi đàng hoàng, kiệu lớn tám người nâng, cho ta một danh phận thê tử.”

“Uh, được, gả cho ta đúng là uỷ khuất cho nàng, mấy lễ nghi đó đương nhiên một cái cũng không thể thiếu. Ta còn muốn tới từ đường bái lạy tổ tông, thông báo tới cha mẹ, ta đã cưới vợ.”

“Yêu cầu thứ hai”, ta nhìn hần, tuy hần trước kia đúng là một nông dân thật thà phúc hậu, nhưng nhà bọn họ hiện tại khác với lúc trước, có tiền có đất có địa vị, ai biết có thể có người nghĩ dùng mưu kế hối lộ mượn sức Lý đại nhân, ai biết hần lâu ngày có thể sẽ bị nhuộm đen như nhọ nồi, “Chàng không được nạp thiếp, không được trêu hoa ghẹo nguyệt, càng không được tới mấy thanh lâu kỹ quán.”

“Ta đáp ứng, có một mình nàng ta đã thỏa mãn rồi. Nếu còn không biết đủ, sẽ bị sét đánh khắp người.”

“Còn một yêu cầu quan trọng nhất”, ta cười nói, “Về sau tiền bạc của chàng đều phải đưa ta quản, chuyện trong nhà ta làm chủ, chuyện bên ngoài chàng làm chủ”, nam nhân có tiền sẽ đòi bại, vấn đề này ngay từ đầu phải giải quyết triệt để.

“Nàng là phu nhân của ta, không giao cho nàng thì còn giao cho ai? Ta nghe nàng.”

“Được, ta không có yêu cầu gì khác”, ta khẽ cười nói.

“Vậy bây giờ ta đi gặp muội muội bàn bạc ngày hoàng đạo để thành thân.”

Xem ra tâm phúc của nhà bọn họ là vị Lý phu nhân kia, ta giữ chặt hần, “Hôm nay ngày địa hỉ của bọn họ, ngày mai hẵng nói, có thể an bài cho ta một căn phòng để nghỉ ngơi hay không, hôm nay ta mệt chết đi được.”

“Được, được, ta liền an bài cho nàng.”

Ngày hoàng đạo đã được định là ba ngày sau, Lý đại nhân đưa thiếp mời tới cho Hoàng đế, Hoàng đế liền nói là hần ban hôn, nên hần nhất định sẽ tới chủ trì hôn lễ. Các đại thần vừa nghe có Hoàng thượng chủ trì hôn lễ, nhao nhao hỏi Lý đại nhân muốn lập thiếp sao, muốn tới tham gia hôn lễ. Cố Thái Úy vừa nghe, lập tức nói với Hoàng đế ta là dưỡng nữ của hần, phải quay về Cố gia đợi rước dâu mới là hợp lễ. Vì thế ta lại trở lại Cố gia.

Ta cơ bản cũng hiểu ý tứ của Cố gia, đã lỗ vốn như vậy, nếu có thể kết thông gia với nhà Lý đại nhân thì cũng tạm được. Tuy rằng từ Cố đại nhân mà nói, Lý đại nhân chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất cho chức vị thừa tướng, xem hần như “địch nhân”.

Trở lại Cố gia, ta vẫn ở lại Cúc Viện, lão gia ngoại trừ đem đồ đạc trước kia của ta gói ghém lại, còn đem đến rất nhiều đồ cưới. Nhưng mà bọn họ lại không ngăn cản thiếu gia tới gặp ta, suy đoán chắc là định đánh chiêu bài tình cảm.

“Thiếu gia, đã lâu không gặp”, ta khẽ cười nói, hần thay đổi không nhiều, vẫn anh tuấn tiêu sái như trước, chỉ có vành mắt ít nhiều bọng đen, đây là dấu hiệu tửu sắc quá độ. (uống rượu, kỹ viện)

Hắn nhìn ta thật sâu, “Tiểu Tích, Hoàng thượng lại đem nàng gả ột thôn phu vừa to vừa béo, nếu sớm biết sẽ như thế ta quyết không để nàng tiến cung.”

Ta gục đầu xuống, mang chút ưu thương thản nhiên nói: “Ta vốn tưởng rằng tiến cung là có thể trợ giúp quý phi nương nương cùng lão gia làm việc lớn, để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của Cố phủ và tình nghĩa thân nhân thiếu gia với ta. Chỉ là không ngờ... Đều là Tiểu Tích vô dụng.”

“Chuyện này sao lại là lỗi của nàng?”, hắn kích động, “Quý phi nương nương đã nói với cha ta, Hoàng thượng vốn chỉ nghĩ dùng nàng trên đũa một chút Lý Tuấn cùng người đàn bà chanh chua nhà họ, còn nói quyết định lúc về sẽ phong phi cho nàng. Không ngờ người đàn bà chanh chua ngoài chợ thủ đoạn lợi hại, bây giờ lời đã nói ra cũng chẳng thu về được, Hoàng thượng cũng rất chán nản.”

Hừ hừ, mấy lời này chắc là Hoàng thượng coi như lời giải thích cùng an ủi Cố phủ đây mà, đem nữ nhi của Cố phủ, cho dù là dưỡng nữ, lại tùy tiện tặng người khác, cho dù là Hoàng đế làm như vậy cũng không thoả đáng. Hoàng đế nói mấy lời này một phân tin cậy cũng chẳng có.

Ta thở dài, miễn cưỡng cười nói: “Thiếu gia cũng thành thân rồi, ta lúc trong cung đã nghe quý phi nương nương nói. Chỉ là lúc đó không tiện tới chúc mừng, nhờ quý phi nương nương đưa cho thiếu gia hỉ bào mặc có vừa người không?” (hỉ bào: quần áo cưới của nam)

“Uh, vừa người”, thiếu gia ôn nhu nhìn ta, hốc mắt có chút đỏ lên.

“Thiếu phu nhân đối đãi với người tốt không? Là người ôn nhu chứ?”

“Nàng hoàn hảo... Chỉ thích thoả thích ăn dấm chua thôi.”

Ta cười nói: “Là vì hồng nhan tri kỷ của thiếu gia nhiều quá đi, trước kia ta cũng chẳng biết thiếu gia phóng túng mấy lần nữa kia.”

Hắn lúng túng sờ sờ mũi, cũng nở nụ cười, “Kỳ thật, ta đối với nàng... Nàng cũng biết đấy... Bây giờ vẫn chẳng thay đổi...”

Ta nhẹ nhàng nói, “Thiếu gia, ta... hiểu rõ... chỉ là, tuy rằng người đó là thôn phu, nhưng dù sao cũng là Hoàng thượng tứ hôn, không phải đùa giỡn...”

Hắn nắn lòng thở dài, lại hàn huyên với ta mấy câu, đứng dậy rời đi. Vài năm không gặp, hắn đã trưởng thành, hắn trước giờ không hề ngu ngốc, chỉ là không dùng tới đầu óc nhiều. Cho nên hắn đối với ta, rất cuộc có mấy phần chân ý, ta vẫn không xác định được. Dù sao đã lâu như vậy không gặp mặt, ta đã trưởng thành, ai nói hắn không trưởng thành chứ, có lẽ hắn cũng học được cách đóng kịch, không biết chừng.

Ngày hoàng đạo, ta từ Cố phủ xuất giá, hôn lễ vốn mộc mạc nhưng vì Hoàng đế tham dự, nên lại thành cực kỳ hoa lệ. Không chỉ có bách quan tới dự, Hoàng thượng cũng tặng cho ta lễ vật xuất giá.

Sau khi kết thúc lễ thành hôn, ta phải trở lại tân phòng chờ đợi, Cố Thái Úy bỗng nhiên nói: “Nữ nhi a, chuyện chung thân đại sự này của con là do Hoàng thượng toàn lực thúc đẩy, con phải kính Hoàng thượng một ly rượu.”

Ta thăm cấn rằng, Cố gia vẫn còn chưa buông tha cho ta sao, còn muốn để ta cầu dẫn Hoàng đế?

Việc này cơ bản không hợp với nghi lễ, nhưng mà Hoàng đế lại tiếp lời nói: “Cố ái khanh nói thật đúng.”

Trương Lai đi tới nhắc khăn voan đỏ lên, khách quan trong phòng đều hấp một ngụm khí lạnh, hôm nay là Cố phu nhân giúp ta trang điểm, nhìn gương đồng không rõ, nên cũng chẳng biết đã trang điểm thành cái dạng gì. Ta biết rõ dung mạo của mình cũng xem như là xinh đẹp, lại không rõ bọn họ hẳn đã từng trải lại giặt mình cái gì.

Tự mình rót một ly rượu, còn cách khăn đưa cho Hoàng đế, lúc hắn tiếp rượu, còn cố ý vuốt vuốt ngón tay ta. Ta trong nháy mắt phần nộ dâng lên cao, đã làm gương mặt đỏ bừng, tóm lại thấy phản ứng của ta Hoàng đế vừa lòng cười, một ngụm uống cạn rượu. Ta ôn nhu hành lễ cáo từ, xoay người cuối cùng nhìn không được nghiêng rằng nghiêng lợi thăm mắng, cầu hoàng đế này đúng là không có lòng tự trọng.

Trở lại tân phòng, Lý phu nhân đem một chén cháo nóng tới, cười nói: “Nhanh ăn đi, hôm ta thành thân đói bụng lắm, người cũng thế chứ?”

Ta gật gật đầu, cười nói: “Đa tạ muối muối “, nói xong cũng không khách khí bắt đầu ăn. Ta lễ nghi dùng cơm luôn luôn hoàn mỹ, mà vẫn không hề ảnh hưởng tới lượng cơm ăn vào. Bởi vì ta trước giờ không hề ngừng luyện võ, cho nên ta lượng cơm ta ăn so với nữ nhân bình thường thì nhiều hơn. Sau khi ăn xong, ta lại mở miệng hỏi: “Còn nữa không? Mới có một chén, ta vẫn chưa ăn no.”

Lý phu nhân bật cười, “Không ngờ tân tẩu tử (chị dâu) của ta lại là người hào sảng như vậy, người chờ, ta sai người bưng đến.”

Ta cười, gật gật đầu. Chờ nàng đi, ta mới ngừng cười, ta sớm đã biết nàng là người như vậy, mới dùng phương pháp đẩy cùng nàng chung sống. Tùy thời tùy chỗ quan sát sắc mặt, sau đó chuyển biến tính cách của mình, đã trở thành một phần tính cách của ta, ta chính là vì sinh tồn mà làm vậy. Người nhà này nhìn qua không tồi, về sau nói không chừng ta sẽ chân chính coi bọn họ là thân nhân. Nhưng bây giờ nói lời này hình như vẫn hơi sớm, tính cách chân chính của bọn họ ta còn phải quan sát dài dài.

Buổi tối Lý phu nhân cười hì hì lui ra ngoài, Trương Lai người nồng nặc rượu tiến vào, có lẽ bởi vì uống rượu, hần không câu nệ như lần trước nữa, mở miệng nói: “Nương tử, ta tới đây.”

Ta bật cười, xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, “Chàng vẫn nên gọi ta là Tiểu Khê đi, chữ Khê trong Khê thủy (dòng suối nhỏ). Tướng công.”

Nghe thấy ta gọi hần là tướng công, trên mặt không thể dấu nổi sự vui sướng, “Được, ta từ nay về sau gọi nàng là Tiểu Khê. Chúng ta... cũng nên đi ngủ chứ?”

“Chàng trước tiên cứ tắm rửa trước đi, ta ngủ không quen được mùi rượu.”

“Được, từ nay về sau ta không uống rượu nữa”, hần nôn nóng rống lên kêu người đem nước nóng vào, tay động hai ba cái đã thoát toàn bộ quần áo, nhảy vào trong thùng tắm.

Hần mặc dù béo tốt, nhưng trên người không phải là toàn thịt béo, vẫn là có chút rắn chắc, ta âm thầm đánh giá. Tuy rằng kiếp trước cái gì ta cũng chưa trải qua, nhưng cũng không tính là người ngây thơ, bây giờ đột nhiên nhìn thấy một nam nhân xa lạ trần truồng, ta vẫn có chút đỏ mặt.

Chậm rãi cần lấy khăn lau bước ra sau, “Tướng công, ta giúp chàng kỳ cọ.”

“Ai”, hần đáp lời, thấy mặt hần cũng hồng hồng, điều này làm trong lòng ta thăng bằng một ít.

Ta cũng không phải là một người phụ nữ đức hạnh, ta chỉ nghĩ tẩy sạch sẽ cho hần, dù sao lúc nữa ta phải cùng hần lên giường. Sau khi kỳ cọ xong, ta cầm khăn to giúp hần lau khô nước, trong lúc vô ý đưa mắt nhìn, “tài sản” của hần cũng không tồi. Hần bỗng nhiên bế ta lên, đi về gian phòng cách vách, “Y phục không cần mặc, chúng ta trực tiếp ngủ đi.”

Làm ta giật cả mình, nhưng mà, cánh tay hần thật mạnh mẽ.

Đêm này, tuy rằng lúc mới bắt đầu hần thoáng có chút thô bạo, nhưng lúc sau vẫn thấy không tồi. Khuyết điểm duy nhất chính là hần nhu cầu quá mạnh, rốt cục có thể bình tĩnh đi ngủ, toàn bộ sức lực cơ thể đã rút kiệt, quá sức mệt mỏi.

“Ta cả đời sẽ đối tốt với nàng”, hần nói khê bên tai ta.

“Uh”, ta nhếch khoé môi, gật gật đầu.

“Nàng gối lên vai ta đi, nếu không ta xoay người không cho nàng ngủ nữa”, hần khê vươn tay ôm ta vào ngực, ta cơ hồ là hơn nửa người áp trên thân hần, dù sao cảm giác cũng không tồi, hơn nữa còn rất rắn chắc, ta cũng không phản đối.

Mơ mơ màng màng ngủ, còn cảm giác thấy ánh mắt của hần nhìn chăm chăm vào ta. Mà ta mệt đến ngất ngư, không cố được nhiều như vậy, hỗn loạn dần vào giấc ngủ.

7. Chương 7

Lúc tỉnh lại đói bụng cực kỳ, ta mở to mắt nhìn thấy Trương Lai đang nằm trên giường nhìn ta. Ta cười với hắn, nói khẽ: “Tướng công, đã là canh giờ nào rồi? Có phải ta thức dậy quá trễ rồi không?”

“Không có, chúng ta là trưởng bối không phải dậy sớm, trong nhà này hai ta là cao nhất, cũng chẳng cần phải lay ai hết. Lúc nữa nàng muốn ăn cơm, chúng ta tới từ đường thấp một nén hương là được.”

“Uh”, ta gật gật đầu, quyết định đứng dậy.

“Ta gọi người đưa cơm tới.”

“Đừng, thiếp muốn tắm rửa trước...”

Hắn đỏ mặt, gật gật đầu rồi sai người đem nước tắm tới phòng cách vách, sau đó ôm ta đi tắm rửa. Học theo ta cũng bắt đầu kỳ cọ, nhưng mà lực đạo thì cực kỳ nhẹ. Ta có chút kinh ngạc, biết hắn là một nam nhân lỗ mãng, vốn cũng chẳng trông cậy hắn có chút ôn nhu nào.

Sau đó cùng nhau dùng cơm.

“Chàng thích ăn đồ ăn gì, về sau thiếp làm cho chàng ăn”, ta nhẹ giọng hỏi hắn.

“Ta thích ăn thịt, mấy tảng thịt mỡ lớn.”

Ta cười, “Vậy chàng thích ăn thịt kho hay là hầm?”

“Đều được, hầm cũng được.”

“Thiếp hiểu rồi”, ta kín đáo cười gật gật đầu.

“Nàng đứng quá khổ cực, dù sao trong nhà cũng có đầu bếp nấu cơm.”

“Thiếp biết.”

Sau khi ăn xong, thay y phục chải đầu, ta đứng dậy chuẩn bị xuất phát. Trương Lai lại đỏ mặt nói: “Tiểu Khê, ta muốn hôn nàng một cái.”

“A? Ồ”, ta có chút kinh ngạc nhìn hắn, gật gật đầu, chậm rãi đi tới trước mặt hắn, để hắn cúi đầu, trên mặt ta hôn một cái. Đưa tay ôm lấy eo hắn, mới ôm lấy hắn, liền phát hiện chỗ đó của hắn đã cứng ngắc, ta cúi đầu dịu dàng nói: “Buổi tối thế nào là tùy chàng, nhưng chúng ta bây giờ còn phải tới từ đường.”

“Ta nghe nàng”, hắn ôm ta một lúc, rồi nắm tay ta tới từ đường. Lý phu nhân nhìn thấy chúng ta nắm tay nhau đi, che miệng cười.

Ban ngày ta kiểm kê đồ cưới cùng tài vật, Lý phu nhân còn đưa tới tiền biểu người ta mang tới hôn lễ, thật sự không sung công. Chính lý lại một hồi, ta đem những đồ vật quý khóa kỹ, viết sổ sách. Hiện giờ ta cũng có nhà của mình rồi, thu nhập hay chi cái gì cũng phải tính toán tỉ mỉ.

Lý phu nhân còn cố ý nói với ta, bởi vì Lý đại nhân về nhà thời gian không cố định, nàng muốn chờ hắn ăn cơm cùng, cho nên ta với Trương Lai ba bữa cứ ăn ở trong phòng riêng, muốn ăn cái gì cứ nói với phòng bếp một tiếng là được. Xem ra nhà này, cuộc sống khá là thoải mái.

Sửa sang lại toàn bộ đồ cưới, cũng sắp đến giữa trưa. Cũng nhờ thể chất khoẻ khoắn vốn có, tuy rằng tới hôm qua mệt chết đi được, nhưng vừa đứng lên, lại thấy phấn chấn hơn nhiều. Quyết định tới phòng bếp làm cho Trương Lai chút thức ăn, đợi người đem nguyên liệu nấu ăn lại, thuận tiện hỏi hắn: “Lão gia đâu?”

“Lão gia đang trồng rau.”

“Trong nhà có đất trồng rau sao?”, ta kinh ngạc, chỗ này cũng gần Hoàng cung, là nơi tắc đất tắc vàng, Hoàng đế hào phóng như vậy sao, còn cấp đất làm vườn cho Lý đại nhân?

“Không có, là lão gia đem... vườn hoa phá đi, để trồng rau.”

Ta cười, đúng là chỉ có hắn mới làm ra cái chuyện này, chỉ sợ là hắn không biết, hắn nhỏ bông hoa đấy so với rau còn quý gấp trăm lần, “Lý lão gia với Lý phu nhân không có ý kiến sao?”

“Không có, bọn họ nói biết lão gia ở kinh thành không có việc gì làm sẽ buồn bực, sẽ làm người khổ sở.”

“Còn việc gì ta không biết nữa khhông? Nói hết đi.”

Người hầu này cực thông minh, hiển nhiên biết rõ ta đang hỏi cái gì, nhẹ nhàng đáp: “Dạ, phu nhân. Nguyên bản trong vườn có một ao sen trong đó có ếch cùng cá chép, đều bị lão gia vét lên làm đồ ăn. Còn lại không có chuyện gì nữa.”

Ta cười nói: “Hiện giờ trong ao sen không có cá?”

“Có, phu nhân, lão gia lại mua mấy cá con bỏ vào, mỗi ngày đều cho ăn.”

“Ồ. Người tên là gì, hiện tại trong phủ làm việc gì?”

“Tiểu nhân là Lai Phúc, vốn là người làm vườn, hôm qua mới điều đến làm người hầu của phu nhân với lão gia.”

“Người hoá ra là người làm vườn? Vậy mấy bông hoa bị nhổ đi người xử lý thế nào?”

“Tiểu nhân trồng vào các chậu hoa, phu nhân muốn một chậu sao?”

Ta gật gật đầu, “Nếu có hoa mới nở, thì cắm vào bình nước đem tới phòng ta. Dù sao, người vừa phải chăm hoa, vừa phải làm người hầu của ta, làm hai công việc một lúc hình như làm khó người. Như vậy đi, về sau tiền tiêu vặt hàng tháng của người, trừ bỏ phần trong phủ đưa, thì ta sẽ đưa người một phần nữa. Nhưng người phải nhớ, tiền này cũng không phải là dễ lấy, phạm là việc ta dặn dò sai sự nhất định phải tỉ mỉ làm cho tốt, ở chỗ ta không nên lừa dối hoặc giả thủ đoạn.”

Lai Phúc vui vẻ ra mặt nói: “Tạ ơn phu nhân đã chiếu cố, tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt cả hai việc.”

“Uh, người đi thỉnh lão gia về dùng cơm đi.”

“Dạ, tiểu nhân đi ngay.”

Ta quay lại phòng bếp, nha hoàn đã đem nguyên liệu nấu ăn ta muốn dùng rửa sạch sẽ, giờ chỉ cần đem nấu thôi. Làm một nồi thịt kho tàu, toàn thịt mỡ. Lại làm hai món ăn mình thích, cùng một bát canh ninh xương. Cho người mang về phòng, Trương Lai đã ở trong phòng chờ ta.

Lấy khăn lau mồ hôi cho hần, người này bình thường đỉnh đặc mà trước mặt ta lại có chút khấn trương, cứ như chẳng có cách nào thả lỏng được.

“Thiếp làm chút thức ăn, chàng ném thử xem hợp có hợp khẩu vị không.”

“Nàng làm cái gì ta cũng thích ăn”, còn chưa thử qua qua đã nói luôn những lời dễ nghe, gia hỏa này đúng là một nhân tài mà.

Ta cười, ngồi xuống yên lặng ăn cơm, thuận tiện bình bộ dáng ăn cơm như hổ đói của hần. Hần ăn ba bát cơm đầy, sau khi ăn sạch sẽ đĩa thịt mỡ đầy, nói tổng kết lại một câu: “No rồi.”

Ta cũng phải nói rằng, mấy đồ ăn bày biện tinh xảo đối với hần chẳng có ý nghĩa gì, quan trọng nhất chính là số lượng thịt mỡ.

Buổi chiều bố trí lại phòng ngủ dựa theo ý thích của mình, sau đó mang theo sa lạp (hức ta chẳng biết sa lạp là gì, ai biết bảo ta với), cho người cầm bút vẽ thuốc màu, đi vào vườn dọn một bàn vẽ tranh. Cảnh đẹp trong vườn hầu như đã bị vườn rau phá hư chẳng còn gì, nhưng ta lại cảm thấy rất có hứng thú. Không nói đến phong cảnh, mà mảnh vườn này lại cho ta cảm giác sức sống bừng bừng. Buổi chiều vẽ một bức Trương Lai nông tác đồ (Trương Lai làm việc nông), hần cực kỳ vui vẻ, không vội vàng đem bức hoạ treo lên, mà để Lai Phúc đem bức hoạ đi đóng khung trang hoàng.

Cứ như vậy mấy tháng qua đi, ta ở trong nhà này sống cuộc sống an nhàn, buổi sáng làm nữ công, làm y phục cho Trương Lai với muội muội hần, nàng ấy từ nhỏ đã làm việc nhà nông, không am hiểu mấy thứ thêu thùa này. Giữa trưa thì tự làm mấy món ăn. Buổi chiều lại tới vườn rau đánh đàn, vẽ tranh, đọc sách, Trương Lai bên cạnh chăm sóc vườn rau của hần.

Dần dần ta cũng buông lỏng cảnh giác, có thể nhìn ra Trương Lai cùng muội muội hẳn là người tốt. Còn vị Lý đại nhân kia tuy ta nhìn không thấu, nhưng cũng chẳng quan hệ gì tới ta. Cuộc sống này cũng coi như là yên ổn, vì thế phái người đến thăm Vũ Sư phó, ông tuy đã về quê, nhưng ta biết rõ ông chẳng có người thân. Ông lại còn mê uống rượu, lại chẳng quan tâm tới tiền đồ, bây giờ chẳng biết đã ra dạng gì nữa. Nếu ông vẫn tốt, ta ân cần thăm hỏi thôi. Nếu mà không tốt, ta sẽ sai người đưa ông tới sống cùng, dù sao trong lòng ta đã coi ông là trưởng bối. Nhưng mà, ta đoán ông sẽ giết mình vì thân phận nữ nhân của ta.

Sau đó Vũ Sư phó tuy tới, lại không đồng ý ở lại Lý phủ ăn uống chùa, vì thế nhận chức hộ vệ, ta cũng để tùy ý ông, không cản lại.

Qua tân niên, Cố quý phi triệu ta tiến cung nói chuyện, không ngờ Hoàng đế cũng ở đây. Uống xong chén trà, Cố quý phi tìm cớ lui xuống, chỉ còn lại hai người ta với Hoàng đế, ta trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng trên mặt lại chẳng biểu hiện gì cả.

“Trẫm ban hôn cho nàng có thấy hài lòng không?”

“Tạ ơn Hoàng thượng, cuộc sống của dân phụ thật sự như ý”, bởi vì tôn ti cấp bậc nghiêm khắc, Trương Lai là dân chúng bình dân, trong người không có công danh, gả cho hần, ta cũng phải tự xưng là dân phụ.

“Là trẫm lo nghĩ không chu đáo, nàng vốn là tiểu thư tôn quý ở Cổ phủ, bây giờ lại cài trâm gỗ quần áo vải bình thường đạm bạc.”

Dân chúng bình dân không được mặc lăng la trừu đoạn (các loại vải vóc thượng hạng), chỉ được mặc quần áo vải thường. Ta tuy cũng muốn mặc đẹp, lại chẳng thấy tiếc nuối gì nhiều, so với được tự do, cái này có tính là gì? Kiếp trước ta thích mặc quần áo vải bông, hơn nữa mặc áo vải biết cách thì cũng thành đẹp.

“Hoàng thượng nói đùa rồi, ta chỉ là dưỡng nữ Cố gia, thân phận bản thân vốn đã hèn mọn, mặc áo vải là đúng mức rồi”, ta thản nhiên nói, cho tới giờ, nói chuyện rất trung thực không hề có câu nào quá dị, mà quá dị chính là giọng điệu Hoàng đế, giống như nòng đậm châm biếm.

“Ồ, nàng thân phận vốn đã hèn mọn? Nói cho trẫm nghe xem.”

Ta trong lòng thầm cảm hận, hần muốn nghe chuyện xưa sao? Tất cả đều là kí ức đầm máu và nước mắt, lạnh nhạt mở miệng: “Dân phụ xuất thân ở một hôn làm nông gần biên giới, sống ở đó đến năm 5 tuổi, quân Đột Quyết vượt biên giết toàn thôn, nương của ta đem ta giấu trong chum nước mới tránh được một kiếp. Ngoại trừ ta, cả nhà đều chết. Về sau ta lưu lạc thành ăn mày, lại bị bọn buôn người bán vào Cổ phủ.”

Biểu tình của hần dần nghiêm túc lại, “Năm tuổi... Những chuyện hồi đó trẫm vẫn còn nhớ được, thời điểm đó trẫm đã là hoàng thái tử... Mà năm đó hoàng tử của trẫm đi hòa thân...”

Ta nhin không được cười châm biếm, mắt đã ướt. Ta nhớ tới lúc Lưu gia gia mang theo ta lưu lạc, trên đường đã nghe tới chuyện triều đình đưa tiễn công chúa, lúc đó Lưu gia gia còn nói: “Đã là thông gia, vì sao còn tới giết người cướp lương thực, vì sao chứ”, người làm nông dân ông tất nhiên không hiểu chuyện chính trị, cũng không hiểu mấy chuyện cầu hoà của sĩ phu.

Không khí phảng phất như ngưng đọng lại, ta cảm xúc trầm lắng chẳng muốn mở miệng, Hoàng đế cũng chẳng biết đang nghĩ gì, cũng không mở miệng. Một lát sau, hần nhẹ nhàng nói: “Nàng có biết không, trẫm thiếu chút nữa đã đem nàng đi hòa thân.”

Ta hoàn toàn không biết, bây giờ cũng chẳng rõ là tiếc nuối hay là vui mừng, nếu ta đi, nói không chừng lúc này thù hận đã báo xong, tuy rằng tính mạng mình có lẽ cũng mất luôn.

“Nhưng mà lúc đó, trẫm cũng chẳng có ý tốt gì, chỉ là cho nàng đi chịu chết thôi.”

Hần vì sao hận ta như vậy? Hần muốn ta chết, chỉ một câu nói đã đủ rồi, làm gì phải phí sức như vậy? Ta lặng im không mở miệng, là không biết phải mở miệng thế nào, tạ ơn hần hay là hỏi hần nguyên nhân?

Hần thấy ta không nói chuyện, vừa cười vừa nói, “Trẫm cũng không phải là muốn nàng chết, trẫm chỉ ghét bị người khác tính kế, vì như mục đích nàng tiến cung.”

Ta cười cười, không nói lời nào.

“Nhưng mà hiện tại trăm lại có chút hối hận, đem nàng ột thôn phụ thô tục, một người dân tầm thường, thực sự đã quá nhục nhã cho nàng. Nếu nàng đồng ý, ta sẽ để Thái Úy trước tiên tách nàng ra khỏi nhà đó, về lại nhà, về sau tái giá cũng không muộn”, nữ nhân quý tộc hôn nhân không như ý, nhà mẹ đẻ có thể xin ly hôn, chỉ là rất ít người làm như vậy.

Nói thế, đây chính là mục đích của người? Trước tiên nói mấy lời xuất phát từ nội tâm, về sau mới là mục đích quan trọng nhất. Nhưng mà vì sao, ta rời khỏi Trương Lai đối với hắn có lợi ích gì, hay là ta vẫn còn giá trị lợi dụng? Nghĩ không ra, nhưng cũng không thể để hắn không rõ ràng phá hỏng cuộc sống an nhàn của mình. Ta quỳ xuống, dập đầu lạy nói: “Dân phụ đa tạ Hoàng thượng quan tâm, nhưng chúng ta vốn là Hoàng thượng chỉ hôn, làm thế là không tốt. Hơn nữa, xuất giá tòng phu, dân phụ không có ý định tái giá.”

Hoàng đế nhìn ta thật sâu, sau đó phát tay áo rời đi.

8. Chương 8

Sau khi từ Hoàng cung về nhà, là được sống yên ổn qua mấy tháng, lúc này ta rốt cuộc đã được tự do, lại được quản lý toàn bộ việc trong nhà, nên đã dời năm mộ của Lưu gia gia ở vùng ngoại thành đến khu vực khác, dựng nên bia mộ thật tốt. Mang linh bài của cha mẹ và Lưu gia gia về nhà, ngày đêm thờ phụng. Tuy ta không tin mấy chuyện thần linh này, nhưng thờ tin là có, làm mình tâm an hơn.

Nghĩ đến thái độ kỳ quái của Hoàng thượng, ta dùng đồ cưới lạng lẽ mua một căn nhà nhỏ, nhưng là khu vực đất giá ở kinh thành, đồ cưới của ta tuy nhiều, nhưng mua xong căn nhà thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Đồ dùng trong nhà vẫn còn tốt, đầy đủ hết mọi thứ, ta chỉ cần chuẩn bị thêm ít đồ dùng sinh hoạt cá nhân nữa là được, còn giấu ít ngân lượng quanh đó. Cũng không phải là muốn tách ra ở riêng với nhà Lý đại nhân, tình cảm của Trương Lai với muội muội rất tốt, ta nghĩ hắn sẽ không đồng ý ra ở riêng. Chỉ là có suy nghĩ lo trước tính sau, bây giờ nhà cửa đang ở, quan chức của Lý đại nhân, toàn bộ đều là Hoàng đế ban cho. Quân tâm khó dò, ta chỉ muốn chuẩn bị tốt một đường lui thôi.

Buổi tối làm mấy đồ nhắm rượu cho Vũ sư phó, Trương Lai cũng ngồi cạnh, hắn và Vũ Sư phó cực kỳ hợp nhau, có lẽ vì hai người có tính cách gần giống nhau.

Nhưng mà hắn không chịu uống rượu, bị Vũ sư phó mắng là không có dũng khí, hắn mới nhần nhần nhớ nhớ nói: “Tiểu Khê nàng không thích ta uống rượu.”

Vũ sư phó ngồi bên cạnh lắc đầu thở dài, ta che miệng cười, “Vũ Sư phó ta không phải là người ngoài, uống vài chén với người trong nhà là chuyện bình thường, người cứ uống đi”, lúc đó chỉ muốn kéo dài thời gian lên giường, nhân tiện tắm rửa sạch sẽ cho hắn thôi, không ngờ hắn lại cho là thật, còn ghi tạc trong lòng. Ta sao lại ghét mùi rượu chứ, ngay bản thân mình sớm đã bị Vũ sư phó huấn luyện thành quỷ rượu rồi.

Rượu còn chưa uống hết, Vũ sư phó đã hỏi ta: “Còn muốn giết người Đột Quyết sao?”

“Giết”, chữ này đã khơi ra vô tận sát ý trong lòng ta, thù của cha mẹ và Lưu gia gia ta chưa một ngày nào quên, “Nhưng mà vẫn đang chờ cơ hội, mấy năm nay vùng biên giới yên bình. Chung quy vẫn chưa có cơ hội báo thù.”

Trương Lai nghe chúng ta nói chuyện, không hiểu nên nhìn ta.

“Cha mẹ thiếp bị người Đột Quyết giết, thiếp sớm muộn cũng tìm bọn họ báo thù rửa hận”, ta giải thích với Trương Lai, không muốn giấu hắn gì hết, dù sao nếu có cơ hội báo thù, ta hy vọng sẽ được hắn ủng hộ và thông cảm. Nếu đã muốn thế, bây giờ nói rõ ra cũng tốt.

“Cha mẹ nàng chính là cha mẹ ta, mối thù của nàng cũng là thù của ta, ta sẽ giúp nàng giết đám chó Đột Quyết kia”, Trương Lai không cần nghĩ đã nói ra làm lòng ta có chút ấm áp.

“Được!”, Vũ sư phó khen, “Đây mới là nam nhân tốt, lại đây, chúng ta uống chén nữa.”

Trương Lai nội căn rất tốt, tử lượng cao, không ngờ có thể cùng Vũ sư phó uống thoải mái. Chẳng qua đến tối lúc cùng ta về phòng, lại làm giường cọt kẹt cọt kẹt tới nửa đêm. Lại nói, giường gỗ ở thời đại này thật là... Hi vọng chất lượng tốt một chút, nếu không giường sụp, lại thành trò cười mất. Hắn cực kỳ say đắm thân thể ta, ta cũng thích cùng hắn **, bởi vì hắn hết sức chân thành và đơn giản là đầy nhiệt huyết. Nói tới cũng kỳ quái, như thiếu gia, Liễu nhị công tử, cả Hoàng đế nữa, đều là những nam nhân cực kỳ tuấn tú, mà từ trước đến giờ ta chưa hề động tâm. Nhưng nam nhân chất phác ngay thẳng này, trong nội tâm có vài phần là thích thật lòng, ta nghĩ có lẽ từ trước đến giờ đều sống dè dặt cẩn thận từng li từng tí, cho nên người đơn giản như vậy lại quý trọng không ngừng.

Chuyện phòng the qua đi, Trương Lai cẩn thận ôm lấy ta, tuy sau mỗi lúc ** hắn giả bộ không quan tâm, nhưng mỗi lần sau khi làm xong, hắn luôn coi ta như búp bê dễ vỡ, tư thế ôm ta ngủ một đêm cũng không thay đổi một lần.

“Tiểu Khê, nàng nguyện ý sinh con cho ta sao?”

Ta cười khê, “Nguyện ý. Thiếp sẽ sinh cho chàng thật nhiều hài tử”, nếu như có thêm hài tử, sẽ thành một gia đình trọn vẹn rồi.

Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười ngây ngô, thỏa mãn đi vào giấc ngủ. Trong lòng ta cũng cảm thấy rất thỏa mãn, nếu như cha mẹ vẫn còn sống, thì thật tốt biết bao.

Cách mấy tháng, Cố quý phi lại triệu ta vào cung, lần này nàng không xuất hiện, tiểu thái giám trực tiếp dẫn ta tới Ngự thư phòng.

“Trầm rảnh rồi, tìm nàng đến tâm sự. Hiếm khi được thả lỏng, lại chẳng tìm được ai bên cạnh để nói chuyện.”

Ta nên nói gì đây, cảm thấy cực kỳ vinh hạnh sao?

Ta không trả lời, hắn cũng không để ý, tiếp tục nói: “Lần trước nàng nói nàng bị bán vào Cố phủ, ta nghe nói nàng là bé trai bị bán, thế là thế nào?”

“... Có lẽ là bé trai giá tiền cao hơn bé gái, nên người bán mới lừa lão gia. Khi đó ta vẫn còn nhỏ, lại không biết biện bạch. Về sau ta sợ lão gia trách phạt, nên mới giấu giếm.”

“Nói như vậy nàng bị coi là nam nhân cho đến khi mười bốn tuổi sao?”

Ta gật đầu.

“Trong khoảng thời gian đó nàng ở Cố phủ làm những gì?”

“Đầu tiên là giúp việc ở phòng bếp, sau đó làm thư đồng theo hầu thiếu gia.”

“Nghe nói lúc đó bản lĩnh đánh nhau của nàng là hạng nhất, bắn tên, cưỡi ngựa cũng xuất sắc, có thật không?”

“Chuyện này... Thỉnh thoảng đi theo thiếu gia luyện một ít, cũng coi như tạm được.”

“Không chỉ tạm được đâu, nghe nói lúc đó không ít con cháu quý tộc ở kinh thành đều hâm mộ Cố thiếu gia, vì hắn có một tùy tùng chơi cái gì đều xuất sắc, bất kể là đánh nhau, hay cưỡi ngựa, bắn tên, đá cầu, uống rượu, ngay cả hình dáng bề ngoài cũng rất xuất sắc. Nghe nói còn có người ra giá ngàn vàng mua người, Cố thiếu gia cũng không chịu bán. Có thật không?”

Hắn rốt cuộc là nghe ai nói?

“... Đây chỉ là Cố thiếu gia cùng các thiếu gia khác nói đùa thôi, không phải là thật”

“Sau đó tại sao lại thừa nhận mình là nữ nhân, không sợ bị trách phạt sao?”

“Dạ, Cố lão gia và Cố phu nhân đều đối đãi với ta rất rộng lượng, không đành lòng lừa gạt bọn họ, cho nên mới nói thật.”

“Thật không, sao mà trầm lại nghe nói nguyên nhân vì Cố thiếu gia.”

“...”, còn cái gì hắn không biết nữa hử trời.

“Nghe nói Cố thiếu gia có tình ý với nàng?”

“Hoàng thượng nói đùa rồi, Cố thiếu gia đối đãi với ta như anh em.”

“Thật sao?”, Hoàng đế cười mà như không cười, “Nàng có chắc không? Nói bậy là tội khi quân, nàng cần phải cân nhắc kỹ.”

“...”

Thấy ta đổ mồ hôi lạnh, Hoàng đế lại cười, “Nàng đừng lo sợ, trẫm chỉ muốn tâm sự với nàng chút thôi. Sau này nàng tại sao lại trở thành dưỡng nữ (con gái nuôi) của Cố Thái úy?”

“Là Cố Thái úy và Cố phu nhân thương tiếc dân phụ, cho nên sau khi biết sự thật liền thu nhận làm con cháu.”

“Trẫm lại không biết Cố Thái úy có tấm lòng Bồ Tát như vậy.”

“...”

“Lúc đó trẫm tặng nàng ột người dân thô tục, nàng có oán hận trẫm không?”

“Sấm sét mưa rơi, cũng đều là quân ân (ân huệ của quân vương). Thâm tâm dân phụ cũng cảm kích Hoàng thượng.”

“Ồ, từ một Hoàng phi biến thành dân phụ, trong lòng nàng một chút cũng không bận tâm sao?”

Vấn đề này trả lời có hay không đều không tốt, ta cẩn thận nghĩ ngợi, rồi mới nhẹ giọng đáp: “Lúc trước Cố Thái úy đưa ta tiến cung, ta đã nguyện tận tâm tận lực hầu hạ Hoàng thượng. Về sau Hoàng thượng tặng ta cho tướng công, ta cũng nguyện tuân theo sự sắp đặt của Hoàng thượng, an phận làm dân phụ, ở nhà giúp chồng dạy con.”

Hoàng thượng cười lạnh hai tiếng, “Nghe mấy lời này của nàng giấu giếm không còn vết tích, thế mà những người quen nàng đều nói nàng thật thà chất phác thật là nực cười, chẳng lẽ bọn họ mù cả rồi sao?”

“...”

“Thông minh trong sáng, cảm kỳ thi họa đều biết, ngay cả mua vui cho nam nhân cũng thông thạo, còn có biết giả ngốc lay động lòng người. Một viên minh châu như vậy, trẫm lại tặng không cho người khác. Trẫm thấy hối hận rồi”, hắn nói thâm ý sâu xa.

“...”

“Nàng đi đi, ngày khác trẫm sẽ gọi nàng tới trò chuyện”, hắn phất tay, sai người dẫn ta ra ngoài .

Ra khỏi cửa, gió lạnh thổi qua, lưng dẫm mồ hôi làm ta rùng mình một cái. Hoàng đế, đúng là một nhân vật đáng sợ. Nhưng hắn rốt cuộc là vì cái gì mà gây sự với ta, cảm thấy bị lừa dối sao? Nhưng mà ta chưa nói gì, cũng chẳng làm gì, đem ta tặng người khác cũng là quyết định của hắn, hắn rốt cuộc là đang giận cái gì?

Trở lại xe ngựa, ta cẩn thận phân tích ý đồ cùng tâm tình của Hoàng thượng, lại chẳng đưa ra được kết luận gì có ích. Chỉ cảm thấy đầu hắn hình như bị biến thái, không muốn nhìn thấy ta sống thư thái. Chẳng lẽ mục đích hắn muốn gặp ta, là muốn làm ta ngày nào cũng hoảng sợ, không được một ngày yên tĩnh?

Vậy là hắn coi trọng ta, hay đang coi khinh ta?

Sau khi cha mẹ mất, mỗi ngày, đều là lừa gạt, nhưng cuộc sống của ta vẫn rất tốt. Bởi vì chẳng thể quyết định được tương lai của mình, nên ta sớm đã có một loại tư tưởng thức thời, chỉ cần ta vẫn làm chủ được bản thân, ta sẽ sống thật tốt mỗi ngày. Luyện võ đọc sách, đánh đàn vẽ tranh, nữ công gia chánh, thậm chí là nam nữ hoan ái, cũng mặc kệ. Ta không quyết định được thân phận và tương lai, nhưng có thể quyết định cách sống của mình.

Khi về đến nhà, ta đã hoàn toàn thoát khỏi sự ảnh hưởng của chuyện trước đó.

Vào sinh thần (ngày sinh nhật) của Cố quý phi, ta và Trương Lai cũng được mời, Minh Diện Nhi nói vì ta là con gái của Cố Thái Úy, nhưng ta cảm giác chuyện không đơn giản như vậy.

Hoàng đế còn đưa tới hai bộ lễ phục, để ta và Trương Lai mặc đến dự tiệc, ta giúp Trương Lai mặc quần áo tử tế, cài đai ngọc, hần chưa từng mặc tơ lụa, cả người thấy không được tự nhiên.

“Tạm thời cố chịu vậy, chỉ mặc qua bữa cơm thôi”, ta nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Ừ”, Trương Lai gật đầu.

Ta bưng tới đồ ăn vừa làm xong, muốn cùng hần ăn lót dạ trước bữa tiệc.

“Không phải ăn cơm trong Hoàng cung sao?”, Trương Lai kỳ quái hỏi.

“Mấy yến hội này ăn không đủ no”, ta cười nói, “Chàng nghĩ xem, Hoàng đế ngồi trước mặt, mọi người đều phải cẩn thận từng li từng tí, ai dám ăn nhiều chứ.”

“Sao lại không dám ăn? Không phải Hoàng thượng mời chúng ta đến ăn cơm sao?”

Ta khẽ cười nói: “Hoàng thượng là người trên vạn người, ai ai cũng đều kính hần sợ hần, tất nhiên không dám ăn nhiều. Hôm nay chàng nói chuyện cũng phải cẩn thận, trước mặt vua không giữ lễ nghi là bị trị tội đấy.”

“Sao lại không giữ lễ nghi trước mặt vua?”

“Chẳng hạn như uống nhiều rượu rồi nói năng lung tung, không giữ lễ nghi được.”

”Phiền toái như vậy, ta không đi có được không?”

“Đương nhiên không được, không đi là kháng chỉ, cũng bị trị tội.”

“Ồ”, Trương Lai cúi đầu oan ức.

“Không sao đâu, không phải còn có thiếp giúp chàng sao?”, ta đưa tay ôm lấy eo gấu của hần an ủi, “Chàng không phải luôn muốn nhìn xem Hoàng cung là cái dạng gì sao? Hôm nay có thể thấy rồi đó.”

“Ừ”, hần lại vui vẻ lên, “Ta bây giờ ăn nhiều một chút, nàng cũng ăn nhiều một chút, đừng để bị đói.”

Chờ hần ăn cơm xong, ta cũng thay xong y phục, tóc cũng đã búi gọn gàng, không trang điểm. Ngoại trừ hôm Cổ Thái Úy mang ta tiến cung và ngày thành thân, từ trước tới giờ ta vẫn không trang điểm. Chủ yếu là không biết đồ trang điểm ở đây được chế tạo từ cái gì, ta sợ bên trong có nhiều chì hay thứ gì đó có hại, cho nên thà rằng không vẽ còn hơn.

“Tiểu Khê, nàng hôm nay thật xinh đẹp, nếu mỗi ngày đều mặc đồ xinh đẹp giống hôm nay thì thật tốt.”

Ta mỉm cười đi đến trước mặt hần, lấy khăn lau miệng đầy dầu mỡ của hần, kiễng chân hôn lên mặt hần một cái, “Thế bình thường thiếp không xinh đẹp sao?”

Hần đỏ mặt, ấp a ấp úng nói: “Xinh đẹp”, ôm lấy eo ta không buông.

“Vậy chúng ta đi thôi, cũng sắp đến giờ rồi.”

“Được”, hần nắm tay ta đi ra ngoài, tai vẫn còn hồng hồng.

9. Chương 9

Vào đến Hoàng cung, Trương Lai cảm thán: “Hoàng cung này thật là lớn, nếu dùng để trồng trọt, hằng năm không biết sẽ thu hoạch biết bao nhiêu đấy!”

Ta nhin không nổi bật cười, bởi vì đoán được hần sẽ nghĩ như thế, con người của hần chính là như vậy. Thái giám dẫn đường cho chúng ta nghe xong về mặt biến đổi, nhưng cũng không nói gì, xem ra rất biết quy củ.

Cả nhà Cổ Thái Úy đã đến, ta dẫn Trương Lai đến hành lễ với bọn họ, “Bái kiến phụ thân mẫu thân đại nhân, bái kiến huynh trưởng, đại tẩu.”

Bọn họ tuy xem thường Trương Lai, nhưng vẫn coi trọng ta, đương nhiên, chuyện này có lẽ là do Cố quý phi vẫn chưa biết hết mọi chuyện. Ta cũng không có cắt đứt quan hệ với họ, bình thường cũng thường xuyên gửi cho Cố phu nhân chút đồ ăn tự làm, hoặc là túi thơm khăn tay mới thêu hoa. Cũng không phải là vì nguyên nhân hay mục đích gì, mà chỉ là bọn họ đã có quan hệ với ta, thì ta cũng tốt với bọn họ, dù sao cũng để duy trì hình tượng phúc hậu của mình. Có câu nói là gì nhỉ, uống nước phải nhớ người đào giếng, đúng là ta muốn để lại cho bọn họ cảm giác này. Mặc dù ta vô dụng với bọn họ, nhưng cũng không được để bọn họ cảm thấy ta là loại vong ân phụ nghĩa, lại sinh ra oán hận với ta, lại làm ra tai hoạ thì khổ.

Con người chính là như vậy, người thân phận hèn mọn như ta vì được họ “tán thưởng” mà nhận được sự chú ý từ Hoàng thượng, còn nhận được thân phận có sự tự do. Mặc dù bọn họ lợi dụng ta, nhưng nếu không thể hiện ra lòng biết ơn, bọn họ rất có thể sẽ coi ta là kẻ thù.

Cố phu nhân cầm tay thân mật lôi kéo ta cùng nói chuyện, hình như sau khi xuất giá, dường như bà ấy càng thêm thân cận với ta. Có lẽ nguyên nhân là ta đã cố gắng tặng nhiều quà, nhưng nguyên nhân có khả năng lớn hơn là bà cùng con dâu không hoà thuận. Cô dâu của Cố thiếu gia là một tài nữ nổi danh ở kinh thành, tính tình có phần kiêu ngạo, tuy lễ tiết thể hiện đầy đủ, nhưng vẫn làm cho người khác có cảm giác nàng quá coi thường người. Kể cả ta, hay là Cố phu nhân vốn xuất thân không cao. Hơn nữa nàng ta cũng bất mãn với việc Cố phu nhân dung túng cho con trai đi phong lưu, nhưng mà nhà nàng ta có quyền có thế, nên Cố Thái úy cũng không trách cứ nàng ta. Bởi vậy Cố phu nhân đối với nữ nhân suýt nữa trở thành tiểu thiếp của con trai bà dĩ nhiên là hết sức thân cận, huống chi bây giờ ta còn có thân phận là “con gái”.

“Huynh trưởng” đại nhân cũng thân thiết hỏi thăm cuộc sống ta gần đây, nhưng mà sâu trong ánh mắt kia còn toát ra những cảm xúc không nên có, không biết có phải vì tình cảm khi còn bé, hay là vì không thể có được, cho nên trong lòng mới không thể buông tay?

Sau đó chúng ta ngồi xuống, yến tiệc hôm nay khác với bình thường, trước kia đều là khách nữ thì đi một mình đến một yến tiệc khác do phi tần tổ chức, còn lần này lại là vợ chồng ngồi cùng một bàn. Dần dần, ta cũng phát hiện có chỗ không đúng, bởi vì rất nhiều khách ta biết mặt, đều là những bằng hữu xấu của thiếu gia trước kia, bọn họ không phải là thân thích của Cố quý phi, hay hoàng thân quốc thích.

Có lẽ nhìn ra thắc mắc của ta, Cố phu nhân ngồi bên cười nói: “Hôm nay Hoàng thượng ời rất nhiều con cháu quan lại đến, nói là kiểm tra so sánh văn tài võ nghệ của bọn họ, nếu tìm được người thích hợp có thể tuyển làm thị vệ thân cận của Hoàng tử. “

Thật sự như vậy? Ta rất nghi ngờ, con cháu hoàng thân quốc thích rất nhiều, sao lại phải tuyển thị vệ cho Hoàng tử là con cháu quan lại bình thường. Nhưng ta vẫn cười nói: “Vậy thì huynh trưởng....?”

“Đương nhiên hôm nay cũng tới tham gia”, Cố phu nhân cười nói, trên mặt có chút kiêu ngạo, hiển nhiên bà cho rằng bằng thân phận cùng sự thông minh của thiếu gia, thì chẳng có ai hơn được hẳn hết.

Nếu chuyện này là thật, thì đúng là một cơ hội tốt cho thiếu gia. Thiếu gia tuy thông minh, nhưng lại không thích đọc sách, nếu muốn dựa vào khoa cử để thăng tiến sợ là không thành. Dựa vào quan hệ với quý phi mà có được một chức vị lại là lựa chọn tốt hơn, mà có thể ở ngay trước mặt mọi người thăng được chức vị, thì càng tránh được đàm tiếu. Dù sao tình huống này, cho dù có khảo thí tài viết văn, tám phần là khảo thí sự nhanh trí làm thơ, chứ không phải viết văn dài. Ở phương diện này, thiếu gia cũng coi như là có tài.

Cũng có mấy người quen biết từ xưa tiến lại gần chào hỏi ta, mở miệng ngậm miệng đều gọi ta là “Cố tiểu thư”, cứ như Trương Lai đứng bên cạnh không tồn tại. Trong lòng ta tức giận, rõ ràng, bọn họ không nhắm vào ta, mà đang xem thường Trương Lai. Cho nên ta nhẫn nhịn, giới thiệu Trương Lai với từng người. Trương Lai không phải người ngốc, nhìn thấy điệu bộ của bọn họ, sao mà còn không rõ, cũng không thêm để ý đến họ, mà nắm lấy tay ta: “Tiểu Khê, nàng đứng lâu như vậy cũng mỏi rồi, chúng ta qua bên kia ngồi xuống nghỉ ngơi đi?”

Ta gật đầu, rồi mỉm cười nói lời xin lỗi với mọi người, quay người rời đi.

“Đừng để ở trong lòng”, sau khi ngồi xuống, ta nhỏ giọng nói với Trương Lai.

“Ta biết, bọn họ đang ghen tị với ta.”

Ta vừa buồn cười vừa tức giận lườm Trương Lai một cái. Các bàn khách dần dần đầy, Hoàng thượng cùng

quý phi vẫn chưa tới. Mà ánh mắt của mọi người không ai không liếc ta và Trương Lai, hiện giờ ở kinh thành ta cũng coi như là “danh nhân” (người nổi tiếng) rồi, cũng vì trò khôi hài trong hôn lễ Lý Thái phó, rồi sau đó Hoàng đế còn tự mình chủ trì hôn lễ ta. Huống chi một nửa người ở đây còn là người quen cũ của ta, coi như cũng quen thân.

Ta mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, không thêm để ý đến những ánh mắt đầy hàm ý không ngừng bay tới từ xung quanh, chỉ là âm thầm nhớ kỹ, cần phải cẩn thận với những ai, cần phải phòng bị những ai, ai có thể chậm rãi lôi kéo, ai có thể lợi dụng được. Dù sao phần lớn mọi người đều không coi trọng ta và Trương Lai, dù sao chúng ta cũng là dân chúng bình dân, chỉ vì dựa vào hào quang của Cố quý phi mới được tham gia yến tiệc, điều này làm ta thở phào nhẹ nhõm. Xem ra lần này tới chúng ta thật sự chỉ là khách thôi, có lẽ sẽ không gặp phải phiền phức gì. Mãi đến khi Hoàng đế và Quý phi giá lâm, yến tiệc mới chính thức bắt đầu.

Món chính lại là cua và mấy món ăn phức tạp, Trương Lai thật thà hỏi ta : “Đây là cái gì?”, hẳn trời sinh giọng đã to, mặc dù lúc này đã cố gắng nói rất nhỏ rồi, nhưng trong bữa tiệc cung đình tương đối tĩnh lặng thì cũng không tính là nhỏ. Quả nhiên, hẳn vừa nói xong, xung quanh mọi người đều cất giọng cười nhạo.

Ta cũng không thêm để ý đến sự chế nhạo, bọn họ xem thường Trương Lai, đối với chúng ta chỉ có lợi không hại. Vì thế cũng cười, nhẹ giọng nói: “Đây là cua, rất hiếm đấy”, nói xong vén tay áo bóc một con, để thịt cua vào bát trước mặt hẳn.

“Thứ này ăn rất ngon, chỉ tiếc là thịt ít quá”, hẳn cho cả vỏ mềm cùng thịt vào miệng nhai.

Ta lại bóc một con nữa, chấm chút dấm chua rồi đặt vào trong bát hẳn: “Nhúng với dấm hương vị sẽ ngon hơn”.

“Nàng cũng ăn đi”, hẳn đẩy bát đến trước mặt ta.

Ta cũng không từ chối, rồi bóc một con khác đặt vào bát hẳn.

Hoàng thượng ho nhẹ hai tiếng, mọi người đều nhìn về phía hẳn, có lẽ là ta nhạy cảm, nhưng cảm giác thấy trong mắt hẳn có một tia khó chịu, tuy trên mặt vẫn là nét tươi cười: “Hiện giờ triều đình ta có rất nhiều thiếu niên tài giỏi tuần tũ, trăm lệnh ọi người ngẫu hứng làm một bài thơ, để làm tăng thêm hứng thú uống rượu.”

Đến tham dự tiệc, ít nhiều gì cũng đã chuẩn bị, cho dù không ngẫu hứng, thì người nào cũng phải làm một bài. Trong lĩnh vực thơ từ ta cũng không có thiên phú, nhưng mà đã nghe nhiều, cũng biết thưởng thức. Ngoại trừ Cố thiếu gia và Trần công tử thơ từ có vượt trội hơn, thì những người khác đều thường thường. Lúc ngâm thơ Cố thiếu gia còn cố ý liếc nhìn về phía ta, thấy ta thể hiện sự tán thưởng không chút che giấu, thì hơi đắc ý rồi ngồi xuống. Trong lòng cũng nói thầm, thiếu gia đã tìm được người làm bài hộ lợi hại thế sao?

Hoàng thượng cũng khen Cố thiếu gia làm thơ không tồi, sau đó ánh mắt nhìn về phía bàn chúng ta, cười nói: “Trương Lai , trăm nhớ phu nhân Lý Thái phó đã nói, bọn họ đều do người nuôi lớn. Tài văn chương của Lý Thái phó nổi bật, trăm nghĩ người chắc cũng có tác phẩm xuất sắc để trình diễn chứ?”

Ta nghe xong sững sờ, Trương Lai đã đứng lên: “Hoàng thượng, thảo dân mặt chữ cũng chẳng nhận được mấy, cho nên không thể làm thơ được.”

“Người đừng khiêm tốn, nếu làm không được, sẽ phải chịu phạt.”

Sao lại ép buộc như vậy? Ngẫm nghĩ trong đầu, ta đã có biện pháp, nhưng mà chưa kịp mở miệng, thì đã nghe thấy Trương Lai nói : “Hoàng thượng, thảo dân thật sự không biết làm thơ. Nhưng mà thảo dân nghe tiên sinh dạy học trong thôn hát một bài dân ca dễ nghe, không biết có được không?”

“Người trước tiên hát một đoạn, nếu làm trăm vừa lòng, thì được. Nếu trăm không hài lòng, thì người phải làm lại.”

Ta điều chỉnh lại tư thế ngồi, nghe Trương Lai hắng giọng, hát:

“Nhất cá lê ngư bán khối điền, thu dã bằng thiên, hoang dã bằng thiên,

Thô trà đạm phạm bảo tam xan, tảo dã hương điền, văn dã hương điền,

Bổ y đắc noãn thắng ti miên, trường dã khả xuyên, đoản dã khả xuyên,
Thảo xá mao ốc hữu kỷ gian, hành dã an nhiên, đãi dã an nhiên,
Vũ quá thiên thanh giá tiểu thuyền, ngư tại nhất biên, tửu tại nhất biên,
Dạ quy nhi nữ thoại đăng tiền, kim dã hữu ngôn, cổ dã hữu ngôn,
Nhật thượng tam can ngã độc miên, thù thị thần tiên, ngã thị thần tiên.”

(Đây là bài thơ Sơn Ba Dương () của Trương Dưỡng Hạo (), người edit tạm dịch

Một con trâu cày nửa mảnh ruộng, thu hoạch do trời, mất mùa cũng do trời;
Cơm rau dưa ăn no ba buổi, sớm cũng hưởng vị ngọt ngào, tối cũng hưởng vị ngọt ngào;
Áo vải ấm hơn cả lụa, dài cũng đáng mặc, ngắn cũng đáng mặc;
Nhà tranh cây cỏ có mấy gian, đi cũng yên bình, ở cũng yên bình;
Hôm khác lái thuyền trời mưa, cá ở một bên, rượu ở một bên;
Đêm về con cái nói trước đèn, nay cũng có nói, xưa cũng có nói;
Mặt trời lên ình ta ngủ, ai là thần tiên, ta là thần tiên.)

Tiếng nói của hắn vốn vang to, hoàn toàn không chút lả lướt, hoàn toàn rõ ràng âm vang. Nội tâm ta cũng được thả lỏng, ước chừng có thể qua được kiểm tra rồi. Quả nhiên, sau khi hắn ca xong, cả cung điện đều yên ắng, Hoàng đế cũng nói: “Xem ra vị tiên sinh này là một thế ngoại cao nhân”, thế là chuyện Trương Lai làm thơ cứ thế trôi qua.

“Sao không nói tiếp biết chàng biết ca hát ?” ta nhỏ giọng trêu ghẹo Trương Lai.

“Ta không biết nàng thích nghe, nếu biết, ta đã sớm hát cho nàng nghe rồi.”

“Có thể hát bài khác không?”

“Còn có thể vừa hát vừa gõ cốc, cũng là bài vị tiên sinh dạy học kia hay hát.”

Sau đó lại có thêm mấy người nữa làm thơ, dần dần yến tiệc cũng khôi phục lại bầu không khí như trước, ta cũng nhẹ nhàng thở phào. Không biết sao, ta bỗng dưng nhớ lại lần đầu nói chuyện với Hoàng đế, chẳng lẽ việc đó có liên hệ với việc hắn cố ý khó xử Trương Lai sao?

Yến tiệc đã qua một nửa thời gian, Hoàng đế cùng Cố quý phi đi chỉnh trang lại dung mạo cùng trang phục, hiếm khi được thả lỏng, mọi người cũng không ngồi tại chỗ nữa, mà đứng lên hoạt động một chút. Ta cũng muốn đi rửa tay, mà Liễu nhị công tử chẳng biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt chúng ta.

“Cố cô nương, đã lâu không gặp.”

Ta còn chưa kịp mở lời, thì một thái giám đã đi đến trước mặt, nói có Cố quý phi triệu kiến.

“Thật xin lỗi, Liễu công tử”, ta quay lại gật đầu với hắn, rồi nói với Trương Lai một tiếng, rồi đi theo thái giám.

Sau đó tới nơi chỉ thấy Hoàng đế, trước mặt hắn bày rượu và thức ăn cùng đĩa cua, nhìn thấy ta đến, hắn ngẩng đầu nhìn ta, rồi nói: “Hầu hạ trầm ăn cơm.”

Ta nhú mày, trong lòng không thoải mái, hăm coi ta là cung nữ hay là phi tần? Dựa vào cái gì mà ta phải hầu hạ hắn ăn cơm? Đáng tiếc hắn là Hoàng đế, hắn là lớn nhất, ta rửa sạch tay, rồi ngồi xuống bên cạnh rót rượu gấp thức ăn. Hắn chỉ chỉ đĩa cua, ta bóc cho hắn một con, đến lần thứ tư, ta đã dần hiểu ra hình như hắn đã giận dữ gì với ai đó, nếu cứ ăn tiếp sẽ bị đau bụng mất, mà đến lúc đó có gây phiền phức với ta không? Vì thế nhẹ nhàng mở miệng khuyên nhủ: “Hay là ăn món khác đi, cua là đồ ăn tính lạnh, ăn nhiều chỉ sợ không tốt.”

Hắn trừng mắt nhìn ta, ta đã nghĩ hắn chắc chắn sẽ quát lớn là ra không biết tôn ti trật tự gì đó, nhưng hắn lại không nói gì cả, mà buông xuống đĩa xuống hỏi ta, “Bộ quần áo này là ta cố ý cho người đưa đến tặng, có thích không?”

Lời hắn nói ra thật lạ, nam nhân tặng nữ nhân quần áo, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết. Ta rất ghét trò này của hắn, nhưng lại không thể không trả lời. Nếu trả lời thích thì quá ám muội, mà cũng không dám nói là không thích, chỉ đành trả lời; “Đa tạ Hoàng thượng đã hao tổn tâm tư vì vợ chồng dân nữ, tướng công rất thích bộ xiêm y này”, nói xong trong lòng cũng thấy không thoải mái.

Tình cảnh này làm ta thấy rất khó chịu, ta không thể hiểu được Hoàng đế rốt cuộc muốn trêu đùa ta, hay là muốn lợi dụng ta làm việc gì đó. Nếu hắn chỉ muốn trêu đùa ta, ta còn có thể nhẫn nhịn. Nếu hắn muốn lợi dụng ta làm gì đó, có thể nói rõ ra, chỉ cần không quá đáng, ta cũng có thể sẽ làm. Nhưng mà hiện giờ ta căn bản vẫn chưa rõ mục đích của hắn, mà bản thân mình cũng không đơn thuần, cũng vì sự sinh tồn mà thôi. Mà ta cảm thấy Hoàng đế còn phức tạp hơn ta rất nhiều, phức tạp đến mức làm người khác thấy sợ hãi, có lẽ làm Hoàng đế đúng là cần phải làm cho người khác thấy sợ hãi.

10. Chương 10

Hắn dường như có chút hứng thú, đứng dậy lau sạch tay rồi nói: “Cùng trầm quay lại.”

Cùng hắn quay lại? Ta hoảng sợ, “Dân phụ vẫn nên đi cùng quý phi nương nương quay về.”

“Nàng ấy? Đã quay lại từ trước rồi.”

Cái gì? Vậy bữa tiệc chỉ còn thiếu ta và Hoàng đế? Sau đó chúng ta lại cùng xuất hiện, không biết sẽ gây ra bao nhiêu lời đồn đãi đây, ta hơi tức giận nói: “Xin Hoàng Thượng đi trước, dân phụ chờ một lát sẽ đi ra.”

Hắn lười biếng liếc ta, “Cũng được, ta đã sai thái giám chuẩn bị một bộ kỵ trang (trang phục cưỡi ngựa), lát nữa nàng thay đi”

“Đổi kỵ trang? Vì sao?”

“Lát nữa trầm sẽ lệnh cho đám con cháu quý tộc cưỡi ngựa đánh bóng một trận, trầm cũng muốn nhìn xem nàng chơi cưỡi ngựa đánh bóng giỏi thế nào.”

Nói đùa à, ta là một phu nhân đã xuất giá sao có thể cùng một đám thanh niên nam nhân chơi bóng? Hơn nữa ta rời yến tiệc lâu như vậy, lúc quay lại xiêm y cũng đổi, ai biết người khác sẽ thêm thất lễ thành chuyện xấu xa gì.

Ta vội nói: “Hai ngày nay thân thể dân phụ không khỏe, không thể cưỡi ngựa, xin Hoàng Thượng tha tội.”

“Không thể cưỡi ngựa? Như vậy thì cùng trầm quay lại đi.”

Ta cắn răng một cái, quỳ xuống, “Không biết Hoàng Thượng rốt cuộc muốn dân phụ làm gì? Hoàng Thượng nếu đã có phân phó, dân phụ không dám không theo. Xin Hoàng Thượng đừng trêu đùa dân phụ nữa”, ta đã xác định hẳn định lợi dụng ta làm gì đó, cho dù trêu đùa một nữ nhân, Hoàng đế cũng sẽ phải chú ý đến danh dự mình.

“Ồ? Sao nàng biết trầm đang trêu đùa nàng?”

“Hoàng Thượng làm việc đều suy nghĩ thấu đáo, sao có thể làm xong lại hối hận? Hoàng Thượng là ngôi cứu vũ chí tôn, miệng vàng lời ngọc, cho dù có hối hận thì cũng là nghiền nát răng rồi nuốt vào bụng, sao có thể làm chuyện lật lọng”, ta nói giễu cợt.

“Nàng không cần phải nói những lời này để khích trầm”, Hoàng Thượng nhếch khoé miệng, “Trầm chỉ muốn kết quả, mà không quan tâm đến quá trình. Chỉ cần có thể đạt được mục đích, lật lọng thì sao? Người đời tất nhiên là không so đo với trầm mấy chuyện nhỏ đó, bởi vì trầm là một Hoàng đế tốt.”

Hoàn toàn đúng, hẳn là một Hoàng đế tốt. Từ lúc hẳn thừa kế đế vị đến nay, tăng cường biên phòng, nghiêm trị tham quan, loại bỏ ngoại thích. Nhất là đối với quân Đột Quyết, không chút nhượng nhịn, mấy lần xung đột cũng không rơi xuống hạ phong (yếu thế), cho nên vùng biên cảnh mấy năm nay đều rất yên ổn. Có lẽ hẳn nói đúng, không ai so đo với hẳn mấy việc nhỏ cả.

“Hoàng thượng không sợ thần tử tâm tư nguội lạnh sao?”

“Nàng thật sự cho rằng Lý Thái phó sẽ vì một thân thích (người thân) mà gây khó dễ với trăm sao?”

Không, ta không cho là vậy. Hẳn khác với huynh muội Trương gia, hẳn tham vọng rất lớn, tham vọng trong lòng hẳn cũng rất sâu. Hẳn không phải là một nho sinh luôn coi trọng lễ tiết, mà hẳn là một người thực tế. Nghĩ lại cẩn thận, nếu Hoàng đế gây khó dễ với ta và Trương Lai, chỉ sợ hẳn cũng sẽ không trở mặt với Hoàng đế, bởi vì hẳn là người thực tế, mà hẳn lại đang cần dựa vào Hoàng đế. Ta vẫn chưa nghĩ sâu xa, hoá ra bên mình lại đơn bạc đến thế.

Hẳn thấy ta không nói gì, không tiếp tục bức bách ta nữa, gọi tới một thái giám, “Đưa Trương phu nhân đến chỗ Cố quý phi, nói trăm mật, phần sau yến hội do nàng ấy chủ trì.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng”, ta hành lễ rồi lui đi.

“Nàng từ lúc sinh ra đã sống trong phú quý phồn hoa”, lúc ta sắp ra khỏi phòng, Hoàng đế bỗng dừng mở miệng nói.

Ta sững sờ, tưởng là mình nghe lầm, “Hoàng Thượng nghĩ sai rồi, dân phụ xuất thân nghèo hèn.”

“Nhưng trăm chưa bao giờ thấy một nữ nhân, không quan tâm hơn thua, ung dung rộng lượng giống như nàng. Nàng trời sinh đã nên ở chỗ cao, ở bên cạnh trăm, vị trí Hoàng hậu. . . .”, giọng nói của hẳn càng lúc càng nhỏ.

Ta hết hồn, nếu để Cố quý phi nghe được những lời này, ta khẳng định là không sống nổi. Vì thế làm bộ không nghe thấy, “Dân phụ cáo lui”, lui nhanh ra ngoài. Đi theo tiểu thái giám tới chỗ Cố quý phi, hoá ra nàng ấy vẫn chưa trở lại yến tiệc, vừa rồi Hoàng đế chỉ hù dọa ta thôi. Sau đó trở lại yến tiệc, Trương Lai lấy tay sờ trán ta, “Chẳng lẽ sinh bệnh rồi, sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Ta cười lắc đầu, không nói gì cả, trong lòng ngẫm nghĩ lại những đầu mối mấy ngày nay, sau đó tâm tư cũng dần bình tĩnh lại. Hồi tưởng lại tự dừng thấy buồn cười, ta bị làm sao thế này, tự dừng sao lại đánh mất sự bình tĩnh? Dù sao cũng không phải do Hoàng đế, mà là cuộc sống mỗi ngày với Trương Lai quá mức đơn giản thoải mái, mà ta lại cực kỳ coi trọng cuộc sống như vậy. Cho nên Hoàng Thượng tùy tiện nói mấy câu, mà có thể làm lòng ta nổi sóng.

Như vậy không được, cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ thua, hạnh phúc khó khăn lắm mới có được cứ như vậy mất đi, thì chẳng cần nói tới tự do cùng lý tưởng của ta. Hồi tưởng lại, ta vốn chỉ có hai bàn tay trắng, những gì có được hiện giờ cũng chỉ là cảm giác hạnh phúc trong lòng, dù là ai cũng không được cướp đi, không được xoá đi, những tình cảm cùng hồi ức với cha mẹ. Cho dù hiện tại tất cả những gì ta có đều là trắng trong nước, hoa trong kính(những điều hư ảo), thế thì sao nào?

Ta thả lỏng tâm tình, không hề sợ hãi nữa.

Qua một tháng, không biết vì nguyên nhân gì, Lý Thái Phó bị giam lỏng, cấm quân còn tới niêm phong cửa phủ, không cho người ra vào. Mấy ngày nay Cố phu nhân thân thể không khoẻ, một người thiếp của Cố thiếu gia có bầu, rồi sau đó chẳng hiểu sao lại sảy mất, việc này làm cho Cố phu nhân tức giận đến mức đổ bệnh. Ta cùng Trương Lai tới Cố phủ thăm bà, lại bị bà giữ lại, nói chuyện suốt mấy ngày không ngừng. Cho đến khi nghe đến chuyện này, chúng ta mới vội vàng chạy trở về. Trước khi về có hỏi thăm Cố Thái úy chuyện này, Cố Thái úy nói: “Cụ thể ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói hẳn hai lần chống đối Hoàng thượng, làm Hoàng Thượng không vừa lòng, hơn nữa có người vạch tội hẳn tham ô.”

Cùng là thần tử trong triều mà lại nhìn không rõ đoán không ra sao, hơn nữa tin tức ta có rất ít, thật sự không thể đưa ra kết luận hữu dụng gì, nên dứt khoát không nghĩ thêm gì nữa. Quay trở lại Lý phủ, quân sĩ không cho chúng ta vào.

Ta nghĩ ngợi, nói với Lai Phúc đang đánh xe: “Tới biệt viện.”

Biệt viện, chính là viện nhỏ ta đặt mua trước kia. Trương Lai cũng biết, nhưng chưa tới bao giờ. Dù sao hắn cũng đang lo lắng uôi muối và muối phu, nên chẳng có tâm tình đi thăm thú. Ta làm chút đồ ăn, khuyên nhủ: “Hoàng thượng chỉ giam mọi người trong phủ, vẫn chưa giống trống khua chiêng nhốt vào ngục tra án, xem ra việc Lý Thái phó tham ô cũng không có chứng cứ rõ ràng. Có khả năng là Hoàng thượng đang tức giận, chờ hết giận rồi, chắc sẽ cho cầm quân lui đi thôi.”

Trương Lai nghe lời ta kiềm chế sự lo lắng rồi chờ đợi tin tức.

Nhưng mà bạc lại không đủ kiên nhẫn, mặc dù ta có nhiều bạc ở chỗ này, nhưng ai biết chúng ta sẽ phải ở đây bao lâu, miệng ăn núi lở không phải là biện pháp. Ta mỗi ngày bắt đầu làm đồ thuê thừa, cho Lai Phúc cầm đến tiệm đồ thuê gửi bán. Trương Lai lúc còn ở quê có thể trồng trọt mổ heo nuôi gia đình, nhưng ở kinh thành lại không dễ mưu sinh như vậy. Đi làm hạ nhân trong phủ người khác, ta cũng không ngại, nhưng chỉ sợ lúc bản án Lý Thái phó rõ ràng, khôi phục lại quan chức, danh tiếng sẽ bị ảnh hưởng. Về sau hắn tới quán rượu làm mấy việc vặt, vì tính chất là làm giúp, cho nên không ký khế ước, về sau cũng không có phiền toái. Ta vốn định cho Lai Phúc rời đi, nhưng hắn lại nói dù không có tiền công cũng không rời đi, làm trong nội tâm ta không phải cảm động, mà là nghi ngờ. Ta không tin là cho thêm chút tiền công mà có thể làm người ta cảm động mang ơn, nhất là những người dân thường, cuộc sống không dễ dàng, tiền lương cũng phải tính toán cẩn thận. Mà hắn không do dự chút nào lại làm người khác nghi ngờ, nhưng ta vẫn đồng ý để hắn ở lại. Bất luận sau lưng hắn là ai, ta cũng chẳng có gì để người khác phải mưu đồ. Huống hồ nếu thật sự có mưu đồ, ta tình nguyện lùi một bước để đưa nó ra ánh sáng.

Vợ chồng Cố Thái úy đã cắt đứt quan hệ với ta, điều này ta cũng đã dự liệu. Nhưng mà Cố thiếu gia đã tới thăm một lần, còn đưa ra một tờ ngân phiếu rất có giá trị. Thấy ta do dự, hắn tức giận nói: “Nàng với ta còn khách khí gì nữa, chẳng lẽ muốn ta chính mắt trông thấy quãng thời gian khổ sở của nàng sao? Cha ta không cho phép ta tới tìm nàng, dường như là”, hắn nhìn trái phải xung quanh, ngón tay chỉ lên trời, nhỏ giọng nói: “không cho phép nhà ta qua lại với hai người. Lần này ta lén lút đến, về sau chỉ sợ không có cách nào đến nữa, tự nàng phải cẩn thận bảo trọng.”

Ta không từ chối nữa, nhận lấy ngân phiếu, khẽ nói: “Cám ơn thiếu gia.”

“Nàng vẫn không thay đổi”, hắn cười, “Được rồi, ta đi đây. Nam Phong, trời không tuyệt đường người, bất luận thế nào.”, mắt hắn hơi đỏ lên.

“Thiếu gia yên tâm, ta sẽ sống thật tốt.”

Hắn gật đầu, cũng không quay đầu mà rời đi. Chẳng biết là tình nghĩa thưở nhỏ từ từ lắng đọng trở thành tình cảm thực sự, hay là những gì không có được, biến hoá thay đổi trong lòng hắn, mà trở thành tình cảm thực sự. Nhưng giờ khắc này, ta tin rằng hắn chân thành. Nếu ta một mực ở cạnh hắn, chưa hẳn sẽ thế này. Dù sao bất luận thế nào, lần này trợ giúp lúc hoạn nạn, ta ghi tạc trong lòng.

Cắt ngân phiếu đi, ta vẫn dùng đồ thuê thừa mà sống qua ngày. Cứ như vậy qua mấy tháng, Lý Thái phó khôi phục quan chức. Chúng ta lại quay về Lý phủ, tuy ta thích cuộc sống đơn giản ở viện nhỏ này hơn, nhưng ta biết, Trương Lai không muốn sống xa muối muối và muối phu hắn.

Mọi người đồn đại, tuy Lý Thái phó khôi phục quan chức, nhưng mà đã làm Hoàng đế tức giận nên không được tín nhiệm, không còn ăn ý với Hoàng thượng như trước kia nữa, quan hệ giữa bọn họ đã có vết nứt. Ta chẳng để tâm đến những lời đồn đại này, bởi vì ta càng ngày càng rõ Lý Thái phó là người thế nào, hắn sẽ không vì mấy việc nhỏ nhặt này quấy nhiễu đến chuyện lớn hắn muốn làm.

Nhưng Trương Lai, lại nói với muối phu hắn: “Hoàng đế lão đầu này hỉ nộ vô thường, chức quan này không làm vẫn tốt hơn, chi bằng cùng ta về nhà làm ruộng đi.”

Lý Thái phó cười mà không đáp, nhưng Lý phu nhân lại nói: “Ca ca sao lại nói như vậy, ca đã quên lúc còn bé, chúng ta đã thấy quan lại lòng tham không đáy ức hiếp dân chúng, Lý Tuần đã nói một ngày nào đó sẽ để cho dân chúng bình dân sống mỗi ngày tốt lành. Lúc đó chúng ta đều bội phục chí hướng đó, hiện giờ sao vừa gặp chút trở ngại, ca ca đã lui bước rồi.”

“Ta chỉ hy vọng muối và Lý Tuần được bình an, những thứ khác, ta không quan tâm.”

Ta đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn, cũng không nói chen vào.

“Ca ca!”, Lý phu nhân ngừng lại, “Tẩu tử (Chị dâu), người tới nói ca ca đi, ca sao cứ nhất gan sợ phiền phức thế này.”

Ta cười, “Lý đại nhân trong lòng có thiên hạ, ca ca trong lòng lại chỉ có hai người, bọn họ tất nhiên là bất đồng rồi”, sau đó đứng dậy nói với Trương Lai: “Không còn sớm nữa, chúng ta về nghỉ ngơi thôi.”

Trương Lai gật đầu, nắm tay ta bước ra khỏi phòng. Trên đường quay về mảnh sân nhỏ của chúng ta, Trương Lai bỗng dừng nói: “Trong lòng ta cũng có nàng.”

“Thiếp biết”, ta nói khẽ.

Lại qua mấy tháng, ta bị Cố quý phi triệu vào cung, lần này nàng ta cũng không xuất hiện, mà Hoàng đế cũng không xuất hiện. Mà ta bị giam lỏng trong nội cung, mấy tháng liền.

11. Chương 11

Đời mất mấy ngày, cũng không có một ai nói chuyện với ta, bất kể là vấn tội hay giải thích, đều không có. Chỉ có một nhóm thái giám cùng cung nữ nghe theo lệnh làm việc, ta vẫn ở viện hồi trước đã ở, vẫn là những cung nữ đó hầu hạ. Nhưng mà thái độ của bọn họ lại cung kính hơn trước, cẩn thận hơn trước, bất kể ta hỏi thăm thế nào cũng chẳng moi được thông tin gì.

Bọn họ gần như mỗi ngày đều đem tới những đồ vật nữ nhân thường thích, sách, đồ vẽ tranh, đồ cổ, trang sức, vệt, quần áo,... làm ta càng lúc càng chẳng hiểu ra sao. Đặc biệt là sách, thoảng chốc đã chuyển đến mấy rương lớn, mà đều là thể loại chí dị (những chuyện quái dị được ghi chép lại), truyền thuyết, lịch sử, địa lý, du ký... Nếu mà trong hoàn cảnh khác, chắc hẳn ta đã cắm đầu vào mấy quyển sách, bởi hai kiếp ta đều là một sách. Nhưng hoàn cảnh hiện giờ, luôn cho ta cảm giác nguy hiểm, biết rõ là sau lưng mình có một bàn tay không thể nhìn thấy, ta sao có thể sống bình yên qua ngày.

Vì thế ta quyết định tự cứu mình, từ lúc bị giam lỏng đến giờ đã trốn ba lần, lần đầu tiên chạy được xa nhất gần tới cửa cung, nhưng vẫn bị ngăn lại bắt trở về. Nếu chỉ dựa vào vũ lực, ta dồn sức đánh cược vào một lần trốn có lẽ cũng chạy ra được. Nhưng mà Vũ sư phó dạy ta đều là những chiêu thức giết địch trên chiến trường, mà ta không muốn giết người trong Hoàng cung, gánh tội danh tạo phản, bởi vậy nên bó chân bó tay không biết làm sao. Kết quả mấy cuộc chạy trốn cũng có thể đoán được.

Rốt cuộc chuyện gì sẽ phát sinh, ta cũng không đoán được. Bởi vậy nên không dám tùy tiện làm bậy, không khéo lại gây họa sát thân, hoặc gây họa cho Trương Lai, tạo ra chuyện phiền toái không thể cứu vãn.

Dù ta có làm âm ỹ như vậy, trong Hoàng cung vẫn không có một ai tới gặp ta, kể cả Hoàng đế, Quý phi, hay các phi tần khác. Ta bực mình, đuổi hết đám hầu hạ bên cạnh ra ngoài, chỉ chừa lại một cung nữ lớn tuổi mỗi ngày đem nước ấm cùng nguyên liệu nấu ăn cho ta.

Không được đi lại, cũng coi như người đưa ta đến đây còn để ta tùy ý làm mọi việc, ngoại trừ việc rời đi, thì tất cả các yêu cầu đều được thỏa mãn. Ta dứt khoát không suy nghĩ nhiều nữa, cứ coi như mình đang ở khách sạn năm sao miễn phí lại còn được hưởng phục vụ siêu tốt. Ký lai chi, tắc an chi. (Câu này bạn nào đọc hay xem phim Bộ bộ kinh tâm quá quen rồi, hiểu nôm na là tùy cơ ứng biến)

Sau đó mỗi ngày ta bắt đầu nghiên cứu sách dạy nấu ăn, trước kia có những lúc ăn không đủ no, nên làm ta vô cùng thích đồ ăn ngon. Tuy những năm gần đây cũng xem như sống an nhàn sung sướng, nhưng bất kể thân phận là nô bộc, hay bay lên làm hoàng tước, thì đều không được làm theo ý thích của mình. Mặc dù về sau trở thành bà chủ trong nhà, thì cũng phải cân nhắc đến chi tiêu sinh hoạt, thói quen ăn uống của mọi người trong nhà, còn rất nhiều lý do khác nữa, cho nên trong phương diện này ta chưa dành thời gian để nghiên cứu học tập.

Hiện giờ một mình ở đây, thời gian rất nhiều, lại có người cung cấp nguyên liệu miễn phí, sao lại không nghiên cứu? Vốn đã ăn đồ ăn cung đình hơn một năm rồi, không phải là ăn không hợp, mà ăn những món đó mãi cũng thấy chán. Ta yêu cầu một con dê đã xẻ thịt, rồi dựng lên một giá nướng thịt. Hơn nữa trong

Hoàng cung rượu ngon nhiều vô số, lúc trước mới chỉ được nhấm nháp một chút ở yến tiệc thôi, nhưng hiện giờ có người còn đưa tới một vò. Vì thế ta bắc ghế ngồi cạnh đồng lửa, vừa nhai miếng thịt nóng, vừa uống chén rượu mạnh, một tay cầm Hồ tiên chí dị (cùng thể loại với Liêu trai chí dị), chân còn gác lên ghế khác, dù sao ta đang mặc kỳ trang (trang phục cưỡi ngựa), không cần phải lo sẽ bị hở hên.

Đóng giả làm nam hài tử từ lúc còn nhỏ, nên có nhiều thứ đã chính thức trở thành tính tình ta rồi. Hơn nữa có Vũ sư phó hào phóng như vậy, cho nên hiện giờ há to miệng uống rượu, há to miệng ăn thịt, chẳng để ý gì đến hình tượng hết, mới chính là tính tình chân thật nhất của ta. Ví dụ như những thứ ta học từ khi còn bé, cầm kỳ thư họa cũng biết ít nhiều, bởi vì những thứ này có thể tu dưỡng tính tình, ta cũng có sự kiên nhẫn, cho nên cầm kỳ thư họa vẫn là một bộ phận trong sinh hoạt của ta. Nữ công trù nghệ là cần thiết trong sinh hoạt, tất nhiên là phải biết. Sử dụng dao kiếm thì chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc của sư phó, cũng là điều kiện bắt buộc để tương lai đi báo thù, nên ta chăm chỉ luyện tập nhất. Mà cưỡi ngựa bắn cung thì là sở thích của ta, những thứ khác dù ít dù nhiều đều cần thiết trong sinh hoạt, chỉ có bắn cung và cưỡi ngựa, là ta thật sự yêu thích. Bởi vì yêu thích, chú ý nhất, nên trình độ cưỡi ngựa bắn cung là tiến bộ nhanh nhất. Năm xưa sư phó từng là Thần xạ thủ trong quân đội, tuy chức vụ người chỉ là hạ cấp. Hiện giờ, ta đã không thua người năm đó, nhưng mà vẫn chưa học được cách giết người, đây là lỗi bình của sư phó.

Trong Hoàng cung không thể tùy tiện nhóm lửa, mà giá thịt nướng của ta không chỉ có khói, mà mùi thịt nướng cùng gia vị thơm phức lan toả khắp nơi. Chỗ ta ở rất gần chỗ Hoàng đế và Quý phi, ta cười lạnh hắc hắc, không phải muốn giam lỏng ta sao, không phải định giả cầm giả điếc không quan tâm sao, hy vọng sự kiểm chế của các người tốt hơn ta.

Uống một hớp rượu lớn, năm xưa ta không thể mua nổi loại rượu ngon này để hiếu kính với sư phó, lúc thoát được có lẽ nên chộm một ít về cho sư phó, ngày mai phải bảo mang hồ lô rượu tới đây, ta sẽ tặng cho sư phó một hồ lô rượu ngon. Đang suy nghĩ đến đây, chợt nghe thấy tiếng bước chân của từ phía sau truyền đến, ta đã đuổi hết mọi người đi rồi, ai lại dám chạy vào đây?

Hoàng đế. Ta tay trái cầm rượu, tay phải cầm sách, hai chân còn gác trên ghế khác, ăn đến mức mồm mép toàn mỡ. Ta đang mong có người đến, nhưng mà phải là lúc ăn xong xinh đẹp trở lại, con người này đúng là lúc nào cũng làm người khác mất hứng. Ta trấn định đặt hai chân xuống, dùng khăn lau mặt, quỳ rạp xuống đất: “Dân phụ bái kiến Hoàng thượng.”

Chờ một lúc lâu hần vẫn chưa cất tiếng, sau đó bỗng dưng nói: “Người lui xuống đi.”

Lui xuống? Đi đâu? Ta đang mơ hồ chẳng hiểu ra sao, thì phát hiện những người bên cạnh Hoàng đế đều lui xuống, còn thuận tay đóng cửa viện, hoá ra không phải nói với ta. Ta hơi bồn chồn, Hoàng đế ở riêng một chỗ với ta không sợ sẽ gặp nguy hiểm sao? Dù sao xông tới cửa cung ta cũng đã làm rồi, có lẽ cũng có lá gan bắt cóc Hoàng đế. Tuy thật ra ta cũng không có lá gan này.

“Nàng ở đây rất tự tại”, Hoàng đế mỉm cười nói.

“Tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.” , ta nghiêng rằng nói từng từ, “Không biết Hoàng thượng triệu dân phụ tiến cung, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Dân phụ chỉ là một phu nhân dân dã sống ở hậu viện, mà cứ ở mãi trong Hoàng cung, chỉ sợ là không thích hợp lắm.”

“Thấy bộ dạng ăn uống vừa rồi của nàng, lại nhìn bộ dạng quý cử này, đúng là làm trẫm thấy không vừa mắt. Như vậy đi, hôm nay, ở tiểu viện này, trẫm không xem mình là Hoàng đế, nàng cũng không phải là phu nhân. Chúng ta cứ coi như là bằng hữu bình thường, thấy sao?”, vẻ mặt đầy hứng thú, lộ ra chút tính khí trẻ con.

Ta khó hiểu nhìn hần, hần lên cơn điên sao?

“Thấy sao?”

“Hoàng thượng nghiêm túc?”

“Đương nhiên, quân vô hí ngôn.”(vua không nói chơi)

Tất nhiên là không tin hần, cũng không dám vì thế mà đánh mất thái độ đúng mực. Dù sao chỉ cần vẫn trong phạm vi không chọc giận hần, thì ta nói mấy câu ác ý chắc cũng vẫn được.

“Như vậy thì, đi ra ngoài.”

“Cái gì?”, vẻ mắt hần đầy kinh ngạc.

Ta chỉ chỉ cửa, “Ta nói mời người đi ra ngoài, bằng hữu. Ta hiện giờ muốn ở một mình.”

“Nàng thật to gan, trăm... ta... có người tiếp đãi bằng hữu như nàng sao?”

“Sao không có”, ta quay lại chỗ cũ ngồi xuống ghệt, chân lại gác lên, bỏ hết mấy xiên thịt nướng bị cháy, làm thêm xâu mới đặt lên vỉ nướng, “Ta chính là kết giao bằng hữu như vậy đấy”, mặc dù kiếp này ta vẫn chưa kết giao bằng hữu chân chính nào.

“Nhìn bộ dáng này của nàng, ta rốt cục cũng hiểu vì sao lúc trước nàng giả trang làm nam nhân cũng không bị phát hiện”, hần nhắc ghế ở gần đó, rồi ngồi xuống cạnh đồng lửa, “Cho trăm... ta cùng nướng thịt.”

“Bằng hữu, muốn ăn thì tự mình động tay đi”, ta duyên dáng uống một hớp rượu, nói chậm rãi.

Hần ngửi thấy mùi rượu trong không khí, “Nàng chuyển rượu từ hầm rượu của ta đến đây?”

“Dù sao để ở chỗ người cũng lãng phí, không bằng để người biết thưởng thức uống, ví dụ như bằng hữu của người, là ta.”

Hần ngừng nói một lúc, lại gật đầu cười nói: “Cũng đúng”, nói xong tự mình xiên thịt rồi bắt đầu nướng.

Đúng là Hoàng đế quái dị, ta liếc nhìn hần.

“Sao, không ngờ ta cũng tự tay làm hả? Trăm. . . ta lúc còn trẻ, đã từng rèn luyện trong quân ngũ, cho nên những thứ này làm dễ dàng.”

Ta đã hiểu gật đầu, mặc kệ hần lẩn qua lẩn lại, rất biết phối hợp ngồi đọc sách tiếp.

Có lẽ thấy ta lâu lâu không nói lời nào, cũng không để ý đến hần, nên hần chủ động mở miệng nói: “Sao, không phải có gì muốn hỏi sao? Tại sao không hỏi?”

Ta giật mình, nhẹ nhàng mở miệng: “Người cũng biết ta muốn hỏi gì, nếu đã nguyện ý nói, thì người cứ nói.”

“Ừm. . .”, hần trầm ngâm một lúc, “Bắt đầu nói từ đâu đây? Hay là nói đến việc trăm. . . ta vì sao tặng nàng cho Lý gia.”

Ta gật đầu không nói gì.

“Thật ra đó là một nước cờ tốt ta đã thương lượng với Lý khanh, mặt khác, chúng ta cũng đều muốn trừu thừa phu nhân lợi hại của hần. Nhưng mà, không ngờ, chúng ta cũng không lợi hại bằng nàng ta”, hần cười khổ nói, “Cho nên mới tạo thành cục diện hôm nay, nàng còn. . . bị gả ột nam nhân như vậy.”

“Nước cờ là ý gì?”, ta không hơi đâu mà quán mấy lời nói thừa thãi kia của hần, chỉ hỏi vấn đề mấu chốt.

“Ký Bình Vương lên mưu đồ phản nghịch, triều thần. . . cũng có một bộ phận thuận theo phản nghịch. Quốc gia vừa mới định, trăm không muốn tổn quốc lực sức dân vào nội đấu. Lý khanh đưa ra kế hoạch tới làm nội gián bên Ký Bình Vương, nhưng mà hần lại là trọng thần của ta, nếu muốn người khác tin tưởng hần, nhất định phải có lý do chính đáng để chúng ta cãi nhau rồi trở mặt. Tặng nàng vào phủ là bước mở đầu, sau đó bọn họ vợ chồng bất hoà, hần sẽ trả nàng lại cho ta, trăm bị mất thể diện tất nhiên là sẽ trách phạt hần. . .”, trong mắt hần đầy thâm ý nhìn ta.

“Về sau ta xuất giá, kế hoạch này làm sao?”, đã hiểu mình là một quân cờ, nên giờ nghe hần nói, sóng trong lòng cũng chẳng gợn lên bao nhiêu.

“Trăm và Lý khanh đành thuận thế điều chỉnh lại kế hoạch, trăm hối hận vì đem nàng tặng cho người khác, sau đó lại cướp đoạt về, cũng là một cách tốt để thần tử trở mặt hoàn toàn. So với kế hoạch trước lại càng làm người khác dễ tin hơn.”

Ta thấy lạnh cả người, không phải vì tên Hoàng đế trước mặt, mà vì Lý đại nhân bề ngoài thì đối xử với ca ca vô cùng tốt ở Lý phủ. Nhấp một ngụm rượu mạnh cho bớt lạnh, ta cầm một miếng thịt chín bỏ vào miệng, nhai kỹ.

Hoàng đế nhìn ta đầy kinh ngạc, “Ta còn tưởng nàng nghe xong sẽ ăn không nổi chứ.”

Ta mỉm cười, “Nhìn ta làm gì, bằng hữu. Thân phận của ta, đã sớm chuẩn bị để làm quân cờ, người còn có ý định muốn nhìn thấy ta tức giận sao? Yên tâm, không có đâu, ta kiềm chế tốt lắm”, ta chế giễu nói. Trên đời này những chuyện để người với người đánh nhau căng thẳng cũng không nhiều lắm, trừ phi là bị người thân bán đứng, phản bội, mà vị Lý đại nhân kia vẫn chưa được ta nhét vào phạm vi người thân. Mà ta cũng tin, người thẳng tính như Lý phu nhân và Trương Lai chắc chắn không biết kế hoạch này.

Hắn thích thú nhìn ta, “Ta về đây, ngày mai lại đến tìm nàng.”

Ta ngoài cười mà trong không cười nói: “Ngày mai đến là Hoàng đế hay là bằng hữu?”

Hắn cười ha ha, “Nếu có rượu thịt, đến tất nhiên là bằng hữu.”

Ta thể hiện bộ dáng tươi cười, cũng không đứng dậy nói: “Đi thông thả, không tiễn.”

Hoàng đế cười ha ha, chấp tay ra sau lưng rời đi.

Cho đến khi hắn ra khỏi viện, ta mới chậm rãi ngừng cười. Trong lòng ta hoàn toàn không buông lỏng cảnh giác, vừa rồi chẳng qua là diễn kịch, Hoàng đế đã muốn chơi trò bằng hữu, ta tất nhiên là sẽ phụng bồi. Quả nhiên đã biết được những gì ta muốn biết. Trong người có ba phần cảm giác say, ta cầm lấy cung tên bắn liên tiếp không ngừng vào hơn mười người cõ đặt trong sân, cho đến khi dùng hết bảy tám phần sức lực, mới thu tên, trở về phòng tắm nước ấm, rồi lên giường ngủ.

12. Chương 12

Ta sao có thể không tức giận, ở trong hoàng cung mấy tháng, thì ra là một phần của kế hoạch. Mặc dù kế này thành công, nhưng thanh danh của ta cũng xong luôn. Còn không biết Trương Lai sẽ nghĩ thế nào. Nếu như hắn không để ý, chúng ta chỉ là dân chúng nhỏ bé, thanh danh đối với mà nói cũng không quan trọng. Chuyển đến một địa phương khác bắt đầu lại từ đầu là được.

Ngày hôm sau ta cố ý chuẩn bị một nồi lẩu cay, không phải chỉ vì đây là món ta thích ăn nhất, mà nhân tiện cho tên Hoàng đế kia biết thế nào là cay đến tê miệng. **vị cay tràn ngập trong không khí, trước khi Hoàng đế tới, ta ngồi xuống thoải mái ăn. Nguyên liệu đều có sẵn, mà lại toàn là đồ thượng hạng, cho nên cho vào ăn lẩu là tuyệt vời nhất. Vừa uống rượu mạnh vừa nghĩ, nếu có bia lạnh thì tốt, thế uống mới đã.

Lúc Hoàng đế đến ta vẫn đang ăn rất thoải mái, nhìn thấy hắn tiến vào ta cũng không dừng lại, nhưng lại chú ý tới vật gì đó trên tay hắn, ta lập tức thấy ngứa tay, ngón tay cũng nhịn không được nắm vài cái vào hư không. Cố gắng nín nhịn không trực tiếp bỏ nhào đến chỗ hắn, ta không muốn để bất luận kẻ nào hoặc vật gì trở thành nhược điểm của ta.

Liếc mắt một cái đã nhìn ra đó là một thanh cung tốt, nhưng mà rốt cuộc tốt đến mức nào, có lẽ phải thử quá mới biết được. Tuy ta không mở miệng cũng không nhúc nhích, nhưng trông mắt đã chuyển vài vòng trên cây cung, Hoàng đế tinh mắt nhìn thấy lúc này mới cười mở miệng nói: “Nghe nói tối qua nàng bắn không ít tên, trầm. ta nhớ trong cung hình như có cất mấy câu cung không tề, nên mới chuyển hướng cố ý đến nội khổ, quả nhiên thấy. Thế nào, có muốn thử một chút hay không?”

Ta liếc nhìn cây cung kia, lại nhìn Hoàng đế, nhịn xuống không đáp lời.

Hoàng đế nở nụ cười như hồ ly, “Nàng yên tâm, trầm. ta sẽ không đưa ra điều kiện gì đâu. Nghe nói dây cung này lực căng rất lớn, người bình thường không kéo nổi. Ta nghĩ nàng cũng chưa chắc kéo được ra.”

Mặc dù chỉ là phép khích tướng tầm thường, nhưng ta thật sự muốn thử cây cung kia. Mặc dù không thể có được, nhưng có thể sử dụng cũng tốt rồi. Đưa tay ra nhận lấy, không thèm để ý đến nụ cười như gian kế thực hiện được trên mặt Hoàng đế, ta nhẹ nhàng mơn trớn đường cong của cây cung, sau đó rút ra một mũi tên, nhanh chóng nhắm rồi bắn ra, tên kia xuyên thủng hai người cõ, rồi đâm lên người cõ thứ ba. Đúng là

một cây cung tốt ! Nếu mà có được cây cung này, có lẽ ta không cần phải đến tận nơi chém giết quân Đột Quyết, mà chỉ cần đứng từ xa bắn tên, thì đã có thể báo thù cho cha mẹ và người thân rồi.

“Tiễn pháp giỏi, nàng là một nữ nhân mà cũng có sức lực lớn thật”, Hoàng đế đứng bên cạnh vỗ tay tán thưởng.

Tiến pháp giỏi? Không, do cung này là cung tốt, nó giúp gia tăng lên ít nhất là ba phần chiến lực.

“Nàng đã kéo được, vậy trăm. . . ta tặng cây cung này cho nàng.”

Ta nhẹ nhàng đưa cung tới trước mặt hắn, tay đặt sau lưng đã nắm chặt thành nắm đấm, “Vô công bất thụ lộc (không có công không nhận lộc), phần lễ này ta không dám nhận.”

Trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, cười nói: “Nếu đã là bằng hữu, tặng lễ vật cho nàng sao còn rề rà như vậy.”

“Đối với bằng hữu”, ta nhếch môi cười, “Ta là một người cực kỳ keo kiệt, chưa bao giờ nhận cũng chưa bao giờ tặng lễ vật.”

“Thế thì hơi kỳ lạ rồi”, Hoàng đế cười nói, “Nàng uống rượu quý của ta nhiều như vậy, nếu bàn về giá cả thì cung này làm sao bằng được, sao giờ lại khách khí thế.”

Tất nhiên là khác nhau rồi, uống rượu vào bụng là xong, chẳng ai biết được cả. Nhưng cung này mang theo bên người, ai cũng biết được giá trị của nó. Ta không muốn bị người khác bắt được chỗ yếu.

Thấy ta không trả lời, Hoàng đế cười nói: “Hôm qua nàng nói rượu quý nên để cho người biết thưởng thức, hôm nay ta lấy bảo cung tặng anh hùng, vậy thì có gì không đúng?”

Anh hùng? Ta thiếu chút nữa thì cười nhạt, lúc trước ta cùng lắm mới chỉ ăn cơm chùa trong cung hết một năm, người đã coi ta như quân cờ đem tặng cho người khác. Lần này ta nhận lễ vật nặng thế này, không biết còn muốn bán ta đi đâu nữa?

“Nếu nàng không thích, ta cũng không muốn bảo cung tiếp tục bị bỏ quên trong bảo khố, không bằng đốt nó đi.”

Ta giật mình ngẩng đầu, xác định hẳn thật sự định đem cung kia vứt vào lò lửa, không nhận được xúc động mở miệng: “Không được.”

Trên mặt Hoàng đế hiện lên nụ cười của ác ma, cười nhìn ta, chờ ta mở miệng.

Trong lòng ta tức hận, lại mở miệng khẽ nói: “Tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.”

Hắn lại nghiêm mặt nói: “Nàng sao lại quên rồi, trong viện này không có quân thần dân thường gì hết, chỉ có bằng hữu.”

Biện pháp gây khó dễ thay đổi làm người khác lộ nhược điểm, để người đó phải mở miệng khẩn cầu, chính là phương thức làm bằng hữu của người sao? Trong lòng ta cười lạnh, lại mở miệng nhàn nhạt nói: “Như vậy, cảm tạ, bằng hữu”, nhận lấy cây cung kia cũng không muốn vuốt ve ngay trước mặt hắn, đành phải để qua một bên, tiếp tục vui đùa vào ăn lẩu uống rượu.

“Nàng đang ăn gì thế?”, hắn cúi đầu nhìn thấy ớt đỏ nổi đầy trên nước, sắc mặt khó coi, có lẽ là không thích cách ăn không vệ sinh như vậy.

“Muốn ăn thì ngồi xuống, không ăn thì bước đi, đừng có nói nhảm”, ta lạnh lùng nói. Quan trọng nhất là cố ý gây khó dễ cho hắn, nhưng ta biết giọng điệu bất kính cỡ này hẳn sẽ không tức giận, nói không chừng tên biến thái này còn cảm thấy thú vị.

“Tất nhiên là muốn ăn”, hắn mỉm cười ngồi xuống, bắt chước ta đặt đồ ăn vào nồi, sau đó bị cay đến chặt vật không chịu nổi.

Ta thấy kỳ quái trước sức kiềm chế của hắn, như vậy mà không nổi giận, không ngờ hắn còn thích ăn cay, tuy rằng ăn rất chặt vật. Cả khuôn mặt đỏ lên, đầy mồ hôi, trong mắt còn lấp lánh nước mắt, bộ dạng cứ như vừa bị ai chà đạp. Ta cảm thấy thoải mái, khóe môi không nhận được nhếch lên. Vội vàng cầm lấy hồ

lô rượu uống một ngụm, để che dấu đi nụ cười. Từ sáng sớm nay đã làm xong hồ lô rượu cho sư phó, không ngờ treo ở thắt lưng, dùng để uống rượu rất thuận tiện, nên cũng làm ình một cái.

Không ngờ Hoàng thượng vẫn nhìn thấy nụ cười của ta, giận dữ nói: “Nàng đang cười nhạo ta”, nói xong rồi tự cười, “Cười thì cứ cười đi, cũng chẳng sao.”

Ta không biết nói gì, cảm thấy kinh ngạc. Hoàng đế này rốt cuộc là người như thế nào? Vì sao có thể chấp nhận làm bằng hữu với người bình thường không quan tâm đến thể diện cùng tôn nghiêm? Hắn nói coi ta là bằng hữu, nhưng ta cũng không thật sự coi mình là bằng hữu của hắn. Người này, tiếp xúc càng nhiều, hình như càng không thể nhìn thấu hắn.

“Chuyện hôm qua nói, hôm nay chúng ta lại nói tiếp đi. Nàng còn muốn biết gì nữa?”

“Kế hoạch của Hoàng thượng, hiện giờ thế nào?”

Hắn cười, dường như có ý tứ cả thiên hạ hắn đều nắm giữ trong tay, “Sắp thành công, mấy ngày nay sẽ có kết quả.”

“Lý phu nhân cùng Trương Lai. . . . có gặp nguy hiểm không?”

“Không, ta đã sai người bảo vệ bọn họ”, Hoàng đế cười nói, “Nhưng mà, ta nghĩ nàng càng muốn biết, bọn họ có biết kế hoạch này hay không. Bọn họ không biết, nhưng mà một hai ngày sau, ta nghĩ Lý đại nhân chắc chắn sẽ giải thích rõ ràng với bọn họ.”

Ta lén thở phào nhẹ nhõm, Hoàng đế lại nói: “Bây giờ chúng ta nói chuyện khác. Nàng lập gia đình đã lâu, Lý Thái phó hài tử cũng có rồi, nàng một chút động tĩnh cũng không có. Chẳng lẽ không nghi ngờ trong việc này có vấn đề gì?”

Ta nhú mày, thật ra trong lòng đã từng suy nghĩ lo lắng, nhưng vừa mới lấy nhau thời gian cũng còn nhiều, không cần phải gấp. Chẳng lẽ trong việc này có vấn đề? Chẳng lẽ tên cầu Hoàng đế này đã làm gì?

“Nàng đừng nhú mày nhìn ta, không phải ta”, Hoàng đế lắc đầu, thông thả uống một hớp rượu.

Ta cẩn thận suy nghĩ, khẽ hỏi: “Là Cố Thái úy hay Cố quý phi?”

“Chủ ý là từ Cố quý phi, được là Cố Thái úy tìm tới.”

Ta khẽ cắn môi, giọng căm hận nói: “Rốt cuộc là vì sao?”

“Chuyện này mà không nghĩ ra sao?”, Hoàng đế cười mỉa mai, “Cố phi cho nàng tiến cung, là muốn thêm một người giúp đỡ, mà không phải thêm đối thủ. Cho nên nàng sao có thể có hài tử được, nàng chỉ cần cố nắm giữ lòng trầm là được.”

Lời hắn nói tuy khó nghe, nhưng sự châm biếm không phải nhắm vào ta, mà nhắm vào người khác.

Điều hắn nói không phải ta không nghĩ tới, chỉ là ta không ngờ trong việc ăn uống đã cẩn thận như thế, thậm chí sau đó ta còn tự mình nấu cá nấu cơm, mà vẫn không phòng được bọn họ. Ta tuy đã quen đối trá lừa gạt, nhưng không so được sự ác độc của bọn họ. Hiện giờ, hài tử. . . .

“Có thể giải được không?”

Hắn buông chén rượu xuống, lẳng lẳng nhìn ta, “Trong thiên hạ, chỉ có Hoàng cung cất giấu một loại thuốc, có thể giải được chứng bệnh không thể sinh con của nàng. Nhưng mà thuốc này có thể giải trăm độc, cũng là kì trân Hoàng cung cất giữ nhiều năm, do tổ tiên của trăm truyền lại qua các thế hệ, phòng ngừa ai bị người khác hạ độc. Chỉ là lưu giữ cho đến giờ, vẫn chưa có người nào dám dùng tới.”

Trân quý như vậy. . . . Ta khỏi cần hy vọng gì nữa.

“Ngày mai ta lại đến”, Hoàng đế dùng khăn lụa lau miệng, rồi đứng dậy rời đi.

Mà ta, trong lòng không biết là tức hận nhiều hơn, hay đau khổ nhiều hơn. Lời Trương Lai nói vẫn còn vang lên bên tai, hắn hỏi ta có thể sinh con cho hắn hay không. Hiện giờ, ta phải trả lời hắn thế nào đây?

Chậm rãi cầm lấy cây cung, cẩn thận vuốt ve đường cong. Nước mắt không biết từ lúc nào đã rơi lên cung, ta thấy sợ, cũng thấy lạnh lẽo, cũng thấy cô độc. Hài tử có lẽ là uy hiếp lớn nhất đối với mỗi người phụ nữ,

ta cũng vậy. Nhưng mà không có hài tử, đối với nữ nhân thời đại này mà nói, có lẽ còn có nghĩa là không có gia đình. Trương Lai thì sao. . . ta tin hẳn là người trung thực chất phác. Nhưng mà chuyện thế này, ta không thể đoán được phản ứng cùng thái độ của hẳn. Mà bản thân ta, nhất định không thể chấp nhận được một hạt sạn nhỏ trong hôn nhân, nếu Trương Lai nạp thiếp.

Ta ôm cung, uống rượu, ăn lẩu, vừa lệ rơi đầy mặt. Lần đầu tiên phóng túng, cảm thấy trái tim thật mệt mỏi. Nếu cha mẹ vẫn còn sống ta có thể dựa dẫm, sẽ tốt biết bao, ta cũng sẽ bắt lực như bây giờ. Từ rất lâu trước kia, trong thiên địa cũng chỉ có một mình ta, một người thân cũng không có, ta chỉ có thể dựa vào chính mình. Ta phải làm cho bản thân kiên cường, nếu hiện tại phải đối mặt với việc mất đi gia đình, ta cũng phải kiên cường mà đối mặt.

Buổi tối ôm cung ngủ, sáng sớm sau khi tắm nước nóng, ta vứt sạch toàn bộ những cảm xúc vô dụng đêm qua. Hoàng đế này đúng là là tâm cơ thâm trầm, hẳn đã biết rõ mọi chuyện từ sớm, nhưng hôm qua lại cố tình dùng chuyện của ta mà nói ra. Bất luận mục đích của hẳn là gì, ngày hôm qua hẳn đã làm cảm xúc của ta bùng phát không thể kiểm soát được. Trong nội tâm ta càng cảnh giác hơn với hẳn.

Buổi sáng luyện đao ta lại có tiến bộ, có lẽ do sự tức hận trong lòng đã làm tăng thêm sát khí như lời sư phó nói. Sau đó là luyện tên, nhưng cứ bắn mãi những mục tiêu không di động cũng chẳng có nghĩa lý gì, ta bắn hết tên trong bao đựng rồi cũng ngừng. Chuyển bàn ghế đến nằm trong đình, làm ổ đọc sách. Nhưng tâm tư lại không đặt vào sách, những lời Hoàng đế nói tối qua, toàn bộ ta đều tin. Không phải hẳn đáng tin cậy, mà là hẳn đã thừa nhận lợi dụng ta, nên cũng không cần phải phủ nhận những chuyện khác. Còn nữa, hẳn cũng có thể nói thuốc kia không thuốc nào có thể giải được, không cần phải để lại một tia hy vọng cho ta.

Hẳn cho ta một tia hy vọng là vì sao? Lý thái phó có thể giúp hẳn làm đại sự, một con cờ nhỏ như ta dùng xong thì thôi, còn có thể đem đến lợi ích gì cho Hoàng đế? Cho ta một cái mối lớn như vậy, rốt cuộc hẳn muốn ta làm gì?

13. Chương 13

Buổi tối vẫn ăn lẩu cay. Dù phải ăn nhiều ta cũng không ngại, bởi vì có thể làm cho Hoàng đế biến thành thảm hại.

Hoàng đế hôm nay có dắt một tuần mã (ngựa đẹp) đến, biết hẳn còn có việc phải lợi dụng ta, nói không chừng còn muốn ta chủ động phối hợp. Ta không chối từ như ngày hôm qua, mà chủ động đi đến gần xem xét con ngựa kia. Làm theo cách sư phó đã dạy, xem hàm răng, xem khung xương. Tuy ta chỉ biết sơ sơ việc xem tướng ngựa, nhưng vẫn nhìn ra được đây là một con ngựa tốt.

“Đây là bảo mã do Nguyệt Uyển quốc dâng tặng, ta chọn một con đến tặng cho nàng.”

Tuy bảo mã này không phải là bảo mã xịn (ý chỉ ấy là BMW), nhưng ta càng thích ngựa này hơn, “Tặng ta? Cảm tạ”, tùy tiện nói lời cảm tạ, rồi trèo lên lưng ngựa đi, cũng không cần đến yên ngựa, mà cuỡi nó chạy vài vòng. Con ngựa này tính tình ôn hòa, rất hợp ý ta.

“Hôm nay nàng rất thành thật”, Hoàng đế trêu ghẹo nói: “Chẳng lẽ nàng nhận lễ còn chia ra ngày chẵn ngày lẻ, phải ngày chẵn mới thoải mái nhận lễ?”

“Rận cần nhiều thành trơ. Người còn muốn tặng ta gì nữa, thì đem ra hết đi, đừng có lẽ mề chậm chạp nữa, không cần mỗi ngày đều đem tặng.”

Hẳn cười, “Ta cũng có quy củ của ta, nên mỗi ngày mới đem đến tặng nàng.”

Ta liếc nhìn hẳn, “Tùy người.”

Hẳn nhìn đến nồi lẩu, xị mặt, “Sao hôm nay vẫn ăn món này?”

Trong lòng ta vui vẻ, người không thoải mái, trong lòng ta càng thấy sáng khoái. . . Hình như ta cũng bị biến thái mất rồi. Vứt mấy suy nghĩ lung tung sang một bên, ta cười nói: “Nhìn người hôm qua ăn uống vui thích như vậy, nên hôm nay mới cố ý chuẩn bị. Sao thế, sợ cay?”

Hắn cười âm hiểm, “Dù sao ở trong lòng nàng trẫm cũng chẳng có hình tượng gì đáng nói cả, ăn thì ăn”, hắn gấp một miếng thịt dê bỏ vào miệng, thỏa mãn cười nói: “Nói cho nàng biết một bí mật, món trẫm thích ăn nhất, chính là đồ cay. Tiếc là ăn cay rất chật vật, nên trẫm chưa bao giờ được ăn thoải mái. Hai ngày này ở chỗ nàng, lại thấy cực kỳ thoải mái.”

Khoái trá vừa rồi của ta lập tức biến mất không còn bóng dáng. Hắn vui vẻ, ta lại thấy không thoải mái. Xem ra tâm lý ta thật sự bị biến thái rồi.

Hắn ngẩng đầu cười với ta rất kỳ quái, cứ như đã nhìn thấu ý niệm bất kính trong đầu ta. Ta không nhìn hắn nữa, cúi đầu xuống ăn và uống rượu.

“Cố Thái úy lại thu nhận một dưỡng nữ.” (con gái nuôi)

“Oh, dưỡng nữ cũng giống như ta?”

“Đúng.”

Lại chuẩn bị để đưa vào cung sao? Những nha đầu hơi có tư sắc ở Cố phủ đều không còn thuần khiết nữa rồi, dù sao trong nhà có tận hai con thỏ thích ăn cỏ gần hang mà. Nếu mua người bên ngoài, dường như Cố Thái úy không nhẹ dạ tin người như vậy.

“Là một mỹ nhân ở thanh lâu bán nghệ không bán thân, nghe đồn vẻ ngoài tuyệt sắc, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, cướp mất trái tim của rất nhiều tài tử trong thành.”

Một nữ nhân có thân phận như vậy dù có được Cố Thái úy nhận làm dưỡng nữ, cũng không thể tiến cung, dù nàng ấy có bán mình hay không. Cố Thái úy chẳng lẽ già rồi nên hồ đồ sao?

Hoàng đế lại cười, mở miệng nói: “Hắn có ý định thông gia với Lý phủ.”

Đại nhân họ Lý trong triều cũng có vài vị, “Lý phủ nào?”

“Đương nhiên là Lý Thái phó phủ.”

Ta ngẩn người, “. . . Lấy ai?”

“Trương Lai.”

Quả nhiên, “Vì sao?” , muốn gây chuyện với ta?

“Trẫm muốn đòi nữ nhân của mình về, tất nhiên phải đền bù cho hắn ta một lão bà (vợ) khác.”

“Trương Lai đã biết việc này?”

“Vẫn chưa đến lúc. Qua một hai ngày nữa, chờ mọi việc hoàn tất xong xuôi, Lý Thái phó sẽ nói cho hắn biết. Tất cả mọi chuyện, chuyện nàng bị hiểu lầm, cả chuyện nàng bị người khác hạ độc không thể sinh con, tất cả đều cho hắn biết. Trẫm muốn cho hắn hiểu, nàng vẫn là nữ nhân của trẫm, những chuyện đã qua chỉ là một sai lầm nhỏ trong kế hoạch thôi. Mà hắn, sẽ có một thê tử mới, cũng xinh đẹp động lòng người, cũng yêu cầm kỳ thi họa.”

Ta thông thả nhấp một ngụm rượu, nhẹ giọng hỏi: “Nếu như hắn không đồng ý, thì sẽ thế nào?”

“Hắn không đồng ý?”, Hoàng đế cười nói, “Một bên là đạo quang kiếm ảnh, bên còn lại là êm dịu như nước. Hắn nên biết phải lựa chọn như thế nào.”

Như vậy. . . cũng tốt. Có những lời ta không thể tự mình nói ra, để người khác nói cho hắn biết cũng tốt. Ta chờ đợi đáp án của hắn. Cho dù hắn không chọn ta, ta cũng sẽ không ở lại trong hoàng cung, ở cạnh Hoàng đế tâm cơ đáng sợ này. Nếu ta không còn gì phải lo lắng nữa, Hoàng cung này ngăn được ta sao?

Vừa nghe đến đoạn Hoàng đế nói việc lúc trước là hiểu lầm, là một sai lầm, nói ta là nữ nhân của hắn, ta còn thấy tức giận gần chết. Bây giờ bình tĩnh lại, cùng hắn tranh chấp cũng chẳng có ý nghĩa gì. Người này

trời sinh đã cao cao tại thượng, e rằng sẽ không hiểu cái gì là tôn trọng. Ta còn định tranh luận với hần cái gì gọi là nhân quyền bình đẳng chắc? Cần gì phải đi đàn gảy tai trâu. Hiện giờ, ta chỉ ngồi chờ kết quả thôi.

“Nàng thật sự làm trăm thấy ngạc nhiên, vì sao mỗi chuyện trăm nói, phản ứng của nàng đều không giống với dự đoán của trăm, ngoại trừ việc khóc lóc đêm qua.”

Coi ta như đồ vật để người đùa giỡn trong lòng bàn tay, không phải như thế này người mới cảm thấy ta thú vị sao? Ta cười châm biếm, cúi đầu uống rượu không nói.

Hần đưa tay ra đặt lên mu bàn tay ta, mặt nghiêm túc nói: “Nàng yên tâm, chờ định danh phận trong cung cho nàng rồi, ta nhất định sẽ đem được tới cho nàng uống. Nàng sẽ có hài tử của riêng mình.”

Hoá ra hần cho rằng đêm qua ta khóc lóc là vì biết mình không thể sinh con. Đó cũng là một phần nguyên nhân. Nhưng mà hần nói danh phận là có ý gì, chẳng lẽ một phu nhân đã lập gia đình hần cũng có thể công khai đưa vào nội cung?

Dường như hiểu được suy nghĩ của ta, hần cười nói: “Chuyện đó rất đơn giản. Đến lúc đó chỉ cần giải thích qua với chúng thần, cứ nói đây là kế hoạch chúng ta lập ra, để mê hoặc Ký Bình Vương thôi. Đến lúc đó nàng là công thần bình định, ta tất nhiên sẽ có biện pháp đưa nàng vào cung.”

Trong lòng ta quả thật có chút khó hiểu, trong nội cung hần thấy có vấn đề gì sao? Nên mới cần đến một quân cờ là ta? Phải trăm phương nghìn kế đưa ta tiến cung.

Dường như mọi thắc mắc đều hiện lên trên mặt ta, hần mở miệng hỏi: “Nàng thấy khó hiểu chỗ nào cứ việc hỏi.”

“Dạ. Hoàng thượng đã đạt được mục đích bình định, không biết còn muốn dân phụ tiến cung làm gì? Xin Hoàng Thượng chỉ rõ.”

Hần trầm mặt xuống, “Đừng tự xưng là dân phụ trước mặt ta. . . Nàng. . . dùng tên được rồi.”

Về mặt nghiêm túc của hần rất có uy nghiêm, làm ta càng thấy hoảng sợ, nghe lời mà nói: “Dạ, không biết Hoàng thượng cần Cố Tích làm gì.”

Sắc mặt hần có chút quái dị, nhìn ta chăm chăm, xác định ta đang nghiêm túc, mới hỏi: “Nàng không biết trăm vì sao đưa nàng tiến cung?”

Thật sự không biết. Nếu nói là vì ham mê sắc đẹp, thì hai ngày trước hần cũng đã nói, mọi chuyện chỉ thuần túy là vấn đề lừa gạt mọi người. Tự bản thân ta cũng hiểu, dung mạo này tuy không đến nỗi nào, nhưng đối với một vị vua anh minh, thì khẳng định không tính là gì. Tuyệt đối không để để hần phải tổn hại thanh danh của mình, chiếm đoạt thể tử của thường dân.

Còn nếu nói muốn lợi dụng ta, ta lại không nhớ nổi mình có giá trị lợi dụng gì. Dùng để đối phó Cố quý phi cùng Cố Thái úy? Bọn họ vốn chỉ là lá bèo phụ thuộc vào Hoàng đế, Hoàng đế muốn gì bọn họ cũng làm, cần bản không cần phải lợi dụng ai. Hay là võ lực của ta? Võ nghệ ta tuy không tồi, nhưng trong cung hoặc trong quân doanh, đừng nói người tương đương ta không thiếu, mà mạnh hơn ta nhiều chỉ sợ cũng vài người.

Mặt khác, ta là thân phận nữ nhi. Chẳng lẽ, hần có ý định để ta đi hoà thân với quân Đột Quyết? Việc này cũng có khả năng, người Đột Quyết không biết lai lịch của ta, cũng sẽ không biết ta đã từng thành thân. Nhưng mà vừa rồi hần đã nói rõ ràng là tiến cung, còn có danh phận, nếu đã vào cung rồi thì làm sao đi hoà thân nữa?

Hay là trong nội cung đã có nữ nhân hoặc nhi tử (con trai) hần thật sự coi trọng, muốn dùng ta làm đồ nguy trang để lôi kéo sự chú ý của mọi người, để bảo hộ bọn họ? Hoặc là trực tiếp để ta bảo hộ bọn họ? Hai trường hợp này có khả năng xảy ra lớn nhất.

“Hoàng thượng muốn ta tiến cung để bảo hộ cho người nào sao?”, ta mở miệng hỏi thẳng hần. Bất luận là chuyện gì, ta cũng không muốn giống như lần trước, có ngã cũng chẳng hiểu vì sao mình ngã.

“Ồ? Nàng đoán như vậy sao?”, đôi mắt hần chợt lóe, nói chuyện không rõ ràng: “Nếu là như thế, nàng có ý kiến gì không?”

“Nếu thật sự như thế, Hoàng thượng nên phong ta làm nữ quan nội cung sẽ thuận tiện hơn làm nữ nhân của Hoàng thượng”, ta dè dặt mở miệng. Tuy nhiên nữ quan trong cung đều là những cung nữ chung thân không gả, chưa bao giờ để phu nhân đã có chồng ở bên ngoài làm. Nhưng dù sao đó cũng là việc nhỏ, so với việc muốn ta lấy thân phận cung phi vào cung thì dễ hơn nhiều. Cũng không gây chú ý với người ngoài.

“Trẫm để nàng tiến cung, người cần bảo hộ. . . là trẫm.”

Ta nhú mày, khó hiểu hỏi: “Thị vệ trong cung. . . không có năng lực sao?”

“Cũng không phải. . . chỉ là bọn họ không tiện ra vào ở hậu cung, mà nàng lại là nữ nhân, có thể hầu hạ bên người trẫm, tất nhiên sẽ càng thích hợp hơn.”

Nhưng mà ta đã lập gia đình, vì sự an toàn của người, mà chia rẽ hôn nhân gia đình người khác sao?

Hắn là hoàng đế, cùng hắn nói lý lẽ cũng chẳng có tác dụng. Làm thị nữ bên người, dù có làm nữ nhân của Hoàng thượng, thì từ trước đến giờ chưa bao giờ có phu nhân đã lập gia đình làm, trừ phi là bà vú ma ma. Lễ pháp quốc gia cũng không chấp nhận thê tử của thần tử đi hầu hạ Hoàng đế, cho dù hắn có là Hoàng đế. Nếu như ta theo sát bảo hộ hắn, lời đồn đại chắc chắn sẽ không ít, nhà chỉ sợ cũng khó có thể trở về nữa, nhưng chung quy so với vào cung làm phi tần thì vẫn tốt hơn nhiều. Đây cũng là một ý định, nếu. . . Trương Lai. . . hẳn cự tuyệt lấy đường nữ mới của Cố gia, ta tạm thời ép dạ cầu toàn cũng chẳng vấn đề gì hết.

Quyết định xong, ta nói với Hoàng thượng: “Cố Tích nguyện ý dùng thân phận nữ quan hầu hạ Hoàng thượng, nhưng mà chuyện hôn nhân của Cố Tích. . . “

“Chuyện hôn nhân thì sao?”, sắc mặt hắn dần chuyển thành tối tăm, gần như là cắn răng hỏi lại.

Ta nghe thấy giọng điệu của hắn thấy có chút sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì mở miệng nói: “Nếu Trương Lai hẳn không muốn lấy vị nữ nhi Cố gia kia, kính xin Hoàng thượng giơ cao đánh khẽ.”

“Nàng lại vừa ý người nam nhân kia sao?”, hắn hỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cố Tích nếu đã gả cho người ta, bất luận hắn là người dạng gì, đều hy vọng có thể đi theo trọn một đời”, câu này tất nhiên không phải là thật, nhưng lại là cố rất hoàn hảo. Trước kia Trương Lai là một nam nhân không tồi, nhưng về sau cũng khó đoán trước, không trải qua sự cám dỗ chân chính thì rất khó phán đoán.

“Hay cho câu theo trọn một đời”, Hoàng đế hung dữ nói, nắm cằm ta, “Nếu nàng trở thành quả phụ, vẫn còn muốn theo trọn một đời sao?”

“. . .”, ta rùng mình, không dám mở miệng nữa.

“Vậy ngay cả hài tử nàng cũng không cần sao?”, qua một lát, dường như hắn đã bớt tức giận, buông cằm ta ra, nhẹ giọng hỏi.

Hài tử? “Hoàng thượng có ý định ban thưởng vị thuốc kia cho ta?”, ta ngạc nhiên.

“Phải”, hắn gật đầu, “Nếu nàng nguyện ý tiến cung. . ., trẫm tất nhiên sẽ cho nàng loại dược kia, còn có thể để nàng sinh hạ hài tử của trẫm.”

Ta giật mình, sinh hạ hài tử của hắn?

“Không rõ sao? Trẫm. . . gần đây phát hiện. . . trong lòng có vài phản thích nàng. . . Hy vọng nàng có thể làm bạn bên cạnh trẫm”, không biết hắn nghĩ tới chuyện gì, bỗng dưng nhẹ cười, lại mở miệng nói, “Nàng nói sẽ bảo hộ trẫm, ở hậu cung này trẫm cũng sẽ bảo hộ nàng. Về phần Cố gia nàng không cần phải lo lắng. . . Chỉ là tôm tép thôi, trẫm sẽ khiến cho bọn họ an phận. . . Còn chuyện nàng đã từng thành thân, trẫm trong lòng cũng không thấy thoải mái, nhưng không phải không thoải mái với nàng. . . Tên Trương Lai kia, trẫm không thể giết hắn, nhưng trẫm sẽ bắt hắn quay về quê quán. . . Trẫm hy vọng nàng có thể quên những chuyện trước đây, dù sao trẫm cũng không cố ý gả nàng cho người khác. . . Chỉ không ngờ lại xảy ra biến cố. . . Trẫm cũng sẽ không để ý chuyện. . . trình tiết của nàng. . . Trẫm thích nàng, cũng thích phẩm cách lòng dạ của nàng, càng thích ở chung với người bằng hữu như vậy. . . Chuyện quá khứ thì cứ để nó qua đi, về sau trẫm sẽ không nhớ nữa, hy vọng nàng cũng quên đi. . . Trẫm đưa nàng tiến cung, không phải muốn lợi dụng nàng làm chuyện gì, mà chỉ vì. . . lần đầu tiên trẫm thích một người, còn

đến mức vì chuyện tư mà quên việc công. . . Nàng dừng phụ. . . tấm chân tình của trẫm. . .”, giọng nói của hắn rất nhỏ, nhưng trong viện yên tĩnh, ta lại nghe rất rõ ràng. Bỗng dừng giọng nói hắn lại khô phục âm lượng cùng độ mạnh mẽ trước đó, “Nàng phải nhớ kỹ, nàng là nữ nhân của trẫm, cũng chỉ có thể là nữ nhân của trẫm.”

Ta càng nghe lòng càng thấy lạnh, càng không dám mở miệng nói chuyện. Thà rằng hắn đang diễn trò, nhưng mà tên Hoàng đế sĩ diện dường như không thể diễn trò tổn thương như vậy.

Nhưng mà, người này, hắn sao có thể vừa mới nói những câu lạnh lùng lợi dụng xong lập tức đã nói những câu nói thổ lộ thể này làm ta lơ mơ chẳng hiểu ra sao, không hiểu Hoàng đế rốt cuộc đang nghĩ gì.

14. Chương 14

Lúc ta còn đang ngỡ ngàng, thì không biết từ lúc nào hắn đã ngồi xuống bên cạnh, còn hôn lên mặt ta, tay còn ôm eo ta. Ta lắp bắp kinh hãi, theo phản xạ muốn đẩy hắn ra.

Hắn nhân tiện lại thả ta ra, cười nói: “Trẫm tôn trọng nàng, trước khi chính thức đưa nàng vào cung thì dù thế nào cũng không động vào nàng. Nàng có thể yên tâm.”

Ta há hốc mồm, cảm thấy được cổ họng khô khốc, hoá ra ta bị dọa đến mức không nói nên lời sao? Hăng giọng, nghiêm nghị nói: “Hoàng thượng thích Cố Tích ở điểm nào?”, ta sửa lại không được sao, “. . . Ngài không cảm thấy Cố Tích thô lỗ vô lễ sao? Còn nữa Cố Tích xuất thân thấp kém, từ nhỏ đã làm bạn với đám nam nhân. . .”

Ta không nghĩ mình có mỵ lực nữ tính, thứ nhất là do quan niệm từ kiếp trước ảnh hưởng, hơn nữa kiếp này có thời gian dài phải giả làm nam nhân, ta đứng cạnh nam nhân chưa bao giờ có cảm giác thẹn thùng, kể cả với Trương Lai. Thứ hai ta không có chút cảm xúc lên xuống thăng trầm, cũng không biết nói hoặc làm hành động nhiệt tình với người khác, giống như một khúc gỗ, ước chừng chẳng có gì thú vị hết.

Đối với dạng người như Cố thiếu gia, dung mạo của ta đại khái cũng có chút hấp dẫn, nhưng cảm giác mới lạ rất nhanh sẽ phai nhạt.

Nhưng mà đối với vị Hoàng đế khôn khéo tài giỏi lại duyệt qua không biết bao nhiêu hoa thơm cỏ lạ, ta khẳng định hắn thấy ta dễ đoán, cho nên lại càng không có hứng thú gì với ta. Bởi vì ta không biết xu nịnh, không có bất kỳ phản ứng gì với đủ loại trêu chọc đùa giỡn của hắn, đối với dạng người cao cao tại thượng, nữ nhân chủ động dính lấy, hắn sao lại có hứng thú chứ? Kể cả thấy có chút hứng thú, cũng chỉ cảm thấy thú vị, xem ta như một món đồ chơi, đùa một chút cho vui mà thôi.

Hắn nhốt ta trong Hoàng cung lâu như vậy, ta cho rằng hắn có chuyện gì muốn lợi dụng ta đi làm, cho nên mấy ngày trước mới làm càn. Không ngờ hôm nay hắn nói như vậy. Làm lòng ta thoáng chốc đã biến thành nguội lạnh.

“Thô lỗ vô lễ”, hắn giương môi nở nụ cười, “Mấy ngày nay nàng thể hiện rất chuẩn xác mấy từ này, trẫm không ngờ đặt nàng ở chỗ này, còn có thể chứng kiến được khuôn mặt khác của nàng. Đúng là làm cho trẫm được mở rộng tầm mắt”, ánh mắt hắn mang theo ý cười nhìn ta, “Thế nhưng trẫm rất thích mấy ngày này có nàng làm bạn, ngay cả trẫm cũng thấy phần nào được thả lỏng. Trẫm vốn thích phẩm cách của nàng, đương nhiên cũng bao gồm luôn sự chân thật cùng thẳng thắn của nàng.”

Ta chân thực? Còn thẳng thắn? Hắn đang châm biếm ta sao? Song lời hắn nói làm ta nhớ lại lúc Cố Thái úy muốn đem ta tiến cung cũng nói như vậy, Hoàng đế này căn chính là một nữ nhân không tính kế hắn. Cố Thái úy khả năng làm việc tầm thường, nhưng lại phán đoán được tính tình Hoàng đế rõ ràng không chút sai sót.

Thấy ta không nói lời nào, hắn lại nói: ” Trong lòng nàng có lẽ đang trách những lời ta nói hai ngày trước, nhưng nếu không cắt đứt ý niệm quay về Lý phủ trong đầu nàng, trẫm. . . không thể an tâm. Tuy trẫm quen nàng không lâu, nhưng đã hiểu nàng sâu sắc. Biết nàng từ nhỏ đã có mối thù máu với người Đột

Quyết, sớm hay muộn trăm sẽ vì nàng, cũng vì con dân của trăm, mà báo thù này. . . Biết nàng không phải tự nguyện bán mình vào Cổ phủ, mà tuổi còn nhỏ bị lừa gạt, rồi trở thành nô bộc. . . Còn nữa, nàng giả trang làm nam tử, nguyên nhân có lẽ không như lời nàng nói, mà là vì để tự bảo vệ mình ở Cổ phủ. . . “, ánh mắt hần sáng rực nhìn ta, thấy ta mất tự nhiên phải quay đầu đi, hần lại tiếp tục nói: “một hài tử mới năm tuổi đã thông minh như thế, có thể nói là kỳ tài. Rõ ràng là tiểu tử Cổ gia mời sư phó văn võ về, nàng lại học được cả văn cả võ. . . Vào trong cung, rõ ràng chưa bao giờ trải qua cuộc sống hậu cung, mà nói chuyện không lộ nửa lời, bước đi cũng không lệch nửa bước. . . Trăm tặng nàng cho người khác, thậm chí giả nàng ột dân phu thô lỗ, nàng cũng vẫn không quan tâm thiệt hơn, mà tự nhiên tự tại. . . Đó là điều trăm không ngờ, Lý Thái phó cũng không ngờ tới. . . Dem cầm đồ cưới để tạo dựng sản nghiệp bên ngoài, để lại ỉnh một đường lui. . . Tuy thoát nhìn hai người. . . vợ chồng hòa thuận”, dường như hần cực kỳ chán ghét khi phải nói ra từ này, “Nhưng trăm hiểu tất cả kinh nghiệm của nàng, biết nàng là người có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh. Trăm hiểu bên cạnh nàng nên có một nam nhân có thể sánh vai với nàng, chân chính tâm ý tương thông, một nam nhân có thể cùng nàng phóng ngựa rong ruổi. Trăm, cũng cần một nữ nhân thông minh mà an phận, đứng bên cạnh trăm.”

Những lời của hần lại rất có sức thuyết phục, nàng cần có người tâm linh tương thông để bầu bạn, mà ta cũng cần. Nhưng nếu nói Trương Lai không phải, vậy thì Hoàng đế trước mắt lại càng tuyệt đối không phải. Ngay cả điều cơ bản nhất là sự tin tưởng đã không có, thì còn nói gì đến tâm ý tương thông?

Ta không nói gì, mặc dù không mở miệng nói lời phụ họa, nhưng cũng không phủ định. Ta biết lúc này mà phủ định hần chính là tìm phiền toái ỉnh, muốn thoát ra khỏi Hoàng cung lại càng khó hơn.

Hần cũng không bức ta phải nói ra câu trả lời thuyết phục, mà chỉ nói lời cáo từ rồi rời đi. Mấy ngày sau đều không đến, chỉ cho người đưa đến một bộ nhuyến giáp (giáp mềm mỏng), một cỗ yên ngựa, và một thanh đao tốt. Vẫn mỗi ngày một món quà như trước. Ta không biết hần tặng những đồ này là có ý gì, có lẽ thuần túy vì ta thích. Nhưng mà mặc vào toàn bộ trang phục và đồ đạc vào người, ta cũng có thể đến biên quan đánh giặc được rồi, không biết sao lại liên tưởng đến Tôn Ngộ Không đến Long cung đoạt vũ khí cùng trang bị.

Ngày thứ tư, thị vệ bên người Hoàng đế đến, ta biết hần, công phu không tồi, lần ta chạy trốn được xa nhất, chính hần đã bắt ta mang về.

“Có việc?”

“Phụng theo Hoàng lệnh đến bảo hộ người”, giọng điệu khá khách khí, nhưng sắc mặt lại cứng ngắt lạnh lẽo, dường như đang lo lắng.

Vì sao đột nhiên phái người đến bảo hộ ta, thử hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”, trong Hoàng cung mà cũng có người dám trắng trợn đến hại người sao?

Hần do dự trong chốc lát, thấp giọng nói: “. . . Cẩm vệ quân ở hữu doanh phản loạn, hiện giờ đang tấn công Hoàng cung. Các vị chủ tử đều đã di giá đến Từ Ninh Cung rồi, Hoàng thượng lo lắng đến sự an nguy của người, nên cố ý phái ta đến hộ vệ ở đây.”

Sao lại có phản loạn, đây chính là một cơ hội để rời khỏi Hoàng cung, nhưng mà người này rốt cuộc là tới bảo hộ ta hay giám sát ta đây?

“Hiện giờ tình thế như thế nào? Cẩm quân. . . vì sao phản loạn?”

Hần suy nghĩ thật lâu, rốt cục mở miệng nói: “Ký Bình Vương hôm qua bị bắt vào thiên lao, chủ tướng hữu doanh Cẩm vệ quân đã sớm cấu kết cùng Ký Bình Vương, nghe tin thì lập tức tạo phản. Tả doanh không phòng bị bị bọn họ đánh lén thành công, quân đội trong kinh thành không nhiều lắm, hiện giờ. . . “

Hiện giờ. . . hình như không ổn. . .

Bất luận đạo đức cá nhân của Hoàng đế thế nào, nhưng mấy năm nay vẫn có thể xem là một vị Hoàng đế tốt, có lẽ tương lai hần thật sự có thể tiêu diệt được người Đột Quyết. Nếu là đại loạn quốc gia, không biết sẽ có bao nhiêu người trôi giạt khắp nơi giống ta. Ngoại tộc cũng sẽ thừa dịp đất nước suy yếu mà nhảy vào. Ta không phải là người cao cả, nên cũng sẽ không vì nước vì dân mà nguyện ý hy sinh bản thân, nhưng vì

tương lai một ngày có thể báo thù, vì vị Hoàng đế này có lẽ có thể bảo vệ một nhà Trương Lai lớn nhỏ bình an, ta sẽ vì thế mà chiến đấu.

Trở lại trong phòng thay áo giáp, cầm cung tiễn. Thị vệ kia ước chừng đang lo lắng cho Hoàng đế, nên chỉ do dự chốc lát rồi đưa ta đến cửa Đông nơi đang bị tấn công.

Không ngờ Hoàng đế cũng mặc áo giáp đứng đầu chiến tuyến, có phải quá nguy hiểm không? Nếu hắn bị tên lạc bắn trúng, người khác còn chiến đấu nhiệt tình làm cái gì, có thể chưa đánh đã thất bại rồi.

“Sao nàng lại tới đây?”, hắn cau mày nhìn ta.

Ta quỳ xuống, “Cố Tích thân là con dân của Hoàng thượng, tập được một thân võ nghệ, nguyện vì Hoàng thượng mà chiến đấu.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, “. . . Được, trầm không nhìn lầm nàng. Nàng cứ đứng bên cạnh trầm đi.”

Hắn được một nhóm binh sĩ dùng khiên chắn bảo hộ ở phía sau, bức tường cung phía trước thì người không ngừng leo lên, rồi lại bị người ở trên chém rớt xuống. Ta thở ra mấy hơi, thấy khăn trương căng thẳng, chậm rãi đi đến phía trước, tránh khỏi những kẻ đang chém giết, quan sát một chút, tại nơi cung tiễn không thể bắn đến, có một người mặc áo giáp phiêu đảng nhất, xung quanh nhiều vệ binh nhất, có lẽ là đầu lĩnh.

Những cung tiễn bình thường không thể bắn tới, nhưng chiếc cung Hoàng thượng tặng kia, có thể bắn trúng hắn. Ta tính toán một chút, lấy cung trên lưng xuống, nhắm ngay mặt hắn. Áo giáp trên người hắn có vẻ không tệ, khoảng cách xa như vậy, bắn những chỗ khác có thể không giết được hắn. Dù sao ta chưa từng giết người, lúc bắn tên ra vẫn thoáng do dự, không ngờ vẫn bắn trúng, tên bắn ngay vào cổ hắn. Bởi vì khoảng cách quá xa, tên kia không bắn xuyên qua, dường như chỉ vào sâu một nửa. Ta không hiểu người đó nghĩ gì, mà tự mình rút tên ra, máu bắn xa mấy thước, người đó ngã xuống đất, hắn là đã chết rồi. Chân của ta gần như mềm nhũn, bỗng dưng có người đỡ lấy ta từ phía sau, thấp giọng khen: “Bắn rất tốt”, là Hoàng đế.

Bên cạnh có thị vệ kinh nghiệm phong phú lập tức cao giọng quát, “Đầu lĩnh phản quân đã chết, đám còn lại còn không sớm đầu hàng?”

Phản quân hình như vẫn chưa rõ tình hình, không lập tức đầu hàng, mà lui lại, không tiến công tiếp.

Ta hơi thả lỏng, rồi tự mình đứng thẳng lên, quan sát xung quanh, cầm lấy một mũi tên, lần này thì vững vàng không chút do dự, bởi vì thứ ta bắn chính là quân kỳ (cờ). Mũi tên làm gãy cán cờ, tự mình có thấy hai phần đắc ý, tiễn thuật (kỹ thuật bắn cung) ta khổ luyện lâu như vậy đúng là khá tốt.

Sĩ khí phản quân đã không còn mà hoảng sợ, lập tức lùi lại phía sau vài bước. Với khoảng cách này dù ta bắn cũng không trúng người nào.

Hoàng đế ở đằng sau thấp giọng cười nói: “Nàng rất thông minh.”

Bọn họ biết đã làm chuyện như vậy, cho dù có đầu hàng cũng khó giữ lại mạng sống. Có người vừa cố động lại xông tới phá cửa cung. Tay ta đã ổn định lại, một tên một người, chỉ tập trung bắn những người cười ngạo, hoặc là đầu lĩnh. Tiến công của bọn họ lộ ra sự do dự, không còn sức uy hiếp. Cung này đúng là dùng rất tốt, cũng may mắn trong bọn họ không có thần xạ thủ gì, cũng không có mãnh tướng.

Ba canh giờ sau, Lý Thái phó đem đám gia đình trong nhà các quan lại đến, tuy sức chiến đấu không mạnh, nhưng thắng ở sự thâm độc. Hắn trói gô toàn bộ người nhà từ lớn đến nhỏ của đám thủ lĩnh kéo đến. Hoàng thượng cam đoan những người đầu hàng thì gia quyến sẽ không bị liên lụy, thì phản quân mới xin hàng. Ta thầm nghĩ Lý Thái phó này đúng là lợi hại, đã ra tay là nhắm ngay vào điểm yếu của người ta để uy hiếp.

Sau đó là thời gian thưởng phạt, Hoàng đế phân phó xuống, nên bắt thì bắt, nên tịch biên thì tịch biên, đáng chết thì giết, nên thưởng thì thưởng. Nhưng vừa rồi lúc giằng co, trong phản quân có người nói Hoàng đế chiếm đoạt vợ dân, là hôn quân vô đạo, gần như mọi người đều nghe thấy. Không biết hiện giờ hắn sẽ xử lý chuyện của ta thế nào đây .

Thân phận ta không rõ ràng, nên chỉ đứng trong góc phòng, nghe bọn họ thương nghị, có một lão đầu râu bạc vẽ mặt như bị táo bón nhìn ta, quỳ xuống nói với Hoàng thượng: “Phản loạn này tuy là theo bọn phản nghịch Ký Bình Vương mà làm phản, nhưng phản quân có nhắc tới nữ nhân này. Để tránh người thiên hạ

bàn tán, kính xin Hoàng thượng xử trí nàng ta, để tránh người trong thiên hạ cho rằng Hoàng thượng vì một nữ nhân hại dân hại nước mà để loạn quốc.”

Ta trong lòng buồn bực, lão đầu đây ta có biết, là lão thần tam triều, vốn đã về hưu ở nhà. Hôm nay phản loạn, không để ý đến tuổi đã một bó lớn, mà cũng đi theo Lý Thái Phó đến bình loạn, đúng là gờng càng già càng cay, dám nói những lời người khác không dám nói. Không gây khó dễ cho ta không được sao? Tuy rằng lấy thân phận của ông ta, nói như vậy cũng rất bình thường.

Hoàng thượng nhíu mày, vừa định nói gì đó, thì ta tâm niệm xoay chuyển, quỳ xuống nói rõ ràng: “Vì để phối hợp với kế hoạch bình định của Hoàng thượng, dân phụ đã tiến cung làm bạn với Cố quý phi mấy tháng. Hiện giờ đại công cáo thành, kính xin Hoàng thượng cho phép dân phụ được trở về nhà”, muốn cho ta chết, không dễ như vậy đâu.

Trong mắt Hoàng đế hiện lên một tia giận dữ, biết ta muốn buộc hần đáp ứng cho ta về nhà trước mặt mọi người, “Cố khanh là nữ trung hào kiệt, không chỉ bất chấp danh tiết tham dự kế hoạch bình loạn Ký Bình Vương, mà hôm nay còn giết chết đầu lĩnh, bắn gãy cờ phản loạn, tranh thủ thời gian cho Lý Thái Phó đến bình định. Phải có trọng thưởng”, đám triều thần đều hô lên kinh ngạc, hoá ra bọn họ không biết ta bắn mũi tên đó, Hoàng đế lại nói: “Ngày đó trầm an bài cho nàng tới Lý phủ, cũng là một phần trong kế hoạch, hiện giờ tuy đã thành công, nhưng trầm lại vì kế hoạch quốc gia mà tùy ý chỉ hôn cho Cố khanh, làm trễ nải đại sự cả đời của Cố khanh, cảm thấy thật áy náy. Hiện giờ trầm hạ chỉ cho phép Cố khanh cùng trượng phu được chia tay, thưởng cho Cố khanh một tòa nhà, được quyền gả cho người khác. Bởi vì là nữ tử, công trạng này không tiện tính toán, đành phong là người làm chủ, coi như là khen thưởng.”

Ta không nói gì, lão đầu kia lại kinh ngạc liếc nhìn ta vài lần, tuy không còn đề cập đến chuyện giết ta, nhưng vẫn nói: “Hoàng Thượng lời ấy không ổn, xuất giá tòng phu, theo trọn một đời. Tuy rằng Hoàng thượng an bài mưu kế, nhưng nếu nàng đã gả đi, thì không thể chia tay. Còn nữa, nàng mặc dù có công bình định, nhưng người làm chủ là tước vị chỉ có nữ nhân trong Hoàng tộc mới có thể đạt được, phong thưởng như vậy dường như hơi quá mức.”

Hoàng đế khoát tay, “Cố khanh có công cứu giá, nếu không có nàng, trầm hiện tại không biết có thể ở đây nói chuyện với quốc lão hay không. Quyết định như vậy đi, trầm một rồi, mọi người lui xuống đi. Cố khanh tạm lưu lại, trầm còn có chuyện muốn hỏi người.”

Nhìn ánh mắt u ám của Hoàng đế, ta thầm nghĩ, xem ra lại có chuyện không hay rồi.

15. Chương 15

Ta sợ hết hồn khi nhìn thấy hần gạt hết toàn bộ đồ đạc trên bàn xuống đất, sau đó hùng hùng hổ hổ đi xuống, “Nàng sao lại dám. . . Nàng sao lại dám. . .”

Ta bước lùi về phía sau một bước, hần lại không cho phép lùi bước, cầm chặt lấy hai cánh tay ta, gần như là cuồng loạn gào thét về phía ta. Tại thời điểm mấu chốt, ta lại thấy kinh ngạc nhiều hơn sợ hãi. Bộ dáng này của hần, rốt cuộc là vì sao? Ta không hiểu. Giữa chúng ta chẳng có gì là tình cảm chân thành tha thiết hết, cũng chẳng có nhớ nhung triền miên lâu dài, cũng không có sự mong đợi vào tương lai, thậm chí ngay cả một chút lưu luyến ngưỡng mộ cũng không có, vậy thì sự cuồng loạn như trong tiểu thuyết Quỳnh Dao này rốt cuộc là vì sao?

Đáng lẽ hần phải tức giận ta đã ngỗ nghịch, mà không phải có bộ dáng này. Ta kết luận trong lòng.

Cánh tay bị nắm chặt đến phát đau, mà ta lại càng bình tĩnh, “Hoàng thượng, Cố Tích đã không còn hoàn bích (không còn toàn vẹn – không còn trinh tiết), không muốn khi tiến cung sẽ biến thành sự sỉ nhục cho Hoàng thượng, làm tổn hại đến sự anh minh của Hoàng thượng.”

“Đây là lý do của nàng?”, hần cười lạnh nói, “Được, trầm sẽ không đưa nàng tiến cung, nhưng cũng đừng mong gả cho bất cứ nam nhân nào. Nàng là nữ nhân trầm vừa ý, nếu đã không thể thuộc về trầm, thì bắt

luận kẻ nào cũng không có được.”

Nghe xong câu này trong lòng ta lại thấy thoải mái hơn, đây mới là Hoàng đế ta biết, không làm ta sợ đến hết hồn.

“ . . . Cố Tích đã có trượng phu.”

Hắn cười lạnh nâng cằm ta lên, “Vừa rồi trẫm nói những gì nàng quên rồi sao? Ngay thời khắc trẫm nói chia tay, hai người đã không còn là vợ chồng nữa rồi.”

Ta trầm mặc một lúc lâu, lại mở miệng nói: “Hoàng thượng có muốn nghe vài câu chân thành của ta không?”

Hắn sững sốt một lát, buông hai tay đang nắm tay cùng cằm ta ra, bình tĩnh nhìn, “Nói đi.”

“Cố Tích không muốn nợ ân tình bất kì ai, tuy Hoàng thượng đã phán định chia tay, nhưng trong lòng ta vẫn coi hắn là trượng phu của mình. Nếu Trương Lai lấy người khác, ta sẽ không còn nợ ân tình với hắn nữa, cũng không còn tiếp tục liên quan đến nhau. Nếu là như vậy, Cố Tích nguyện ý nghe theo sự phân phó của Hoàng thượng, vĩnh viễn không xuất giá (lấy chồng).”

“ . . . Không muốn nợ ân tình. . . sao. . .”, Hoàng đế xoay người quay lại ghé ngực của hắn, “Cùng ăn cơm với trẫm, sau đó quay về Lý phủ hỏi cho rõ ràng. Dù sao bất luận kết quả như thế nào, nàng cũng không thể ngủ lại Lý phủ. Phủ đệ (nơi ở của quan lại quý tộc) trẫm ban thưởng cho nàng vẫn còn đang thu xếp. . .”

“Cố Tích có thể ở lại biệt viện.”

Hoàng đế nghĩ ngợi, “ . . . Cũng được.”

Cơm nước xong xuôi, ta cười bảo mã Hoàng đế tặng rời khỏi Hoàng cung, bên cạnh vẫn có thị vệ kia đi theo. Hoàng đế quả nhiên vẫn chưa tin tưởng ta.

Trở lại Lý phủ, Lai Phúc lén lút dẫn ta đến cạnh cửa sổ của phòng khách chính, Vũ sư phó cũng đang ở đó, vẻ mặt âm trầm như nước. Nhìn thấy ta đến, vẫy tay với ta, ta tiến lại gần. Tới gần cửa sổ, nghe thấy có tiếng nói chuyện bên trong. Hoá ra là Trương Lai cùng vợ chồng Lý Thái phó.

Lý Thái phó: “Ca, Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ rồi, quân vô hí ngôn (vua không nói đùa). . .”

Trương Lai: “Dù có là Thiên Vương lão tử (tương đương lão thiên – ông trời ấy) cũng không thể chia rẽ hạnh phúc vợ chồng người khác, người nói xem trên đời này còn có cái lý lẽ như vậy sao?”

Ta khẽ nhếch môi cười, ta thích logic của hắn.

Lý Thái phó: “Vị cô nương kia của Cố phủ. . .”

Lý phu nhân: “Cô nương cái gì chứ, một nữ nhân thanh lâu, căn bản còn không được xem là nữ nhân đứng đắn. Cho dù có lấy người ăn xin cũng còn tốt hơn.”

Lý Thái phó: “Hoàng thượng nói ta biết, vị Quý phi nương nương trong cung kia, đã hạ độc đại tẩu từ trước. Đại tẩu sẽ không thể sinh con nối dõi tông đường cho Trương gia.”

Lý phu nhân: “Nữ nhân kia sao có thể độc ác như vậy? Vậy biết làm sao bây giờ?”

Lý Thái phó: “Đúng rồi, nàng cũng khuyên nhủ ca đi, đừng có trông mong hy vọng nữa.”

Lý phu nhân: “Ta cũng không đồng ý để ca ca lấy người khác, đại tẩu đối xử với ca rất tốt, không thể tìm được người đâu tốt như vậy nữa đâu. Nhưng mà, ca, nối dõi tông đường không phải là việc nhỏ, muội thấy hay là vẫn nạp thiếp đi? Tìm một nữ nhân đang hoàng. . .”

Trương Lai: “Ta không đồng ý. Ta đã đáp ứng với đại tẩu của hai người, quyết không nạp thiếp, đừng nói gì đến việc lấy người khác. Tuy ta không biết nhiều chữ, nhưng cũng biết cái gì gọi là giữ chữ tín. Một nông dân như ta, lại cưới được người vợ tựa như thiên tiên như thế, cho dù mỗi ngày đều cúi người trước nàng, mà ta còn sợ làm nàng tủi thân. Mà từ khi nàng gả vào nhà chúng ta. . . tốt đến mức ta từ trong mộng cũng có thể cười mà tỉnh lại. Cả đời này ta không thể phục bạc nàng. Về phần nối dõi tông đường. . . ta. .

. không có phúc khí đó, thì không cần phải cưỡng cầu. Ta vốn tưởng mình sẽ không lấy được vợ, hiện giờ có nàng, thế là đủ lắm rồi.”

Ta khẽ thở dài. Chỉ cần hắn đã từng nghĩ như vậy, bất luận tương lai có đạt được gì hay không, thì mọi sự trả giá đều đáng giá rồi.

Lý phu nhân: “Ca, ca đã quên lúc cha mất, ca đã đáp ứng gì sao?”

“Ta đã chăm sóc muội, cũng chăm sóc Lý Tuấn đến trưởng thành. Những gì cha phân phó ta đều đã làm được rồi.”

“Nhưng mà cha còn nói, bảo ca lấy vợ, cho dù có già cả hay xấu xí, thậm chí là tàn tật ăn xin cũng không chê, chỉ cần nàng ấy có thể giữ lại huyết mạch cho Trương gia là được. Khi đó mặc dù muội còn nhỏ, nhưng vẫn nhớ rõ ràng.”

Trương Lai: “. . . Ta đã có vợ rồi, ta sẽ không lấy người khác.”

Lý Thái phó: “Haizz, ta đành phải nói thật với mọi người vậy. Trong lòng Hoàng thượng có. . . đại tẩu, nếu không làm theo ý nguyện hắn, cả nhà chúng ta đừng mong được an bình.”

Trương Lai: “Hoàng đế có ý đó sao, muội phu, chúng ta không cần chức quan này nữa, ta dẫn đại tẩu, người dẫn theo muội muội ta, chúng ta hồi hương.”

Lý Thái phó cười khổ nói: “Thiên hạ này đều là của Hoàng thượng, hồi hương cũng vô dụng thôi.”

Lý phu nhân: “Ca. . .”

Trong phòng yên tĩnh lại, ta không biết Hoàng đế với Lý Thái phó sắp xếp thế này, để ta nghe được cuộc nói chuyện này để làm gì. Hiện giờ ta đã biết Lai Phúc là người của Hoàng đế, Lý Thái phó chỉ tuân theo Hoàng mệnh, Lý phu nhân cũng mong Trương Lai nạp thiếp, mà Trương Lai không hề làm ta thất vọng.

“Nha đầu, đây không phải là chỗ chúng ta ở lại lâu”, Vũ sư phó nghe xong toàn bộ cuộc nói chuyện, thở dài nói với ta.

“Vẫn phải nói rõ ràng mọi chuyện”, ta khẽ nói, “Vũ sư phó, chuẩn bị xong hết chưa?”

Ngay từ sau lần Lý Thái phó bị hoạch tội, ta đã có dự cảm không tốt, nên bảo Vũ sư phó chuẩn bị một chút. Có chuyện gì phát sinh thì có thể lập tức rời khỏi Kinh thành, dù thế nào, cũng đã đến lúc trở về quê nhà báo thù cho cha mẹ.

Vũ sư phó gật đầu.

“Vũ sư phó về biệt viện trước chuẩn bị sẵn sàng, có khả năng ngay đêm nay trước lúc cửa thành đóng chúng ta sẽ rời đi”, ta nhỏ giọng nói, “Bên cạnh ta có người của Hoàng đế, Lai Phúc cũng không đáng tin. Vũ sư phó cẩn thận.”

Vũ sư phó gật đầu, rời đi.

Ta quay người đi tới cửa chính, chậm rãi cất bước đi vào. Về mặt ba người trong phòng đều khác nhau, Trương Lai bước nhanh tới, ôm ta vào ngực rồi cẩn thận nhìn khắp người, “Tiểu Khê, nàng có bị thương không?”

Ta lắc đầu.

Về mặt Lý phu nhân khi nhìn thấy ta có vẻ đang đấu tranh cùng do dự, không mở miệng nói chuyện. Mãi đến lúc Trương Lai kéo tay ta ngồi xuống, Lý Thái phó mới nói: “Tẩu tử, những lời mọi người vừa nói chắc tẩu cũng đã nghe thấy. Chúng ta không phải không để ý tới tình thân, chỉ là vị Hoàng thượng kia, tính mạng ca ca cùng toàn gia chúng ta đều ký thác trên người tẩu. Tẩu cũng khuyên nhủ ca đi?”

Lời này nói ra đúng là tám phần vô sỉ, hai phần vô lại, ta thản nhiên mở miệng: “Lý Thái phó nghĩ ta là loại người nguyện hy sinh bản thân để thành toàn cho người khác sao?”

“Nếu là vì người khác thì ta không dám chắc, nhưng nếu vì ca, bất luận là an nguy của ca, hay là. . . giữ lại hậu thế cho ca, ta tin tẩu sẽ làm như vậy.”

Hắn nghĩ ta là thánh mẫu chắc?

“Lý Tuấn!”, Trương Lai giận dữ thét một tiếng, “Từ nay về sau ta không có đệ đệ là người”, rồi kéo tay ta đi ra ngoài.

Lý phu nhân nước mắt vòng quanh đuối theo ra tới cửa, “Ca, ca không cần tiểu muội là ta sao? Ca mặc kệ cháu ngoại còn chưa đầy một tuổi sao?”

“Muội muội, muội đã muốn trưởng thành, thành gia lập thất rồi, ca cũng yên tâm. Nhưng mà Tiểu Khê nàng thì khác, nàng chỉ có một mình ta, trong lòng ta cũng chỉ có một mình nàng. Ta không thể bỏ mặc nàng, cũng không muốn lấy người khác.”

“Nhưng mà. . . Nhưng mà thật sự không phải là bỏ mặc tẩu mà. Về sau tẩu sẽ sống tốt hơn, thân phận cao quý. . .”

“Muội muội, chúng ta làm người phải có lương tâm. Ngay chuyện Hoàng đế lão nhân cùng tương công muội làm, chỉ vì mưu kế kia, mà đem gả một cô nương tựa như tiên nhân ột kẻ quê mùa như ta. Vậy mà người ta không hề ghét bỏ ta, mà vẫn vui vẻ hoà nhã sống chung. Nhưng hôm nay, chuyện này đúng là khinh người quá đáng rồi, lại còn muốn sắp xếp cuộc đời người khác sao?”

Bọn họ cứ tranh chấp mãi không xong, ta mở miệng nói: “Muội muội, ta muốn cùng ca ca muội nói chuyện riêng.”

Lúc này nàng ta mới buông bàn tay đang giữ chặt Trương Lai.

Lúc này thị vệ đi theo tiến lại gần: “Chủ nhân, người ở riêng với hần chỉ sợ không phù hợp.”

“Ồ? Hoàng thượng nói như vậy sao?”, ta nhú mày.

“Không có.”

“À, vậy hiện giờ người có thể tiến cung xin ý chỉ, hỏi xem ta với hần có thể nói chuyện riêng được hay không.”

“Chuyện này. . .”

Ta không nói thêm lời nào, mà cùng Trương Lai trở lại tiểu viện của mình. Thị vệ và Lai Phúc đi theo nhưng cách khá xa. Trở lại phòng, đóng kỹ cửa phòng, Trương Lai ôm lấy ta từ sau lưng, “Tiểu Khê. . .”

Dựa vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của hần một lát, rồi ta kéo hần ngồi xuống đối diện.

“Ta phải đi.”

“Đi, đi đâu?”, Trương Lai sốt ruột nắm lấy tay ta.

“Về quê nhà, có lẽ sẽ vượt biên cảnh đến Đột Quyết, đi báo thù cho cha mẹ ta.”

“Ta đi cùng nàng.”

“Chàng không sợ chết sao?”

“Cái gì ta cũng không sợ, ta đã từng đáp ứng cha là sẽ báo thù ẹ.”

“Ta không thể sinh con, . . . Chàng thật sự không để tâm sao?”

Trương Lai tiến lại gần ôm ta vào lòng, “Ta biết có kẻ xấu hại nàng, ta thật sự không để tâm, ta chỉ cần có nàng là thấy đủ lắm rồi. Mặc dù không nói ra, nhưng từ lúc nàng gả cho ta lúc nào cũng đối xử tốt với ta, toàn bộ ta đều nhớ trong lòng. Ta sẽ thật lòng thật dạ với nàng cả đời này.”

“Nếu đi theo ta, có khả năng sẽ không còn gặp lại muội muội nữa, chàng bỏ được sao?”, ta hỏi có chút khó xử. Có những việc nói sớm một chút thì tốt hơn, tránh sau này lại sinh ra oán hận.

Hần im lặng trong chốc lát, rồi nhẹ mở miệng: “Muội muội của ta. . . đã thành gia lập thất rồi, tiểu tử Lý Tuấn kia mặc dù có những lúc làm việc mờ ám, nhưng đối với muội muội ta lại là thành tâm thành ý, ta cũng có thể yên tâm. Lý Tuấn làm quan lớn, ta cũng chẳng giúp được bọn họ làm gì nữa, thật ra ta đã sớm có ý định đưa nàng về quê, mà lại sợ nàng không quen, nên mới không nói. Hôm nay bất luận thế nào, ta là tướng công của nàng, cả đời này sẽ bảo vệ nàng chu toàn.”

Ta vùi đầu vào ngực hắn, lẩm bẩm nói: “Cảm ơn chàng.”

Cho dù là ta người đã nhìn hết nhân tình thế thái, cũng hy vọng cuộc hôn nhân ta dùng tâm tạo dựng, con người mà ta dùng tâm chăm sóc, cũng có chân tình giống như vậy đối với ta. Hắn không làm ta thất vọng, ta thở phào một hơi, trong lòng ấm áp, không giống như lúc trước cứ lo được lo mất.

Nhẹ giọng thăm thì với hắn một lúc, rồi ta cùng Lai Phúc và thị vệ kia quay lại biệt viện. Buổi tối trối Lai Phúc xong, điều động thị vệ kia quay lại Hoàng cung, rồi cùng sư phó cưỡi ngựa ra khỏi Kinh thành, đứng lúc cửa thành đóng lại ngay sau lưng. Đến chỗ ước định thì thấy Trương Lai đứng đợi đã lâu, cũng may khoảng thời gian này Vũ sư phó đã dạy hắn cưỡi ngựa. Hơn nữa trước kia hắn mổ heo kiếm sống, bình sinh đã có sức lực lớn, dùng song đao, cũng có chút lực sát thương, không thành gánh nặng cho ta cùng sư phó.

Giữa đêm trăng, chúng ta phóng ngựa về hướng tây.

16. Chương 16

Một đường phóng về phía tây, chỉ dừng lại để đổi ngựa, chúng ta đã bỏ trốn bất ngờ như vậy. Cho dù có người đuổi theo, thì cũng chênh một khoảng khá xa, nên không đuổi kịp được. Sau đó chúng ta đến vùng biên giới giữa bản quốc với Tây Cương, một thôn trấn gồm nhiều tộc người cùng sinh sống. Trước đây người Hồ (Trung Quốc cổ đại gọi những dân tộc ở phương bắc hoặc Tây Vực) thường họp chợ ở nơi này, nên những thương nhân người Hồ tới buôn bán cũng ngừng chân ở đây, dần dà, có khá nhiều người định cư luôn tại đây. Bởi vì đây là khi vực không được quản lý, đào phạm hoặc là những người bị quan phủ áp bức đến không thể sống nổi, cũng sẽ trốn tới đây. Đây cũng là nơi nấu thân ta và sư phó đã bàn bạc từ trước.

Mua một viện để nghỉ ngơi mấy ngày, mấy ngày liền ngồi trên lưng ngựa, ngay cả ta cùng sư phó cưỡi ngựa đã quen mà còn không chịu nổi, huống chi là Trương Lai, đùi cùng mông đã bị mài đến không ra dạng gì, vậy mà hắn cố gắng chịu đựng không rên một tiếng.

“Giờ có thấy hối hận không?”, ta vừa bôi thuốc cho hắn vừa nhẹ nhàng hỏi.

“Ta không hối hận”, mặt hắn úp vào trong gối, giọng nói buồn bực mang theo sự hờn dỗi.

Ta khẽ nhếch môi, thuận tay giúp hắn mát xa cơ bắp, “Trên người chúng ta có mấy ngàn lượng, áo cơm chưa cần phải lo. Nhưng miệng ăn núi lở mà không làm việc gì cả cũng không tốt, cho nên ta cùng sư phó định đến làm tiêu sư hộ vệ cho đoàn thương nhân, chàng cảm thấy thế nào?”, đến được đây, mạch suy nghĩ của ta ngày càng rõ nét, tìm hiểu tin tức tình báo ở Tây Cương này, về bản đồ, hiểu rõ thiên văn hoàn cảnh tình hình, có lẽ là phương thức báo thì hữu hiệu nhất. Ta chỉ có một đôi tay nên việc có thể làm cũng có hạn, nhưng những thông tin tình báo này rơi vào trong tay tên Hoàng đế có chí hướng cao rộng kia, thì có thể sẽ hữu dụng. Hơn nữa ta phần nào hiểu được Hoàng đế, chỉ có cách để hắn cảm thấy ta còn hữu dụng, thì hắn mới tha cho ta. Bằng không dù không bắt ta trở về, thì cũng sẽ phái người ghét ta vì xúc phạm tôn nghiêm của hắn.

Về phần lựa chọn nghề, ngân phiếu mấy ngàn lượng chúng ta có, đúng là đủ để bắt đầu làm ăn buôn bán. Nhưng chúng ta lại không biết nhiều về kinh doanh, không có sự giúp đỡ, không có người quen biết, quan trọng hơn, thứ người Hồ cần là tơ lụa, đồ sứ, lá trà đều phải nhập hàng từ nội địa, chúng ta không có nguồn cung cấp, lại vì nguyên nhân thân phận, nên không dám đặt chân vào nội địa. Cho nên việc buôn bán đối với chúng ta mà nói thì chỉ là lý luận suông thôi.

Mà ta cùng sư phó thân có võ nghệ, Trương Lai trời sinh khỏe mạnh, làm tiêu sư thì dư xài. Hơn nữa đi theo đoàn thương nhân đến từng bộ tộc trên thảo nguyên để buôn bán, vừa đúng với mục đích của ta.

“Tiểu Khê, năng thông minh hơn ta, chuyện gì ta cũng nghe theo nàng”, hắn giữ tay ta lại nắm thật chặt.

Tới biên thành (thành gần biên giới), ta bái Vũ sư phó làm nghĩa phụ, lần này khác với lần bái Cố Thái úy, lần này ta chân thành mà bái lạy. Phụ mẫu ta đều mất sớm, Vũ sư phó lại không có con gái, nhiều năm làm bạn, đã sớm coi nhau như người nhà rồi. Hiện tại chỉ là sửa cách xưng hô mà thôi.

Cùng nghĩa phụ, Trương Lai đi báỉ kiến Đại đương gia (người đứng đầu) ở đây. Nơi này là khu vực không người quản lý, người tốt người xấu lẫn lộn, trị an lại không thành vấn đề, tất nhiên không phải vì mọi người có sự tự giác cao, mà là có thể lực ngằm khổng chế nơi đây. Chúng ta muốn an thân, tất nhiên trước tiên phải tới báỉ kiến đỉnh núi cao ở chỗ này.

Đại đương gia ở đây là một hán tử (người đàn ông cao to) có râu quai nón, nhưng ánh mắt thường xuyên loé sáng làm người ta biết được hẳn không phải là người bình thường chất phác, chắc chắn là người cực kỳ giảo hoạt.

Ánh mắt hắn luân phiên chuyển qua chuyển lại trên người ba chúng ta, dừng lại trên mặt ta lâu hơn một chút, dường như đã chấp nhận lý do nghĩa phụ bị bọn quan phủ hãm hại đành phải tha hương (đi đến nơi đất khách quê người), cười nói: “Dù sao, các người đã có ý định làm người áp tải mà còn mang theo một nữ nhân yếu điệu sao?”

Nghĩa phụ cười ha ha nói: “Tiền thuật của con gái ta còn có thể hơn rất nhiều người.”

“Thật sao?” , Đại đương gia nổi hứng thú “Dám so tài không?”

“Sao lại không?”, nghĩa phụ thay ta đáp ứng.

Từ đầu đến cuối ta không hề mở miệng, dung mạo của ta dễ dàng gây ra hoạ, cho nên trước mặt người ngoài ta đều không nói không cười, mọi việc kết giao đều giao cho nghĩa phụ cùng Trương Lai. Lúc này tỷ thí lại rất hợp ý ta, có thể làm cho những người có ánh mắt háo sắc nhìn ta thành tâm phục. Thì sau này làm việc càng thuận tiện hơn.

Vũ khí cùng áo giáp Hoàng đế tặng đều là thượng thượng phẩm (hàng cực tốt), chỉ cần liếc mắt đã thấy bất phàm, làm sao ta dám lòi ra dùng. Đành giấu ở phòng ngủ, hy vọng sau này còn có cơ hội đem ra dùng. Hiện tại đao cung tên đang dùng chỉ là những thứ tầm thường mua ở đây, tuy tầm thường, nhưng cung tên là thứ ta thích nhất và cũng thấy tự tin nhất, ta sao có thể thất bại được.

Sau khi bắn cung thắng, Đại đương gia lại mời ba người chúng ta lưu lại uống rượu. Hàng người dài mời từng chén từng chén, ta và sư phó đều có tửu lượng uống mãi không say, tửu lượng Trương Lai cũng rất tốt, ngược lại làm chủ nhân cùng toàn bộ người mời uống đến say mềm. Buổi tối Đại đương gia tự mình đưa chúng ta ra cửa, ta cùng nghĩa phụ nhìn nhau cười cười, xem ra tạm thời coi như đã kết giao xong, Trương Lai cũng đã hơi say.

Có được sự tán thành của Đại đương gia, tìm việc làm ở đây lại càng dễ dàng, rất nhanh đã có thương nhân liên lạc, muốn chúng ta hộ tống một chuyến hàng hóa đến thảo nguyên. Lần này hộ vệ chỉ có mười mấy người, ba người chúng ta chỉ là một phần nhỏ trong số đó, việc phải làm cũng không coi là nhiều. Trên đường đi ta học tiếng Đột Quyết, sau này chắc chắn sẽ có lúc dùng đến.

...”Hôm nay đến Thiên Miên, thời tiết nóng bức khô ráo, chỉ có một hồ nước ngọt cách năm dặm về phía tây là có thể uống được. Hai bên Đông Nam đều bao phủ bởi cát chảy (cát lún ở sa mạc), chỉ cần hơi sơ sẩy là có thể mất mạng trong đó. Ở đây hằng năm tháng mười trời lạnh như trời tháng tư, có tuyết, phải mặc nhiều quần áo mùa đông. Từ tháng sáu đến tháng tám nóng bức ít mưa, dễ bị cảm nắng. Vừa tới tháng ba thì trời trở lạnh, thường có bão tuyết, nhiều súc vật bị chết cồng. Những người ở đây phần lớn là người Diêu Hách, tín ngưỡng thiên thần. Nam nữ già trẻ cộng lại khoảng hai ngàn người, đều bị phụ thuộc vào người Đột Quyết, sinh tồn là vì chăn dê nuôi ngựa cho tộc Đột Quyết. Bởi vì nhân số cực nhỏ, người thiện chiến lại rất ít, nên không được Đột Quyết coi trọng, cho nên mới không bị thôn tính. Người Diêu Hách thường xuyên bị người Đột Quyết chèn ép, hoặc bị lợi dụng để phản gián (chống địch bằng kế ly gián).”

Ta buông bút, kiểm tra lại một lần nữa địa đồ cùng những ghi chép đặc điểm thời tiết trên tấm da dê, rồi lại chép lại lần nữa. Phàm là những ghi chép, địa đồ được vẽ ra, ngoại trừ một bản dự định đưa cho Hoàng đế, thì lưu lại một bản inh, để sau này làm việc cho thuận tiện.

Đã hơn một năm rồi, tiếng Đột Quyết của ta đã rất lưu loát, hiện giờ bắt đầu học đọc học viết. Đang nghĩ ngợi, thì Trương Lai nâng màn lên bước vào cười nói: “Tiểu Khê, ngày mai chúng ta có thể về tới nhà rồi.”

“Ừ, sắp sang năm mới rồi, lần này chúng ta trở về sẽ tạm thời không nhận việc, chờ qua tết, sang năm sau rồi tính tiếp.”

Trương Lai đi đến bên cạnh ôm lấy ta, “Nàng thực sự để cha đưa cái thứ kia sao? Hay là để ta đi đi?”

Ta lắc đầu, “Trong ba người chúng ta, chỉ có cha là thích hợp nhất, ta cũng thấy yên tâm nhất. Hơn nữa chỉ đưa đến chỗ quan binh dịch trạm thôi, dùng thẻ bài của ta nhất định sẽ có người phi một mạch tám trăm dặm đưa đến tận tay Hoàng đế, chẳng cần cha tự mình trở lại kinh thành, chàng không cần phải lo lắng. Ta là nữ nhân, chàng lại chưa bao giờ giao thiệp với quan binh, chỉ có cha là thích hợp nhất.”

Trương Lai gật đầu, lại hỏi: “Tiểu Khê, có phải ta rất vô dụng không?”

Ta nở nụ cười, “Hơn một năm nay, chàng đã cưỡi ngựa rất tốt, tiếng Đột Quyết cũng biết nói, giết bọn cướp ngựa cũng không nương tay. Chàng bỏ lại tất cả để đi cùng ta, bảo hộ ta, có một trạng phu như chàng, ta thấy đủ lắm rồi.”

“Tiểu Khê, chỉ cần nàng không chê ta, ta sẽ vĩnh viễn ở bên nàng.”

Ta khẽ gật đầu.

“Tiểu Khê, ta muốn.” , tay hắn ôm ta dùng lực hơn một chút.

“Đừng nháo loạn, chốc lát nữa cha vào đấy.”

“Ồm”, hắn cúi đầu, bộ dáng hơi chán nản.

“Ngày mai là về đến nhà rồi, đến lúc đó làm gì sẽ đều tùy chàng.” , ta dịu dàng nói.

“Vậy thì. hôn trước một cái.”

Ta cười thơm lên mặt hắn một cái, hắn cũng thơm lên mặt ta một cái, rồi mới đứng dậy cười nói: “Ta đi gác đêm cùng cha, nàng ngủ trước đi.”

Ta gật đầu, nhìn hắn đi ra ngoài, chính mình cũng thu thập đồ vật này nọ rồi ngủ.

Qua một năm nay, đã nhận được tin tức từ Hoàng đế, thị vệ bên người Hoàng đế cũng đã xuất hiện. Không khác lắm so với ta dự đoán, việc ta làm hắn là hữu dụng, người hữu dụng xử lý chuyện hữu dụng so với ở trong cung làm phi tần còn có ích lợi hơn. Ta nên cảm thấy may mắn vì Hoàng đế là người có chí làm chủ bốn phương sao?

17. Chương 17

Đêm ba mươi, nghĩa phụ cùng Trương Lai đều mặc áo bào đơn bông do ta may, tự mình cũng mặc như vậy. Thật ra phải cảm tạ ba năm huấn luyện ở Cổ phủ kia, những việc nữ nhân đương thời biết làm thì ta cũng biết làm. Có lẽ là vì kinh nghiệm cuộc sống từ khi còn bé, nên ta có thói quen để mình luôn bận rộn, cho nên dù không thiếu bạc, dù y phục nào cũng có thể mua, nhưng ta vẫn tự tay may quần áo cùng vá giày cho người trong nhà. Năm trước còn may áo cùng giày giữ ấm cực tốt bằng da dê cho bọn họ, kể cả phải làm việc ngay giữa tháng chạp lạnh buốt thì cũng không bị rét cóng.

Bởi vì phải thường xuyên cưỡi ngựa ra ngoài nên ta quen mặc trang phục người Hồ, hướng chỉ dân chúng ở đây bất kể là dân tộc gì, đều có thói quen mặc trang phục người Hồ, cho dễ làm việc. Mái tóc dài tết lại thành bím, vô cùng thoải mái mà lại thuận tiện. Chung quy không phải chải búi tóc, ăn mặc đơn giản để cưỡi ngựa đi bảo hộ.

“Tiểu Khê, cái này cho nàng”, Trương Lai thoáng ngượng ngùng, xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một đôi hoa tai bằng từng thạch. Lúc trước đồ cưới của ta có không ít đồ cổ, tranh chữ đều rất có giá, còn đồ trang sức cũng là thượng phẩm quý báu. Nhưng những vật đó khó bán ra ngoài, cũng không dễ mang theo, cho nên lúc rời khỏi kinh thành đều không mang theo, chỉ có vàng bạc đã bị ta đổi thành ngân phiếu mang

theo bên người. Bình thường ta cũng không đeo đồ trang sức gì, những đồ vật bằng từng thạch ở đây bán rất rẻ, nhưng phần tâm ý này của hần vẫn làm ta vui mừng. Hơn nữa hoa tai từng thạch này tạo hình là chùm nho, cực kỳ đáng yêu.

(*Hoa tai từng thạch kiểu chùm nho*)

“Mua lúc nào thế?”

“Hôm qua ta nhìn thấy ở phiên chợ, cảm thấy nàng đeo vào chắc chắn là rất đẹp, nên mới mua.”

Ta đưa tay ra nhận lấy rồi đeo lên tai, “Đẹp không?”

“Ừ, đẹp lắm”, hần cười thật chân chất.

Ta kéo tay hần đi vào phòng, “Vào thôi, cha còn đang chờ chúng ta uống rượu đây.”

Bên trên lò nướng là những xâu thịt dê, ba người chúng ta cùng nâng chén, “Hy vọng năm sau mọi việc đều suôn sẻ, hạnh phúc an khang.”

Ta vẫn luôn chú ý điều dưỡng thân thể. Hoàng đế nói chỉ có hần mới có được trị được chứng bệnh không sinh con được của ta, nhưng ta không tin. Chứng bệnh không sinh con được của ta là do thuốc độc làm thân thể bị hư tổn mà thành, hần đã có được có thể trị, vậy thì nhất định sẽ có phương pháp khác có thể trị liệu. Nơi này tuy không có thần y gì hết, nhưng cũng có một lão đại phu y thuật không tệ, ông ấy nói ta uống phải Tuyệt tử thang người trong Câu Lan viện (kỹ viện) thường dùng, nhưng vì ta uống không nhiều lắm, hơn nữa tuổi còn trẻ, cho nên chỉ cần uống vài thang thuốc điều dưỡng bảy tám năm, thì vẫn có thể khôi phục khả năng sinh con.

Kể cả không khôi phục được, ta cũng sẽ không động đến được bí mật của Hoàng đế. Không làm gì mà cũng được, thì chắc chắn là sẽ bị lợi dụng triệt để Nếu thiếu nợ nhân tình lớn như vậy, ta phải trả bằng cái gì? Mà nói cho cùng, không thể sinh con đối với ta mà nói thì cũng có tiếc nuối, nhưng chung quy vẫn không thể làm dao động sự kiên định của ta.

Có được sự tin tưởng của người dân vùng biên giới cũng không dễ dàng gì, nhân khẩu không cố định ở đây rất lớn, thương nhân đi đây các con đường, đào binh (binh đào ngũ), trộm cướp, gian tế, hộ vệ, còn có người bảo hộ ẩn danh tính. Tuy sống cùng nhau bình an vô sự, nhưng không ai sẽ tin tưởng người khác một cách đơn giản. Đã đến đây hơn một năm, chúng ta cũng xem như là đã an gia ở đây, tuy nhiên dân bản xứ vẫn duy trì thái độ thận trọng với chúng ta, nhưng những đoàn thương nhân sẽ không quá phận mà bắt bẻ thân phận, chỉ cần chúng ta có thể đảm nhiệm công tác hộ vệ tốt là được.

Ta cảm thấy cuộc sống ở đây mới thật sự là sống. Tuy trên đường bảo hộ thương nhân vẫn phải cẩn thận để kiếm ăn, nhưng mà về đến nhà, có thể thật sự được thả lỏng thoải mái, bình thần hạnh phúc.

Đối với ta giết người cùng đẫm máu ta chẳng coi là gì, đối với những người có ý đồ xấu đến gần cũng chẳng coi vào đâu. Không đề cập tới hận nước thù nhà, chỉ nói mấy tên giết người cướp của thủ đoạn giết người tàn khốc, đã đủ lý do để ta vung đao xuất tiền rồi, không do dự chút nào.

Ta trời sinh đã có sức khỏe, lại trải qua sự dạy dỗ của sư phó, tự cho là bản thân đã thuộc tiêu chuẩn hạng nhất. Đến đây mới phát hiện, hạng nhất đó là trong điều kiện đứng yên ngấm bản thôi. Còn nếu so cưỡi ngựa bắn cung, thì ước chừng ta chỉ đứng hàng thứ hai thứ ba mà thôi.

Ngược lại đao pháp cứ nghĩ thường thường bậc trung, nhưng trong lúc chiến đấu sinh tử dần dần nắm được chân lý trong đó. Cho nên, kẻ trộm vừa hiện ra trước mặt, lại dùng cung tiễn nên cần bản không tránh được một đao của ta.

Ta thích cuộc sống cứ mạo hiểm như vậy? Đương nhiên là không. Theo lý mà nói ta báo được thù nhà, cũng không phải vì nước hiển danh trí tuệ cùng lý tưởng, mà tính tình bản thân chỉ thích cuộc sống an nhàn bình thản. Nếu có con đường khác có thể đi, ta sao lại lựa chọn cuộc sống như vậy? Còn liên lụy đến sư phó cùng tượng phụ.

Nhưng mà ta chẳng còn con đường nào khác để đi. Đắc tội với người cầm quyền lớn nhất, ta lại không muốn phản quốc, cũng không có khả năng chạy tới hải ngoại chỗ tiên nhân gì đó, cho nên chỉ có thể tìm cách lấy lòng Hoàng đế, kiến công lập nghiệp, mong rằng tương lai sẽ cầu được một con đường sống.

Tên Hoàng đế này, theo ta quan sát, tuy cố chấp, nhưng cũng không phải không biết dùng người. Chỉ cần còn hữu dụng cho đất nước, ta nghĩ hẳn có lẽ sẽ bỏ qua việc “vui đùa” của bản thân.

Ta rất hiểu chính mình, hẳn đối với ta nếu như không phải nhất thời thấy hứng thú, thì chính là ta còn có giá trị lợi dụng. Hiện giờ ta ở lại đây cố gắng thể hiện giá trị hy vọng có thể vượt qua giá trị mà hẳn nhắm đến.

Về phần rời khỏi Kinh thành, ta không hề hối hận. Nơi đó sương mù dày đặc, tồn tại những nguy hiểm ta không nhìn thấy rõ, nếu đã như vậy, thì chi bằng ở sa mạc đây thè lưỡi ra liếm máu trên đao để sống, ít nhất ta còn biết nguy hiểm ở chỗ nào.

Nếu như Hoàng đế muốn biến ta trở thành đồ chơi, thì hẳn cũng không là lựa chọn cuối cùng của ta. Tuy ta không có khí phách chết vì không có tự do, nhưng dù sao cũng phải tranh thủ ỉnh. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, sẽ không đi đến bước này.

Ta là người đã từng trải qua khổ cực, bệnh tật, nhà tan cửa nát, đói khổ lạnh lẽo, tình cảm thăng trầm. . . . So với còn sống sót, thì những thứ đó có tính là gì? Cho nên làm đồ chơi tình nhân tì thiếp của Hoàng đế, đối với ta cũng chẳng tính là gì, cho dù đến mức đó, ta cũng sẽ vì mình mà tìm ra con đường tốt nhất.

Cho nên ta lựa chọn rời khỏi Kinh thành căn bản không phải vì khí tiết gì hết, cũng không phải sợ hãi cảm hận với Hoàng đế. Mà bởi vì, ta đã có một gia đình, một gia đình mỹ mãn. Ta làm tất cả những việc này chỉ để bảo vệ cho gia đình mình mà thôi.

Năm thứ nhất, ở đây chỉ coi là miễn cưỡng có chỗ đứng.

Năm thứ ba, mới chính thức được các bang phái lớn tán thành.

Năm thứ năm, ta tuyển chọn hộ vệ, thành lập tiêu cục Bình An. Thuận theo ý Hoàng đế, sắp xếp mấy người của hẳn vào mạng lưới thu thập tình báo.

Năm thứ tám, số lượng tiêu sư đã đạt tới xấp xỉ trăm người, trong đó người của Hoàng đế là hơn hai mươi người, tiêu cục Bình An cơ bản cũng đã hình thành. Danh tiếng còn tốt hơn nhiều tiêu cục bản địa.

Sư phó, ta cùng Trương Lai không cần phải thường xuyên vào sa mạc nữa. Sư phó dù sao tuổi đã lớn, người ở lại tiêu cục huấn luyện võ sư, chuyên dạy dỗ những hộ vệ võ nghệ không tốt. Về phần Trương Lai, ta cũng không muốn hẳn lại đi mạo hiểm, trọng phụ chỉ có một người mà thôi. Trong sa mạc bão cát khô hanh nóng bức rất khó chịu, trước kia ta cố gắng chống chọi đấy thôi, hiện giờ đã có người thay thế, ta tội gì phải tự tìm phiền phức vào mình.

Khi có người đến tiêu cục thuê hộ vệ, nếu là nhiệm vụ bình thường, ta sẽ phái những tiêu sư bình thường đi. Nếu là có vấn đề, hoặc cần thu thập tình báo gì đó, ta sẽ phái người của Hoàng đế đi. Những người Hoàng đế phái tới thân thủ đều rất tốt, cơ bản không có thương vong, tỉ lệ đào thải của các tiêu sư bình thường giống với các tiêu cục khác, cho nên người ngoài không phát hiện được điều gì.

Ta cùng Hoàng đế phối hợp hai bên như vậy, một trạm tình báo nho nhỏ đã được kiến thành. Ta không biết Hoàng đế có bao nhiêu tai mắt khác cùng loại như thế này, nhưng ý định ban đầu của ta chỉ là vẽ một tấm địa đồ Tây Vực hoàn thiện, tiện thể thu thập chút tin tình báo, rồi giết mấy tên Hán gian mà thôi.

Tình báo cho chiến tranh được thành lập, toàn bộ đều do một tay Hoàng đế thúc đẩy. Ta chỉ có thể bội phục hẳn rất biết lợi dụng. Sự tồn tại của tiêu cục, có thể cho những thám tử của Hoàng đế một thân phận hợp lý cùng điều kiện thu thập tình báo. Vạn nhất xảy ra tình huống ra tay thất bại, cũng không liên quan nhiều đến tiêu cục. Bởi vì tỷ lệ tử vong của tiêu sư trong sa mạc không thấp, nghề nghiệp này ở đây bản thân đã có tính lưu động rất cao rồi.

Những người Hoàng đế phái tới cũng không nguyện trung thành với ta, đối với bọn họ mà nói, ta chỉ là người quản lý mà thôi, cho nên ta nghĩ Hoàng đế rất yên tâm với nơi này. Cần tin tức tình báo gì, Hoàng đế sẽ yêu cầu với ta. Sau đó tự ta dự trù tính toán, để người nào đi làm. Về phần kết quả hoặc tin tức tình báo thu thập được, trừ phi thất bại, cơ bản ta đều không hỏi qua, tự bọn họ giao cho Hoàng đế. Biết nhiều đối với ta chẳng có gì tốt hết.

Cuộc sống thường ngày của ta rất nhàn nhã, luyện võ, phân công nhiệm vụ, quản lý sổ sách. Tình hình bên trong tiêu cực đều do ta xử lý. Còn việc gặp người ngoài nhận nhiệm vụ, đều do Trương Lai quản.

Hắn nhìn qua thấy chất phác, thật ra là vẻ ngoài lỗ mãng thô kệch mà bên trong rất tỉ mỉ kỹ càng, là người cực kỳ lạnh lợi. Kiến thức đã được mở rộng, đã không còn là một nông phu mới bước vào đời nữa. Huống chi đã trải qua mấy năm chém giết, số mạng người chết trên tay hắn chỉ sợ còn nhiều hơn ta, nên có khí chất dũng mãnh.

Người như vậy là thích hợp nhất với kinh doanh thương mại ở đây, cũng là người thích hợp nhất với công tác liên hệ. Vừa không để người ta xem nhẹ, đồng thời nhìn qua rất chất phác có thể tin tưởng, làm người khác yên tâm. Nhưng thật ra trong đầu hắn tính toán rất tỉ mỉ, không bao giờ làm vụ mua bán lỗ vốn.

Hắn và ta ở cùng nhau cực kỳ phù hợp, bởi vì cả hai người đều rất thực tế. Hơn nữa vẻ mặt biến hiện ra ngoài đều có tính lừa gạt, ta nhìn qua rất chân thành, hắn thoáng nhìn thấy rất chất phác.

Nhưng chúng ta sống cùng nhau trước sau vẫn hoà hợp, bất luận là khổ cỡ nào, khó khăn cỡ nào, chúng ta đều không vứt bỏ tâm huyết cùng lương tâm. Sinh tồn trong sa mạc không dễ, một ngụm nước cuối cùng sẽ để lại cho ai? Người đi cùng bị giết bị thương nhiều không kể xiết, đau hay là không đau? Đến lúc có người phải hy sinh thì lựa chọn thế nào. Nơi đây tuy rằng cực khổ, nhưng cũng là nơi khảo nghiệm lòng người tốt nhất.

Mười năm ngắn ngủi chúng ta sinh sống ở chỗ này, không thể không nói là có liên quan đến tính cách mỗi người.

Nếu ta không có ý định lên núi làm thổ phỉ, thì mở rộng thế lực ỉnh thật ra là chuyện vẽ rắn thêm chân (làm những việc vô ích), ngược lại tạo thêm cơ để Hoàng đế diệt trừ ta. Đơn giản nhất chỉ cần nhìn những người Hoàng đế phái đến cùng những tiêu sư bình thường là thấy rõ chênh lệch, ta không có ý định bồi dưỡng lực lượng vũ trang ỉnh.

Nhưng mà thổ khôn luôn có ba hang (biết lo trước tính sau). Ở đây kinh doanh mười năm, tâm phúc (người thân tín, đáng tin cậy) cũng có hai ba người. Những người tâm phúc ta tuyển đều là người không bao giờ ngờ đến, võ nghệ thường thường, nhưng là người làm việc chu đáo giàu kinh nghiệm. Người như thế không làm người ngoài chú ý, nên để bọn họ ra ngoài làm việc cho ta, cũng sẽ không gây chú ý. Ta giúp Hoàng đế, nhưng cũng phải đề phòng Hoàng đế, bất luận tương lai xảy ra tình huống gì, cuối cùng cũng phải để lại đường lui cho sự phò, Trương Lai cùng chính mình.

18. Chương 18

Chủ nhân, mật tín (tín hàm bí mật) từ Kinh thành đã đến, còn kèm theo hai bức thư”, Lý Toàn bề ngoài là quản gia của ta, nhưng trên thực tế là người liên lạc giữa ta và Hoàng đế, có thể nói là chủ quản thực chất của trạm tình báo này. Ban đầu ta đề nghị tin tức thư từ sẽ không qua tay mình, toàn bộ đều giao cho Lý Toàn quản lý, nhưng Hoàng đế không đồng ý. Hiện giờ ngấm lại, có lẽ Hoàng đế muốn ta kiểm chế hắn, tránh rời xa Kinh thành lâu ngày mất đi sự trung thành.

“Đã biết, cứ đặt đấy. Hôm nay muộn rồi, cụ thể phải làm thế nào ngày mai chúng ta lại bàn tiếp.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

Trước tiên mở mật tín ra xem, sau khi nắm rõ nội dung, thì dùng nến đốt đi. Sau đó đến hai bức thư kia, một bức gửi cho Trương Lai, chữ viết là của muội muội hắn, ta tạm thời để sang một bên. Bức còn lại là của Hoàng đế viết cho ta, nhắc tới hai sự kiện chính: một là Cố phủ đã bị vạch tội, cả nhà nhốt vào thiên lao, Cố quý phi cũng bị đưa vào lãnh cung; chuyện còn lại dường như ngẫu nhiên nhắc tới, nói Thái Phó Lý Tuần gần đây cưới chất nữ (cháu gái) của Hoàng đế, một Huyền chủ, làm bình thê (ngang với vợ chính).

(*Huyền chủ – Huyền chủ: Phong hào của nữ nhân thuộc Hoàng tộc. Nữ nhân nhà đế vương Đông Hán đều phong là Huyền công chúa. Thời Tùy Đường cũng phong là Huyền chủ. Nữ nhi quận vương thời Minh,

Thanh phong là Huyền chủ. Tống vương chi “Thằng thủy yến đàm lục – Quan chế” có ghi: “Nữ nhân Triệu Phổ có công lớn phong làm quận chúa, nhị nữ Cao Hoài Đức đặc biệt phong làm Huyền chủ”. Minh hồ thị “Chân châu thuyền – công chủ ông chủ”: “Nữ nhi Thân vương gọi là Quận chúa, nữ nhi Quận vương gọi là Huyền chủ”

Edit lại từ baidu*)

Nghĩ ngợi, rồi đốt luôn bức thư này, gần đây ta rất cẩn thận.

Chuyện Cổ phủ không liên quan đến ta nhiều, ngay từ đầu đã là quan hệ lợi dụng lẫn nhau rồi. Nhưng Cổ thiếu gia, nếu có thể giúp đỡ, ta cũng muốn giúp hắn một lần. Về chuyện Lý gia, lại càng chẳng liên quan gì đến ta. Nhưng mà nếu Trương Lai biết, chỉ sợ sẽ nổi trận lôi đình. Tuy nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu vô cùng nhiều, nhưng những dạng người đó thường là quý nhân (người sang, người cao quý), người nghèo khổ thì thường một vợ một chồng, hai người chung sống với nhau hoà thuận đến già.

Huống chi vợ chồng Lý Tuấn vốn đã quen biết từ khi còn chưa làm quan, coi như tào khang chi thê (người vợ lúc còn nghèo khó) rồi. Hiện giờ cưới Huyền chủ thân phận cao quý, lại cho thân phận bằng vợ chính, vậy thì muội muội của Trương Lai đặt ở chỗ nào? Tuy ta cảm thấy nàng ấy quá nửa sẽ không chịu bị thua thiệt, nhưng chỉ sợ Trương Lai sẽ không nghĩ như vậy.

Nói ra chuyện này. là muốn chúng ta về kinh?

Lý Thái phó thật sự muốn lấy Huyền chủ kia sao? Hay chỉ là kế sách để lừa gạt chúng ta? Mặc kệ trong lòng ta có bao nhiêu hoài nghi, cũng không thể ngăn cản Trương Lai được, hắn chỉ có một muội muội, hơn nữa đã mười năm không gặp. Ta không có bất cứ lý do, lập trường gì để phản đối hắn, càng không thể nói ra nghi ngờ của ta.

Bất kỳ việc gì ta đều tính trước mọi rủi ro, ta không thích mình trở tay không kịp.

Tuổi ta đã gần ba mươi, bởi vì nhiều năm luyện võ, dáng người cân đối, cơ thể rắn chắc. Lại bởi vì phơi nắng thời gian dài, nên làn da không còn trắng nõn nữa, mà trở thành làn da màu mật ong khỏe mạnh. Đối với bản thân mình mà nói, ta gần đây, càng khỏe mạnh thì càng xinh đẹp. Cho nên, ta rất hài lòng với chính mình.

Mà ta cũng hiểu rõ, trong ánh mắt mọi người, nữ nhân mười sáu chân nhỏ eo thon trắng nõn mới là đẹp. Đến ba mươi tuổi thì đã bị xem là phụ nhân trung niên rồi. Thực tế hình tượng hiện tại của ta, nếu là ở hiện đại hoặc ở phương Tây thì là mỹ nhân, nhưng ở nơi này thì lại không phải. Trong thư nhà của muội muội Trương Lai viết, thỉnh thoảng có nhắc tới một số chuyện ở Kinh thành, ví như Hoàng đế mấy năm nay đều rất sủng ái Liễu mỹ nhân cùng Thái quý nhân. Ta không biết Hoàng đế vẫn còn muốn gì ở ta, ta sợ trong lòng hắn vẫn còn cố chấp, chính mình ăn hết con ba ba rồi lại làm tất cả mọi người không được thoải mái.

Có thể còn có tính toán gì đó, tóm lại sẽ không để ta có cảm giác vui vẻ.

Nhưng ta không còn cách nào khác. Địa vị cùng năng lực đều kém quá xa, chúng ta giống như con kiến nằm trong tay hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bóp chết. Làm trong lòng ta có cảm giác như bị đè nén, đứng dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Trương Lai kéo rèm cửa lên đi vào, cười nói: “Tiểu Khê, đang làm gì đó?”

Ta đưa ra bức thư, “Vừa rồi có người đưa tới, thư của muội muội, muốn ta đọc cho chàng nghe không?”

Hắn gật đầu ngồi xuống bên cạnh ta, ta nhẹ giọng đọc, quả nhiên, trong thư ngoại trừ nói rất nhớ hắn, còn nói đến chuyện Lý Tuấn lấy vợ, bảo ca ca quay về làm chủ cho nàng ấy.

Trương Lai rất tức giận, chúng ta bàn bạc một lúc, bàn giao mọi chuyện trong tiêu cục, rồi ngày thứ ba xuất phát đi Kinh thành. Mấy năm nay muội muội Trương Lai thường xuyên gửi thư nhà đến, Trương Lai cũng biết tiêu cục này cần bản lập ra để phụng sự cho Hoàng đế, hắn cảm thấy Hoàng đế sẽ không làm khó chúng ta nữa. Ta cũng hy vọng như thế, nhưng không lạc quan như hắn. Hắn tuy không thiếu sự khôn khéo, nhưng không biết tâm tính cùng cách nghĩ của những quý nhân.

Ta lặng lẽ sắp xếp đường lui cho sư phó, nếu ta không đến đón ông, thì cũng đừng tìm chúng ta, mang theo gia nhân tâm phúc đi đâu đó mà đường lão.

Lần này phải quay lại Kinh thành ta có cảm giác không tốt. Cảm giác như có người giăng lưới sẵn đợi hai vợ chồng chúng ta lọt vào vậy, người chủ mưu có thể là Hoàng đế phối hợp với Lý Thái phó. Cũng chẳng có được tin tức nào khác, đành phải đi theo Trương Lai một chuyến. Nếu ta không đi cùng hắn, chờ hắn bị bắt lại, ta vẫn phải đi tìm hắn, không bằng lúc này cùng đi, còn có thể bàn bạc với nhau.

Ngồi trong xe ngựa trên đường về Kinh, Trương Lai ôm ta vào ngực, để ta ngồi dựa vào hắn cho thoải mái hơn, “Tiểu Khê, nàng nói Lý Tuần hắn vì sao lại thay đổi, ngay cả tình cảm cùng lời hứa trước kia đều đã quên hết?”

Ta nghiêng đầu suy nghĩ, “Lý Thái phó trước kia là người thế nào?”

“Hắn rất chăm chỉ đọc sách, có thể chịu được cực khổ, có khát vọng, nhiều lí tưởng, tóm lại không giống những người trong thôn ta.”

“Tình cảm của hắn và muội muội rất tốt?”

“Ừ. Hắn đối xử với muội muội khác với những người khác, hắn dạy muội muội đọc sách viết chữ, sau đó muội muội cũng không giống những người trong thôn nữa. Lúc trước nếu không phải vì lý do đó, ta cũng sẽ không đồng ý hứa gả muội muội cho hắn. Ta cảm thấy tâm hắn quá lớn, không thích hợp với nông dân chúng ta. Hơn nữa bọn ta cũng đã nhìn thấy không ít những người đọc sách nghèo túng dựa vào thê tử làm việc tay chân mà sống, một khi đã trèo lên cao trở thành quý nhân gì đó hoặc lên làm quan, đều ghét bỏ thê tử là thôn phụ. Nhưng mà muội muội bị hắn chỉ dạy nên tâm cũng lớn hơn, ngoại trừ hắn ra nhìn thấy ai cũng chướng mắt, ta đành phải đồng ý. Lúc trước khi hắn đến Kinh thành làm quan lớn, trong lòng ta cứ thấy bồn chồn. Không ngờ hắn vẫn nguyện ý lấy muội muội ta, lúc đó ta còn cảm thấy mắt nhìn người của muội muội thật tốt, nhìn trúng nhân phẩm của hắn. Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện này.”

Ta gật đầu, trầm mặc không nói gì. Tin tức này có khả năng không phải là thật, chỉ để lừa gạt chúng ta về Kinh thành. Nhưng nếu là thật, chúng ta lấy thân phận gì để quản chuyện nhà của một quan viên triều đình?

So quyền so thế so tâm cơ (tâm trí, cơ mưu), vợ chồng chúng ta đều không bằng hắn. Thứ duy nhất có thể ảnh hưởng đến hắn, chỉ còn tình cảm xưa kia của huynh muội Trương Lai đối với hắn. Mà nếu hắn còn để ý tình cảm đó, sao lại làm ra chuyện hôm nay.

Trở lại kinh thành, ở cửa thành có thánh chỉ cho ta đã chờ sẵn, nói ta thay thiên tử đi tuần tra biên cảnh mười năm, dâng lên cho thiên tử địa đồ Tây Vực nguyên vẹn, tước vị được thăng lên làm Huyện chủ, ban một toà phủ đệ, hoàng kim bạc trắng vô số.

Ta kinh hoàng, nói rõ ràng giữa ban ngày ban mặt như vậy, chẳng lẽ trạm tình báo biên thành kia Hoàng đế không cần nữa?

Thái giám truyền chỉ bảo ta tiến cung tạ ơn, ta và Trương Lai liếc nhìn nhau.

“Ta đến chỗ muội muội trước.”

“Được, ta sẽ đến nhà Lý Thái phó tìm chàng.”

Đi theo thái giám đến phủ đệ Hoàng đế mới ban cho, sau khi rửa mặt xong thì thay trang phục Huyện chủ, rồi mới ngồi lên kiệu tiến cung tạ ơn. Tướng mạo Hoàng đế không thay đổi nhiều, thoát nhìn hình như uy nghiêm hơn mười năm trước nhiều, khí thế cũng mạnh mẽ hơn nhiều.

Hắn phất tay cho đám hầu hạ lui xuống, sau đó cười nói với ta: “Nàng so với nam nhân còn hữu dụng hơn, hoàn thành được những chuyện người khác căn bản không thể tưởng tượng ra.”

Ta không ngờ nhiều năm không gặp, hắn nói chuyện vẫn trực tiếp như thế, lại dùng khẩu khí hòa ái như thế, vì thế mỉm cười nói: “Chỉ là bọn họ chưa nghĩ tới mà thôi, chỉ cần nghĩ tới, ai cũng có thể làm được.”

“Đúng vậy. Nhưng mà đám nho sinh kia há miệng ngậm miệng đều nói Thiên triều thượng quốc chúng ta phải thế nào ra sao, làm sao lại muốn đi tìm hiểu chuyện đám man di kia chứ?”

“Ngài khẳng định đã sớm nghĩ đến?”, ta không ngại vượt mông ngựa hấn, chỉ cần hấn không có ác ý với nhà ta là được.

“Tiên hoàng và trẫm đúng là đã sớm nghĩ tới. Nhưng không tìm được người thích hợp đi làm chuyện này. Thủ hạ trẫm không phải là thị vệ thì cũng là tử sĩ (liều chết), nàng ở đó đã mười năm, hấn rất rõ ràng, những người nơi đó luôn phòng bị thế lực triều đình. Cho nên đi tìm hiểu tin tình báo rất khó. Về phần quan phủ cùng thương nhân ta cũng từng cân nhắc, nhưng bọn họ dễ để lộ tin tức, cũng chỉ có thể mang tin tức tình báo lẻ tẻ về. Hiệp khách lại càng không thể tin tưởng mà giao việc, khó thành việc lớn. Cho nên nàng thật sự đã giúp trẫm một việc lớn.”

Ta hơi chần chừ nói: “Nếu đã như vậy, lần này sao bệ hạ lại tuyên chỉ giống trống khua chiêng như vậy? Như vậy không phải làm bại lộ Bình An tiêu cực sao?”

“Nàng yên tâm, trẫm đã có sắp xếp trước. Những người ở đó sẽ không nghĩ chủ nhân Bình An tiêu cực là Huyền chủ mới được tấn phong đầu. Bọn họ sẽ cho rằng nàng có chuyện gấp phải về quê.”

Ta gật đầu, thì ra là thế.

“Có muốn đi nhìn người Cố phủ?”

Cố phủ? Ta do dự một lát, “Bản án Cố phủ đã phán quyết rồi sao?”

“Nam tử bắt về xử trảm, nữ tử sung làm quan nô (nô lệ cho nhà quan tước).”

Ta trầm ngâm một lát, có gặp hay không thật ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, “Nếu Hoàng thượng cho phép, thần phụ muốn gặp thiếu gia Cố phủ”, hỏi hấn còn tâm nguyện gì chưa làm xong. Cũng coi như báo đáp hấn đã giúp đỡ ta lúc gặp cảnh khó khăn năm đó.

“Hai người đúng là tình nghĩa sâu nặng, lúc trước Lý gia bị vạch tội, hình như cũng chỉ có hấn đưa nàng bạc.”

Ta gật đầu, “Dạ, thần phụ vốn là nô tỳ của Cố gia, sau đó được Cố phủ bồi dưỡng sắc đẹp đi mê hoặc người. Cố phủ hoàn toàn lợi dụng thần phụ, thần phụ tất nhiên là không còn lựa chọn nào khác. Thật ra trong nội tâm thần phụ không có tình cảm gì với Cố phủ. Huống hồ Cố quý phi còn hạ độc với thần phụ. Nếu không phải vì ân huệ lần đó của Cố thiếu gia, thần phụ cũng sẽ không có ý định gặp hấn.”

Hấn cười nói: “Nàng thật là thẳng thắn. Được rồi, Tiểu Lai Tử, người đưa Cố Huyền chủ đến thiên lao gặp Cố thiếu gia, sau đó đưa nàng về đây, ta và Cố Huyền chủ còn có việc phải bàn.”

Ta thi lễ với hấn, rồi đi theo tiểu thái giám.

19. Chương 19

Thiên lao tối tăm ẩm ướt, đầy mùi dầu mỡ cùng ôi thối, làm ta cảm thấy như bước xuống địa ngục. Ngay lúc này ta lại đang suy nghĩ rất lung, nghĩ tới ý đồ của Hoàng đế, nghĩ tới chuyện Cố gia rốt cuộc là môi nhử Hoàng đế tạo ra cho ta hay là thủ đoạn đầu trí, nghĩ tới chốc lát nữa gặp Cố Thiếu gia thì nên nói gì. Nhưng cái gì ta cũng chẳng nghĩ ra, đầu óc trống rỗng. Trên thực tế, ta đang ở trong trạng thái ngẩn người không bắt động.

Kiến trúc thiên lao rất độc đáo, để tiện cho cai ngục canh giữ phạm nhân, nên chỗ đứng của ta có thể nhìn rõ ràng tình trạng toàn thiên lao, nhưng người ngồi trong thiên lao chỉ nhìn thấy ta là một bóng đen. Cố thiếu gia không bị nhốt chung với mẫu thân phụ thân hấn, như vậy cũng tốt, ta cũng không muốn gặp lại họ.

“Cố Huyền chủ, xin người nhanh lên, Hoàng thượng còn đang chờ người” , thái giám dẫn ta tới nói rất khách khí.

Ta gật đầu với hắn, đi tới trước cửa phòng giam của Cố thiếu gia, đứng cách một hàng song sắt nhìn người ngồi trong phòng giam.

“ Nam Phong?” , hắn nhìn ta nói dè dặt.

Ta gật đầu, tiếp tục trầm mặc nhìn hắn. Hắn rất chặt vật, nhưng ánh mắt vẫn không thay đổi, vẫn là ánh mắt mười năm trước. Tuy là một thiếu gia ăn chơi, tham hoa háo sắc không thể gánh vác việc lớn, nhưng thật sự là một con người đơn thuần. Xem ra mười năm nay hắn chẳng thay đổi mấy, không học được âm mưu cùng sự tàn nhẫn của phụ thân hắn, tâm hồn không bị nhuộm đến vẫn đục, hắn như vậy ta mới không thấy hối hận khi tới gặp hắn.

“Mười năm nay nàng đi đâu? Cuộc sống có tốt không?”, hắn vội vàng đi tới, cách song sắt nhìn ta thật cẩn thận.

Ta mỉm cười, “Mười năm nay ta ở Tây Vực, làm việc cho Hoàng đế, cuộc sống khá tốt.”

“Vậy sao lần này nàng trở lại Kinh thành? Chẳng lẽ bản án Cố gia còn làm nàng bị liên lụy?”

Nhìn vẻ mặt Hoàng đế, liên lụy chắc không phải. Nhưng Hoàng đế gọi ta trở về, rốt cuộc có ý gì ta cũng không nắm được. Hơi do dự nói: “Ta cũng không biết. Là Hoàng đế gọi ta quay về, hôm nay mới đến Kinh thành, tin tức ở Tây Vực không linh thông, ta vẫn chưa biết rõ sự tình mọi chuyện.”

“Nói đơn giản là chuyện phụ thân nhận hối lộ, nàng không biết rõ sự tình cũng tốt. Biết càng ít sẽ càng không bị liên lụy. Hai năm nay Quý phi nương nương càng ngang càng bị thất sủng, Cố gia không còn được thánh thượng coi trọng nữa, ta cũng khuyên phụ thân nên bớt làm chuyện xấu đi một chút, nhưng ông không nghe, vẫn một lòng một dạ nghĩ tới chuyện đưa mỹ nhân vào cung. Có kết cục ngày hôm nay, ta đã sớm lường trước rồi. Chỉ có điều không ngờ Hoàng thượng xử trí lại kiên quyết tuyệt tình đến thế, không niệm một chút tình xưa nào.”

Ta thở dài, không biết phải nói gì.

“Mười năm trước ta nghe được ít tin đồn, Hoàng thượng đối với nàng hình như. . . . Sau đó nghe nói nàng cùng Trương Lai kia cùng bỏ trốn. Lần này gọi nàng về, chẳng lẽ muốn dùng chuyện Cố gia để ép nàng?”

Ta khẽ cười, “Hậu cung của Hoàng thượng giai nhân vô số, ta đã là bông hoa tàn rồi, còn ai muốn còn ai nhớ thương chứ.”

“Ai nói thế? Nàng không phải thế”, hắn đưa tay khẽ chạm lên mặt ta, không làm gì khác, ta cũng không né tránh, “Lúc còn nhỏ nàng giúp ta đánh nhau ta chưa phát hiện ra, nhưng mà về sau biết nàng là nữ nhân, ta chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng được. Những nữ nhân giáo hoạt, độc ác, hai mặt ta đã gặp nhiều rồi, nữ nhân đầy dã tâm cũng gặp không ít, nhưng nữ nhân thông minh, nội tâm thanh bạch như nàng, lại rất hiếm có. Nếu là một người khác, học cầm kỳ thư họa vát vả suốt mấy năm, sao lại nguyện ý gả ột thôn dân thô lỗ chứ? Nếu đổi lại là một người khác, một là rơi vào chỗ dầu sôi lửa bỏng, hai là được sủng ái, ai lại chẳng nhanh chóng ôm chặt lấy đùi Hoàng đế? Nếu đổi lại là một người khác, ai lại đến gặp ta ở thời điểm này?”

“Chúng ta cùng nhau lớn lên, ngay cả đọc sách viết chữ cũng là huynh dạy ta, những tình cảm này ta không thể quên được.”

Hắn thở dài, nhìn ta nở nụ cười, nụ cười này làm ta thấy chua xót.

“Ta không biết còn có thể đến thăm huynh lần nữa không”, việc này còn phải xem ý Hoàng đế, “Huynh có gì muốn ta làm, cứ nói đi.”

Hắn do dự một lát, “Hôm bị đưa vào thiên lao, tiểu nữ nhi (con gái nhỏ) của ta vừa ra đời. Nếu Hoàng đế không có ý định để bản án liên lụy đến nàng, nếu nàng có khả năng. . . .”

“Ta hiểu rồi”, ta gật đầu.

“Phải nhìn rõ tình huống rồi hẵng quyết định, nếu Hoàng đế có ý liên lụy đến nàng, thì nàng không cần phải quan tâm đến chuyện Cố gia nữa. Mười năm nay chúng ta không hề liên lạc, nàng chỉ cần khẳng khẳng như

thế, không ai có thể ép nàng làm gì hết. Cho dù có liên lụy đến nàng, nếu nàng phải trả giá quá lớn, thì bỏ trốn đi”, hần thở dài, tiếp tục nói: “Không cần đến gặp ta nữa, một lần là đủ rồi, thêm lần nữa nàng sẽ không dễ ăn nói. Mười năm nay, ta luôn quan sát tính tình của Hoàng đế, hần đoán mạnh mẽ đầy quyền lực, không chấp nhận sự cự tuyệt cùng phản đối, càng không chấp nhận thất bại, những gì muốn nhất định sẽ đạt được. Ta không biết mười năm trước hần sao lại thả nàng đi, nhưng mà lần này, nàng phải thật cẩn thận. Trên đời này có rất nhiều thủ đoạn làm người ta sống không bằng chết, nếu nàng không thể thay đổi được, thì cứ chấp nhận chịu thua đi. Để có thể sống sót, chịu thua cũng chẳng sao hết. Nếu không phải đã sớm nhận ra Hoàng đế không diệt trừ Cổ gia chúng ta sẽ không bỏ qua, thì ta cũng chịu thua rồi”, hần mỉm cười, “Nàng đi đi, ở đây lâu cũng chẳng tốt lành gì.”

Ta yên lặng nhìn hần một lúc lâu, khẽ gật đầu, vừa xoay người nước mắt đã rơi xuống.

Trầm mặc đi theo tiểu thái giám vào Hoàng cung, vừa mới bước vào cung một thái giám đã vội vàng đến tuyên chỉ, nói ngày mai Hoàng đế mới có thời gian tiếp kiến ta, hôm nay để ta ngủ lại trong Hoàng cung.

Ta vẫn được sắp xếp ngủ lại viện mười năm trước, bài trí ở đây không thay đổi chút nào, thậm chí cả mùi tên cùng bếp nướng vẫn còn. Ngay cả cung tên của ta cũng bị đem vào đây. Đường như đã để đây lâu lắm rồi.

Phần uất hay buồn bã? Ta đã không còn dùng cung tên để phát tiết cảm xúc trong lòng như mười năm trước nữa. Kinh nghiệm của mười năm nay, làm ta tiến bộ rất nhiều, một chút cảm xúc, đã có thể thần nhiên nuốt xuống rồi.

Tắm khoảng một canh giờ, ăn một bữa rất thịnh soạn, ta đi nằm nghỉ luôn. Đi đường nhiều ngày, mỗi một đến không chịu nổi, gần như vừa nằm xuống đã ngủ ngay.

Ngày hôm sau ta vừa đọc sách vừa đợi Hoàng thượng triệu kiến, đến chạng vạng tối, một thái giám ôm một hài nhi (trẻ sơ sinh) đến, sau đó một đám vú em cũng tới theo.

Ta nhíu mày nói: “Đây là?”

“Bệ hạ nói người vừa nhìn sẽ biết là chuyện gì. Bệ hạ hôm nay có rất nhiều việc, sửa lại thành sáng ngày mai sẽ tiếp kiến người.”

Nói như vậy, đây là bé gái kia? Ta đưa tay nhận lấy hài tử, xoay người vào phòng, cẩn thận nhìn bé. Đúng thật là một bé gái, tay chân nho nhỏ, hần là sinh ra chưa được bao lâu, ngủ rất say. Ta đưa tay nhẹ nhàng luồn vào trong lòng bàn tay nho nhỏ, trong lòng thấy thật ấm áp.

Trong bọc hài nhi còn kẹp một mảnh giấy Hoàng đế viết cho ta, chữ viết này ta đã nhìn mười năm nay rồi. Trên tờ giấy viết đứa bé này không liên hệ gì tới Cổ gia, yêu cầu ta từ nay về sau vĩnh viễn không nói tới thân thế đứa bé này. Nhưng mà cho phép đứa nhỏ cũng mang họ Cổ, ban tên Cổ Nhược Lan.

Ta thở dài, Cổ Nhược Lan à. Đốt tờ giấy, đi ra ngoài sắp xếp các vú em đứng đợi bên ngoài, sau đó quay về phòng tự mình chăm sóc đứa bé.

Mùi vị âm mưu càng lúc càng nồng, ta sao có thể không phòng bị. Lúc trước khi thấy đứa bé này, ta còn có thể bỏ mặc. Nhưng ôm bé rồi, lại không buông tay được. Bất luận xảy ra chuyện gì, ta cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì nhận lấy thôi.

Ngày thứ ba, Hoàng đế đã đến. Không quanh co lòng vòng, lập tức đưa ra điều kiện: “Trẫm muốn nàng quản lý một tổ chức tình báo, giống với tổ chức ở Biên thành kia, có phân tích, chỉnh lý lại, thu xếp tin tức, sau đó báo cho trẫm. Nhưng mà đối tượng giám thị không còn là ngoại tộc nữa, mà là chư hầu cùng ngoại thích và các quan lại.”

Điều kiện này cũng không tính là khó, nhưng ta vẫn thấy nghi hoặc, “Tại sao phải là ta làm? Bệ hạ tuy phong ta là Huyền hầu, nhưng bất luận là chư hầu hay quan lại, ta đều không có giao tình với bọn họ. Chẳng lẽ dùng thân phận nữ nhân của ta để kết giao với phu nhân của bọn họ rồi lấy tin tức tình báo, ở phương diện này ta cũng không có thiên phú.”

“Trẫm coi trọng nàng chính là vì điểm này. Cổ gia có quan hệ với nàng đã bị xử lý, Lý gia nàng cũng không yêu thích. Bởi vậy nàng sẽ công bằng. Hơn nữa ai cũng không ngờ được, chuyện như vậy trẫm sẽ giao cho

nàng làm. Về phần tình báo nàng không cần phải lo lắng, khắp nơi đều có nhân thủ trăm sắp xếp vào, nàng chỉ cần thuận theo ý trăm mở một tửu lâu, một chỗ vẽ thư hoạ, rồi mua một gánh hát. Làm những thứ đó trở thành lớn nhất tốt nhất toàn Kinh thành, đám quan lại quyền quý tự nhiên sẽ đổ xô tới, đến khi thời cơ chín muồi, thì tạo dựng y hệt ở những địa phương khác của Thiên triều. Liên kết tình báo ở các địa phương này, trăm sẽ sắp xếp người giúp nàng.”

Ta suy nghĩ trong chốc lát, công việc này tuy rườm rà, nhưng không khó. Hơn nữa chỉ cần ta còn hữu dụng với Hoàng đế, cả nhà chúng ta sẽ được an toàn. Hơn nữa cũng không có cửa để ta từ chối.

“Được, ta đồng ý.”

Hoàng đế hài lòng cười, “Ngày mai nàng xuất cung thôi, trăm sẽ hạ chỉ nói rõ, vì trăm thương tiếc Thập công chúa vừa sinh ra đã mất mẫu thân, nên để làm con thừa tự (theo họ) của nàng, từ nay về sau nàng không cần phải lo lắng đến thân phận đứa bé này nữa.”

“Tạ ơn Hoàng thượng”, ta quỳ xuống tạ ơn.

20. Chương 20

Ôm hài tử, dẫn theo đám bà vú Hoàng đế ban thưởng, rời khỏi cửa cung. Những gia nhân tâm phúc đã chuẩn bị sẵn xe ngựa chờ ta ở cửa cung rồi.

“Lão gia đã hồi phủ chưa?”

“Thưa phu nhân, vẫn chưa. Thuộc hạ ngày nào cũng đến phủ Lý Thái phó tìm lão gia, nhưng đều bị Lý phu nhân ngăn lại, chưa gặp lần nào. Vì không có chỉ thị của phu nhân, thuộc hạ không dám tự ý xông vào.”

Khinh người quá đáng.

Ôm hài tử bước lên xe ngựa, “Đến phủ Lý Thái phó.”

Vừa đi đường vừa hỏi: “Lý Thái phó thật sự lấy một vị Huyền chủ làm bình thê.”

“Dạ đúng, tám ngày trước đã thành thân. Vị Huyền chủ kia nghe nói từ nhỏ đã có bệnh, mỗi ngày đều phải uống thuốc, không thể sống lâu. Lúc xuất giá ngự y cũng nói nàng ấy sống không quá một năm nữa, vì mong về sau có thể danh chính ngôn thuận nhập mộ xây từ đường (đền thờ cúng cho người chết). Cũng vì nàng ấy bệnh triền miên, rất khó mang thai, mà thân phận lại cao quý, khó tìm được đám hỏi tốt. Thân thể sắp không trụ được nữa, đành phải khuất thân (bản thân chịu thua thiệt) gả cho người ta làm bình thê.”

Thì ra là thế. Nếu nữ nhân không xuất giá, thì sau khi chết đi không thể nhập mộ gia tộc nhà mẹ đẻ, chỉ có thể chôn cất nơi hoang vu. Vợ chồng Lý Thái phó thủ đoạn thật cao, đã được lợi rồi, còn gọi Trương Lai về Kinh thành “làm chủ” uội muội.

Có lẽ Hoàng đế cũng góp tay vào? Hẳn hiện giờ là lão bản (ông chủ) của ta, ta chẳng thể so đo được.

Nhưng mà ba ngày này Trương Lai ở trong Lý phủ chắc chắn gặp sự cố, nếu không vì sao không cho hạ nhân đến gặp hắn? Trương Lai đối phó với người ngoài có thể coi là khôn khéo, nhưng đối với người trong nhà thì hoàn toàn không có sự phòng bị. Nhất là muội muội hắn nâng niu trong lòng.

Ta không dám nghĩ sâu hơn, vợ chồng Lý Thái phó mấy ngày nay đã tính kế gì với hắn. Quá sơ suất, vừa đến Kinh thành Trương Lai đã vội vã đi gặp muội muội hắn, mà ta không kịp chuẩn bị gì cả đã bị triệu vào cung.

Đến Lý phủ, Lý phu nhân dẫn theo một thiếu nữ mười sáu ăn mặc như cô nương thôn quê, mà không thấy bóng dáng Lý Thái phó và Trương Lai đâu. Việc đã đến nước này, nghe xem các nàng ấy nói gì. Liếc mắt nhìn hai người, ta yên lặng ngồi xuống, bà vú ôm hài tử cùng các nha hoàn đứng đằng sau ta. Ta nâng chén trà nhấp một ngụm, buông tầm mắt xuống, chờ các nàng mở miệng.

“Tẩu tử (Chị dâu), hài tử này là ?”

“Thập công chúa của đương kim bệ hạ, sau này sẽ là con ta”, ta thần nhiên mở miệng nói.

“Công chúa?, nàng ta dường như càng hoảng sợ, “Tẩu tử phúc khí thật tốt.”

Nuôi công chúa cũng coi như là phúc khí? Ta đúng là chưa nghe thấy kiến giải thế này bao giờ. Không tiếp lời nàng ta. Thật ra mấy ngày ở trong cung tâm tư cực kỳ mệt mỏi, hơn nữa phải trở mắt nhìn cổ nhân (bạn cũ) sắp sửa bị xử tử, trong lòng cũng không mấy dễ chịu. Đối với Lý gia tuy không có tình cảm gì, nhưng bọn họ dù sao cũng là người thân của Trương Lai. Ta vạn lần không ngờ, đến đây mà cũng phải nói chuyện như đang đàm phán buôn bán. Hơn nữa người đàn bà chanh chua còn không phân rõ phải trái hơn cả Hoàng đế.

Ta thoải mái nghe nàng ta độc thoại, “Tú Hà là cháu gái của Tam đại gia (bác) trong thôn muối, năm trước Tam đại gia qua đời, nàng ấy đến Kinh thành nương tựa chỗ muối, là một cô nương thanh bạch.”

“Lúc muối rời khỏi thôn, nàng ấy mới chỉ là một tiểu ny tử (cô bé) năm sáu tuổi, vừa chớp mắt đã đến mười sáu rồi.”

“Tẩu tử tẩu cùng ca ca gần đây vợ chồng ân ái, ca ca là một người yêu cổ hươu, vì tẩu mà đã ở lại biên cương đến mười năm.”

“Muội cũng biết tẩu tử hiền lành tài giỏi, không phải là nữ nhân tầm thường, nhưng bốn phận của nữ nhân không phải là nổi dôi tông đường, giúp chồng dạy con sao? Trương gia đến đời chúng ta chỉ còn lại mỗi ca là nam đinh (con trai), nếu bị chặt đứt hươu hoả tại đây, sau này huynh muội chúng ta sao dám đi gặp tổ tông đây.”

“Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu cũng là chuyện bình thường, dù nói thế nào, thiếp có nhiều cũng không bằng được chính thất, tẩu thấy có đúng không?”

“Tú Hà nàng ấy không phải là loại nữ nhân được nuông chiều từ bé, có thể chịu được cực khổ, con người cũng trung thực. Hơn nữa muội đã tìm người xem tướng mạo rồi, nàng ấy rất mắn đẻ.”

“Tú Hà đã cùng ca ca viên phòng (xxoo) rồi, tương lai nếu có thể có thêm con cháu, tẩu cũng có thêm người dưỡng lão tống chung (chăm sóc trước khi lâm chung) không phải sao?”

Viên phòng?

Ta quay đầu nhìn người theo hầu sau lưng, hần lập tức lui ra khỏi phòng khách.

Về mặt toàn gia này đúng là làm ta thấy buồn nôn, “Xin hỏi Lý phu nhân dùng thủ đoạn bỉ ổi gì mới bắt được bọn họ viên phòng? Rượu? Hay là được?”

“Người.”, Lý phu nhân nhìn ta gầm lên một tiếng, nhưng cũng không phản bác ý ta.

“Lợi dụng tình cảm cùng sự tín nhiệm của người thân để đạt được mục đích, đúng là không bằng cảm thú”, ta tiếp tục chậm rãi mở miệng.

Lý phu nhân phần nộ ném võ chén trà trong tay, trợn mắt nhìn ta, dường như chỉ một khắc sau là xông đến bóp cổ ta.

Ngay tại thời khắc gươm kiếm sẵn sàng này, Trương Lai vừa hay được người hầu vừa rồi đưa đến. Người hầu kia nhìn ta làm mấy động tác bí mật ý nói: Trương Lai không biết ta đến, chuyện viên phòng là thật.

Trương Lai nhìn ta trên mặt có sự áy náy, xấu hổ, rồi nhìn thấy vẻ mặt của Lý phu nhân, thì phần nộ quát: “Người còn muốn làm gì nữa? Người hại ta còn lo hại chưa đủ sao? Bây giờ còn giương nanh múa vuốt với tẩu tử người? Trong lòng người còn coi ta là ca ca nữa không?”

“Muội sao lại hại ca? Tất cả việc muội làm đều vì muốn tốt cho ca, suy nghĩ cho chuyện nổi dôi tông đường Trương gia”, Lý phu nhân gân cổ lên cãi, cứ như bị chịu oan ức nhiều lắm, rồi bắt đầu nức nở.

Trương Lai không để ý tới nàng ta nữa, chỉ căng thẳng nhìn ta. Đúng vậy, mười năm trước hần sẽ áp dụng tranh luận với muội muội, cố gắng giải thích ý nguyện của mình. Nhưng qua mười năm hần đã trưởng thành rất nhiều, hần đã hiểu ra, có những việc, những con người chỉ nói là không có tác dụng.

Tình yêu của ta với Trương Lai chưa đến mức quá sâu đậm, cực nóng bỏng làm người ta choáng váng đầu óc. Nếu mười năm trước gặp phải chuyện này, lúc đó tình cảm của ta với Trương Lai không có bao nhiêu, cùng lắm chỉ là tìm một người sống cùng thôi, lúc đó ta có lẽ sẽ vì ghét bỏ thân thể Trương Lai bị người khác chạm qua, hoặc ghét bỏ Trương Lai có một đám thân thích bỉ ổi như vậy, mà dứt khoát rời bỏ hẳn. Dù sao nam nhân có đủ hai chân cũng đầy đường.

Nhưng trải qua mười năm đồng cam cộng khổ, rất nhiều lần cùng sinh cùng tử, sớm tối có nhau, cùng nhau chín chắn trưởng thành. Ta không biết những chuyện đó có ý nghĩa gì với hắn, nhưng đối ta mà nói, hắn đã trở thành máu thịt trên người ta, nếu cắt đi có lẽ sẽ không chết, nhưng tất nhiên sẽ đau đến tận tim gan.

Huống hồ đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, ta sao có thể vì một tính toán sau lưng, mà buông bàn tay đang nắm chặt tay hắn chứ.

Trương Lai đứng trước mặt ta, sốt ruột nhìn ta. Lòng ta có chút chua xót, đưa tay nắm chặt tay hắn, “Lúc tỉnh táo chàng tự nguyện cùng nữ nhân kia viên phòng sao?”

Hắn lắc đầu, “Ta sẽ không đụng đến bất kỳ nữ nhân nào ngoài nàng.”

“Xảy ra chuyện như vậy, tại sao không trở về nhà?”

“Ta không dám gặp nàng, ta không biết phải nói như thế nào với nàng.”

“Chàng đã không tự nguyện, ta sẽ không trách chàng. Chàng đã từng đáp ứng ta không nạp thiếp, nhưng dù sao cũng đã cùng nàng kia có da thịt chi thân (quan hệ), sau này có ý định sắp xếp gì cho nàng ấy?”

Nghe thấy ta nói không trách hắn, hắn mới nhẹ thở phào. Chợt liếc nhìn Tú Hà ánh mắt phức tạp, “Tam đại gia từng có ân với huynh muội ta, ta lại cùng nàng ấy. Sau này chăm sóc cuộc sống cả đời cho nàng ấy vậy, nhưng ta không nạp thiếp”, hắn nắm tay ta lặp lại lần nữa như cam đoan.

Ta nghĩ ngợi, khẽ gật đầu. Trương Lai mới hoàn toàn yên tâm, ngồi xuống bên cạnh ta.

“Tú Hà”, ta nhìn cô bé kia, tuy ăn mặc như một cô nương thôn quê, nhưng mặt mày thanh tú, cũng là một tiểu mỹ nhân.

“Dạ”, nàng ấy lo lắng đứng lên.

“Vừa rồi những lời Lý phu nhân cùng phu quân ta nói người đều nghe rõ ràng chứ?”

“Vâng”

“Nếu người nguyện ý vào phủ, ta sẽ chăm lo cuộc sống sau này của người”, ta liếc nhìn nàng ấy, “Nhưng mà từ nay về sau người cũng không có tự do, phải tuân thủ những quy củ trong phủ ta, người sống cũng được chết cũng được, đều phải ở trong phủ. Nếu người không muốn vào phủ, ta sẽ chuẩn bị một phần đồ cưới, tự người chọn một nam nhân tâm đầu ý hợp rồi gả đi. Người lựa chọn thế nào?”

Nàng ấy nhìn ta, lại nhìn Lý phu nhân, cuối cùng nhìn xuống đất, do dự, “Ta.”

“Có gì muốn nói cứ nói.”

“Lý phu nhân. đã cho ta uống thuốc, nói nhất định có thể mang hài tử.”

Ta nghĩ ngợi, “Vậy trước tiên theo ta hồi phủ. Nếu quả thực mang thai, thì cứ an tâm sinh hạ hài tử”, ta ra hiệu bảo một nha hoàn đến đỡ nàng ấy, “Bây giờ đi thôi, đồ trong phủ này không cần mang theo gì hết, ta sẽ chuẩn bị đồ mới cho người”, sau đó ta quay đầu nhìn Trương Lai : “Chúng ta về nhà đi.”

Hắn gật đầu, “Được, về nhà.”

Hai người chúng ta lên một xe ngựa, lúc này ta mới chính thức thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng tuy oán trách hắn chủ quan, nhưng cũng thật sự không đành lòng trách cứ hắn. Mười năm nay ở Tây Vực sinh tử đã nhìn nhiều, những người kết giao đều là người khoáng đạt, hắn lại không có chủ ý thế, nên ta cũng không để trong lòng.

Hắn đưa tay ôm ta, để đầu ta đặt lên vai hắn, “Tiểu Khê, ta thực sự xin lỗi nàng.”

Ta ôm lấy thắt lưng hắn, khẽ nói: “Vợ chồng Lý thái phó đã tính kế vợ chồng chúng ta hai lần rồi. Ta có thể nhịn lần một lần hai, nhưng không thể có lần thứ ba.”

Hắn trầm mặc không nói gì.

Ta nhìn vào mắt hắn, chậm rãi nói: “Ta sẽ không ngăn chàng qua lại với muội muội chàng, nhưng từ nay về sau ta sẽ không coi họ là thân thích nữa, cũng sẽ không quản chuyện nhà bọn họ.”

Nếu còn tính kế lần thứ ba, ta sẽ coi bọn họ là kẻ địch, giống như những đạo tặc trên thảo nguyên, mạnh tay trả thù. Đến lúc đó ta sẽ không quản bọn họ là muội muội em rể Trương Lai nữa, nhất định phải để cho bọn họ thân bại danh liệt.

Hắn đưa tay chạm lên mặt ta, “Tiểu Khê hận bọn họ như vậy?”

“Chưa đến mức hận, chỉ là bọn họ làm ta buồn nôn. Lúc ăn cơm bên cạnh chàng có một đồng giới bọ, chàng không muốn cách xa bọn chúng sao?”

“Vậy thì chúng ta rời khỏi Kinh thành đi. Chỉ cần rời đi, sẽ không nhìn thấy nữa, lòng cũng không phiền bức.”

“Trễ mất rồi, Hoàng đế đã để cho người khác tiếp nhận tiêu cục, để chúng ta lưu lại Kinh thành làm việc cho hắn. Chúng ta không có lựa chọn nào khác.”

“Vậy nàng nói phải làm sao bây giờ?”

Ta nở nụ cười, “Không làm thế nào hết. Ta tất nhiên không qua lại với bọn họ, nhưng mà chàng bị kẹp ở giữa sẽ thấy khó xử. Nhưng có một điều, chàng phải cảnh giác với bọn họ, tránh tương lại lại nhận thêm người thứ ba, thứ tư vào phủ. Vô duyên vô cớ hại những cô nương trong sạch.”

Hắn thở dài, ôm chặt ta hơn, “Bọn họ. lòng người thay đổi rồi.”

21. Chương 21

Về đến nhà, ma ma quản gia chạy lại hỏi: “Phu nhân, xin hỏi vị Tú Hà cô nương phải an trí thế nào?”

Ta nghĩ ngợi, “Tìm một viện nhỏ xa nhất hẻo lánh nhất, cung cấp cho nàng cảm y ngọc thực đầy đủ. Hạ nhân nha đầu cứ theo lệ đối xử với di nương mà làm, nhưng tuyển người phải chú ý, chọn người ít nói. Trước cửa viện sắp xếp mấy ma ma, không cho phép nàng ấy ra khỏi viện, cũng không cho người khác tùy ý đi vào. Nàng ấy có yêu cầu gì, cứ làm theo. Nếu là yêu cầu quá phận, thì báo lại cho ta, ta sẽ xem xét xử lý.”

“Dạ, nô tỳ đã rõ.”

Những người trong phủ này đều là hạ nhân do Hoàng thượng ban thưởng, ta nghĩ Hoàng đế đã muốn ta thu thập tình báo, thì những người trong phủ nhất định là người thân thể trong sạch. Tối thiểu mấy người thân cận cũng có thể tin tưởng.

“Hôm nay phu nhân mệt rồi, có cần để ngày mai hẵng gọi mọi người đến huấn thị?” (*huấn thị: dạy dỗ, chỉ bảo*)

Thân thể ngược lại không hề thấy mệt mỏi, mà có những việc, sớm làm thì ta đỡ lo chuyện nhân hoà.” (*Nhân hoà trong câu Thiên thời địa lợi nhân hoà*)

Ta cùng Trương Lai ngồi ở chính sảnh, chờ bọn hạ nhân quỳ bái. Lướt qua lý lịch mọi người trong nhà, đều đã ký văn tự bán thân, như vậy là tốt rồi. Lúc trước đã quản lý tiêu cục có hơn trăm vị tiêu sư, cùng đầu bếp, nha hoàn, sai vặt, chăm ngựa, quản lý binh khí, cũng phải hơn hai trăm người. Tiêu sư đều là quân nhân, tính cách đặc biệt, so với người bình thường thì khó quản lý hơn nhiều. Quản lý những người ở đây tất nhiên cũng không phải việc khó.

“... Có công sẽ thưởng, có tội tất phạt. Nếu thu bạc của người ngoài, chân ngoài dài hơn chân trong, để ta biết được, trực tiếp dùng côn đánh chết. Dem việc tư của chủ tử trong phủ, nói bữa bãi ra ngoài, trực tiếp đuổi ra khỏi phủ. Còn nếu ỷ là người trong phủ Huyện chủ đi ra ngoài ức hiếp dân chúng lương thiện, lập tức giao cho phủ Đình Uý. Làm việc đúng phận, làm người trung thực, đến lúc mừng lễ năm mới, sẽ phát tiền thưởng gấp đôi. Chủ tử là ta không thích người khôn vặt mưu lợi bất chính, người ăn nói khéo léo, những người miệng lưỡi kém một chút lại tốt hơn, dù là người ngốc cũng được, không vấn đề gì. Chỉ cần trung thực, làm đúng bổn phận. Nếu muốn ở trong phủ sống thật tốt, thì đóng chặt miệng các người lại, lúc nào cũng phải nhớ nên nói cái gì không nên nói cái gì, hiểu chưa?”

“Dạ.”

“Giải tán đi.”

Hạ nhân trong phủ giải tán xong, ta dạo dò ma ma quản gia “Phủ Huyện chủ kể từ hôm nay đóng cửa từ chối tiếp khách, đương nhiên là làm sao để không thất lễ với người khác, người đã biết phải làm thế nào rồi chứ.”

“Dạ, nô tỳ đã biết.”

“Có người tặng lễ vật thì có thể nhận lấy, sao đó cầm thiệp của ta đưa quà đáp lễ, quà đáp lễ giá trị cao hơn lễ nhận được một chút.”

“Dạ, nô tỳ đã nhớ.”

“Ta không thích xa hoa, tất cả chi phí trong phủ phải giản lược đi. Chỗ Tú Hà kia thì không cần phải giảm, nhưng cũng không thể quá mức, mọi thứ bà đều phải xem xét cẩn thận?”

“Dạ, xin phu nhân yên tâm.”

“Trong hoa viên để thừa ra một mảnh đất trống, rồi chuẩn bị mấy hạt giống hoa quả rau cỏ gì đó, ta có việc cần dung”, Trương Lai có thói quen trồng thứ gì đó trong nhà.

“Dạ.”

“Đầu bếp trong phủ am hiểu làm đồ ăn gì nhất?”

“Là đầu bếp bệ hạ tự mình tuyển trong Ngự thiện phòng đưa đến cho người, am hiểu làm đồ ăn cung đình.”

“Ta không thích ăn đồ ăn cung đình, bà cho hẳn tìm thực đơn gia đình, bảo hẳn học làm. Ta và lão gia ở phương Bắc lâu nay quen rồi, thích ăn mì sợi, mằn thầu. Nếu hẳn có thể học làm mấy đồ điểm tâm của phương Bắc, ví dụ như Lương bì nhĩ gì đó thì tốt nhất.”

“Dạ, nô tỳ sẽ đi sắp xếp.”

Chúng ta nói xong việc trong phủ, rồi kiểm kê kho, khế đất, rồi ta mới thả bà đi quản lý và nội trợ.

Đi vào trong buồng, Trương Lai đang nghịch cùng tiểu hài tử, quay đầu sang nhìn ta cười nói: “Đã an trí xong hết rồi?”

Ta gật đầu, ngồi xuống cạnh chàng, “Đây là con gái của Cố Thịnh, bệ hạ giao bé cho thiệp nuôi dưỡng, tên là Cố Nhược Lan, nhưng nói với bên ngoài bé là Thập công chúa của bệ hạ, bởi vì mất cha mẹ mà giao cho thiệp nuôi dưỡng. Chuyện nàng chàng biết là được rồi, đừng để lộ ra ngoài.”

“Nàng cứ yên tâm.”

“Ở ngoại thành chúng ta còn một trang viên, trong đó có hơn mười mẫu đất, một hồ cá, một vườn cây ăn quả, còn nuôi mấy con gà vịt ngỗng. Những thứ đó cũng đủ để làm ra bữa ăn hằng ngày, nếu nhiều hơn còn có thể đem bán lấy tiền. Thôn trang đó để chàng quản lý, có được không?”

“Được, những thứ đó ta am hiểu nhất.”

“Ừm, chúng ta bây giờ bắt đầu cuộc sống mới, Thiệp nghĩ có lẽ phải ở lại kinh thành lâu đấy, hay là đưa cha đến đây, chàng cảm thấy thế nào?”

“Được, qua mấy ngày nữa dần xếp xong xuôi, ta sẽ tự mình đến đón cha”, Trương Lai cười chất phác.

Ta mỉm cười tựa lên vai chàng, Hoàng đế nghĩ ta “Công minh”, vậy thì sau này tốt nhất ít qua lại với đám quan lại quyền quý. Dù sao cũng không có ai quen ta, ta chỉ cần ở nhà quanh năm là được.

Về phần tửu lâu, gánh hát tiệm thi hoạ, ta cần nhắc một lượt, vẫn không thể giao cho Trương Lai quản. Giao cho chàng, chàng tất nhiên sẽ kết giao với những khách nhân kia, có hoà khí mới có thể phát tài. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, dây dưa không nói rõ được với Hoàng đế, lập trường “công bằng” của ta cũng mất luôn.

Trường quầy với chủ quán những chỗ đó, vẫn nên giao cho người mà Hoàng đế cho ta.

Tửu lâu cùng gánh hát thì cũng được, tiệm thi hoạ ta cảm thấy tác dụng không lớn lắm, chỉ nhằm vào số ít văn nhân, nhưng mà đối tượng mua bán thi hoạ, tranh chữ quá ít. Không bằng đổi thành trà lâu, trà lâu quan trọng nhất là phải trang trí thanh nhã. Chi bằng đi tìm hoạ sĩ cung đình bàn bạc, quan trọng là phải để khách nhân cảm nhận được sự thanh tĩnh của nước suối trong rừng trúc khi ngồi trong trà lâu.

Lầu một cung cấp bình trà có sẵn, điểm tâm, cùng diễn tấu đàn cổ. Tầng này giá cả bình dân hoá.

Lầu hai đều là phòng riêng, cung cấp tên các loại trà quý, cái gì mà dùng nước từ tuyết trên núi cao, cái gì mà làm từ sương sớm từ mầm mới nhú giữa tháng ba. Còn có các loại lá trà quý báu mà thưa thớt, những thứ ta muốn đổi với Hoàng đế không phải là việc khó. Hơn nữa thiếu nữ pha trà rót nước, đương nhiên phải kiều mị thanh tú thuần khiết không thể đẹp hơn nữa, phải phù hợp với hương trà vị trà. Hoặc là để khách tự mình pha trà, để bọn họ có cơ hội khoe khoang tài nghệ pha trà của mình. Trong phòng còn phải cung cấp giấy và mực thượng đẳng. Giá cả tầng này phải đắt như trên mây.

Như vậy văn nhân nhà thơ, mặc kệ là có tài hay không có tài, dù có am hiểu trà hay không, có tiền hay không có tiền, đều đến đây mà không thấy uống phí?

Quyết định xong xuôi, ngày hôm sau ta viết mật báo cho người đem đến chỗ Hoàng thượng.

Tửu lâu ta không nghĩ được phải làm thế nào mới tốt nhất, về phần gánh hát, tìm được người hát tốt thì người ta căn bản không muốn làm con hát, người nghèo thì lại hát không hay. Ta đành từ từ tìm kiếm, tìm được một gánh hát hơi kém nhưng rất có tiềm năng. Thật sự những câu chuyện được diễn chưa có bước phát triển nào mới. Những bài đó đã nghe đi nghe lại đến phát chán, mà lại còn hát không tốt, cũng may vẫn còn có người muốn nghe.

Mọi chuyện ta xử lý từng bước từng bước, cơm cũng đã ăn xong xuôi.

Về chuyện trà lâu, cùng ngày Hoàng đế phúc đáp lại hai chữ “Đồng ý”, lại còn đưa tặng đến một quan văn thất phẩm nhân nhĩ Khang Việt. Ta không ngờ tâm phúc của Hoàng đế lại là một quan viên chức quan thấp như vậy. Cũng có thể mặt khác, ta không ngờ một viên quan nhỏ nhoi lại là tâm phúc của Hoàng đế.

Khang Việt rất hứng thú với ý tưởng của ta. Thảo luận thêm về địa điểm, hẳn cho rằng phải chọn chỗ nào náo nhiệt, như vậy khách mới nhiều. Ta cảm thấy chọn chỗ có phong cảnh đẹp, dù hơi vắng vẻ một chút, chỗ tốt không sợ ngại phải đi xa. Bởi vì ai cũng có ý kiến của riêng mình, đành phải báo lại Hoàng thượng, Hoàng thượng đồng ý với ý kiến của ta.

Sau đó thảo luận đến việc trang trí. Như thường lệ, trà lâu đều dùng đồ bằng gỗ, trang trí thô sơ đến mức trầm trọng, chỉ treo mấy bức tranh chữ.

Ta đề nghị trang trí đơn giản. Tường bốn phía trà lâu tốt nhất làm bằng trúc. Có thể tháo dỡ được. Sau khi dỡ xuống thì phủ lên vải trắng mỏng manh, có thể nhìn thấy cảnh sắc mờ mờ bên ngoài, sau đó xung quanh quán trà trồng rừng trúc.

Khang Việt nói trồng hết rừng trúc thì đơn điệu quá, nên bốn phía mỗi loại cảnh trí. Ta nghĩ một lúc, đồng ý.

“Như vậy mỗi hướng trồng một loại cây được không, hoa đào của mùa xuân, hoa quế của mùa thu, hoa mai của mùa đông, hoa có thể chọn vào mùa hè thì lại càng nhiều”, hẳn hào hứng đề nghị.

Ta nghĩ một lúc, “Hoa mai mùa đông không tệ, vừa thưởng tuyết vừa ngắm mai, vừa uống trà. Nhưng mà hoa quế quá thơm, hoa đào quá đẹp, sẽ ảnh hưởng đến cảm giác thanh nhã khi thưởng trà. Mùa thu dùng cây Phong đi, đặt thêm mấy tảng đá, đào một hồ cá, nuôi vài con cá chép, là phong màu đỏ rơi trên mặt

đất hoặc rơi xuống mặt nước, cũng là một cảnh đẹp. Rừng trúc nhất định phải làm, ta nghĩ nhất định có người muốn thể nghiệm sự phong nhã của rừng trúc thất hiền cổ đại. Còn cung cấp cho khách cần câu cùng thuyền nhỏ, nếu bọn họ có hứng thú thả câu trên hồ.”

Hắn cười ha ha, “Chúng ta sắp xây trà lâu thành lâm viên rồi.”

Ta hơi lo lắng nói: “Đúng vậy, nếu xây như thế, không biết sẽ tốn bao nhiêu tiền, Hoàng thượng có đồng ý hay không? Hơn nữa nếu Hoàng thượng đồng ý, tương lai chúng ta không thu được thành phẩm nào bù lại, không phải là không còn mặt mũi nào gặp Hoàng thượng sao?”

“Vậy thì có sao, Hoàng thượng vốn không trông cậy sẽ kiếm được tiền.”

“Mặc dù là thế, chúng ta xây trà lâu dụng tâm như thế, phí thu lại nhất định không thấp, nếu mở cửa mà khách không nhiều, không phải là ngược với ý định mở trà lâu ban đầu của chúng ta sao?”

“Cô cũng quá coi thường đám quan lại quyền quý trong kinh thành rồi, bọn họ lắm tiền lắm. Yên tâm đi, mặc kệ là đắt bao nhiêu, bọn họ nhất định sẽ bỏ ra.”

Thảo luận việc trang hoàng xong, lại thảo luận đến việc huấn luyện thiếu nữ pha trà, lá trà cùng nước pha trà, Khang Việt vội vàng tiến cung tìm Hoàng đế nói ra ý kiến của chúng ta. Bởi vì ta không tiện xuất đầu lộ diện, nên chuyện sau đó không mấy liên quan đến ta. Đối với ta mà nói, khá là nhẹ nhàng, chỉ cần động miệng là có người làm hộ rồi.

Phụ trách công tác trực tiếp đương nhiên là Khang Việt, từ kiến tạo hoa, đến trồng cây làm cảnh, đến thu thập lá trà cùng nước pha trà, còn chế bình sứ chuyên dụng đựng nước..., làm hắn mệt đến ngất ngư. Thường xuyên đến chỗ ta cầu nhậu, hoặc có vấn đề gì thì tìm ta quyết định.

Dù sao ở nhà chuyện ta có thể làm cũng không nhiều, coi như là có người cùng ta nói chuyện phiếm. Khang Việt vừa rời khỏi, ta đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu óc, nha đầu Tiểu Thanh vội vàng đỡ ta lên giường, sau đó vội vàng gọi Trương Lai cùng sư phó mới trở lại Kinh thành.

Mời đại phu đến, sau khi bắt mạch xong, nói rằng ta đã mang thai hơn hai tháng.

22. Chương 22

Lúc Cổ Hoài Viễn đưa nàng tiến cung, ta cho rằng nàng cũng cùng một dạng với những mỹ nhân dân gian mà người khác hiến cho ta, là một đoá cúc đại. Hơn ở chỗ là có cảm giác tươi mới, ước chừng được sủng vài tháng, rồi không cảm thấy vị gì nữa, sau đó bị bỏ rơi ở trong cung, già đi hoặc chết đi.

Nhưng mà lúc Cổ khanh đưa nàng tới hiển nhiên là không hợp thời gian, khi đó cục diện trong triều không ổn định, ta đang phải sắp đặt lại, làm sao có lòng dạ chơi đùa mỹ nhân.

Đúng lúc Lý khanh nhắc tới vị hôn thê của hắn và anh vợ sắp sửa vào kinh, sắp đặt một bố cục nhỏ, ta lại nhớ tới nàng. Mỹ nhân dân gian gì đó đúng lúc đem ra dùng.

Bởi vì nàng hữu dụng với ta, nên ta cố ý bảo thái giám tổng quản chiếu cố chăm sóc cho nàng, tránh nàng chưa dùng tới đã bị giết chết. Biết rõ Cổ phi hạ độc nàng, mà ta chưa từng để trong lòng, nữ nhân không có gia thế tiến cung đây là kết cục không thể tránh khỏi.

Đưa nàng đến quý phủ của Lý khanh, ta mới phát hiện ra ta đã nghĩ sai rồi. Nàng không phải là đoá cúc đại, nụ cười mỉm thần nhiên như vậy, nhu thuận như vậy, dịu dàng như vậy, rõ ràng là một đoá U Lan. Ta thích nữ nhân như vậy. Những chuyện ta phải đối mặt quá nhiều, những nữ nhân trong hậu cung tính tình đều như thế, người có năng lực phân ưu cho ta thì không ai cả.

Bởi vậy ta thoáng thấy hối hận, nhưng mà chỉ là thoáng qua mà thôi. Trong hậu cung của ta không phải không có nữ nhân như vậy, chỉ tiếc những nữ nhân có tính cách như vậy đều không sống quá lâu trong hậu cung, quá mềm yếu.

Nhưng mà ta cũng thấy rất tò mò, người nhà Cố phi sao có thể dưỡng được một dưỡng nữ có tính cách như vậy. Cho người đi điều tra về nàng xong, lại phát hiện lần nữa, nàng sao có thể là một bông U Lan chứ, mà là một đoá hồng có gai.

Nguy trang kiêu ngạo như vậy trước mặt ta, giấu gai xuống thật sâu, làm ta rất giận rất buồn bực. Cũng làm ta hơi động tâm, không chiếm được, làm trong lòng có chút khó chịu.

Sau khi kế hoạch thành công, ta phát hiện nàng căn bản không vì vinh hoa phú quý mà thay đổi, toàn tâm toàn ý muốn sống cùng tên nông dân kia. Nếu không phải kế hoạch này là ta tự mình quyết định, thì ta đã nghi ngờ bọn họ là tình lữ đã ái mộ nhau từ lâu, mà ta là người xấu xa phá hoại duyên ương bọn họ.

Vì vậy, ta phát hiện ra thứ nàng thật sự mong muốn, chính là cuộc sống sinh hoạt bình dị của dân chúng. Hoá ra nàng là một đoá hoa sen cứng cỏi?

Không có người thân, không muốn quyền thế, lại có chút thủ đoạn, không phải là nhân tuyển tốt cho vị trí Hoàng hậu mà ta muốn. Tuy nhiên nàng không dễ thoả hiệp, nhưng trong tay ta lại đang nắm chặt thứ có thể làm nàng gặt đầu.

Đợi đến lúc phản quân xông vào cung, hai mũi tên kia của nàng làm ta giật mình. Hoá ra nàng không phải là hoa, nàng có thể là một thanh kiếm trong tay ta, so với đàn ông còn hữu dũng gan dạ hơn. Nếu như nàng giúp ta, có thể sau này những chuyện lật vật phiền nhiễu trong hậu cung ta sẽ không cần quan tâm nữa? Huống chi bản thân nàng cuối cùng như một thanh kiếm có thể bảo vệ sự an nguy của ta.

Giữa đại diện nàng cự tuyệt tiến cung, dùng phương pháp kéo dài để ta thả nàng xuất cung. Dù cho nàng vẫn lạnh nhạt, không màng danh lợi, nhưng ta thật không ngờ, nàng có thể quyết định nhanh chóng vứt bỏ hết mọi thứ, mang theo tên nông dân kia cũng Vũ sư phó rồi chạy mất.

Ta tính sai, tính sai mất rồi.

Cho đến lúc này, ta mới chính thức nhìn kỹ nàng. Nàng không phải là hoa gì hết, cũng không phải kiếm trong tay ta, nàng là một nữ nhân tính nóng như lửa. Đối đầu chính diện như vậy, không chút sợ hãi chống cự lại ta. Đến ngay cả việc không thể sinh con cũng không quan tâm.

Ta cực kỳ tức giận, thế sẽ bắt nàng trở lại, cho đến khi nàng hàng phục mới thôi.

Mà nàng lại còn là một nữ nhân thông minh. Một nữ nhân từ nhỏ đã đến Kinh thành, không rời đi lần nào, hơn nữa cũng không có thân thích, những chỗ nàng có thể đi rất ít. Ta đặt trọng điểm ở quê Lý khanh, ta đoán tên nông dân kia có thể sẽ đưa nàng đến chỗ đó, còn quê quán Vũ sư phó kia, còn cả quê hương của nàng.

Con người tại thời điểm nguy cấp, chung quy đều nghiêng về chỗ mình quen thuộc hoặc yêu thích. Nhưng mà lúc ta nhận được tin tức, nàng đã đi đến biên thành, một nơi trên danh nghĩa là thuộc triều đình cai trị, nhưng trên thực tế thế lực triều đình lại không thể tùy ý ra tay.

Xem ra là cưỡi ngựa không ngừng đến nơi. Ngay lúc ta định phái ám vệ bí mật lùng bắt nàng, nàng lại đi theo thương đội đến bộ lạc man di. Sau đó đưa cho ta bản đồ cùng tin tức quý giá.

Quá thông minh. Thế cho nên ta không thể lấy tư tình để đánh giá nàng. Nàng đối với triều đình, có hữu dụng.

Ta cũng bắt đầu tỉnh táo lại, bởi lòng tự trọng bị làm nhục, dường như ta đã đặt quá nhiều tâm tư cùng lực lượng vào tư tình cá nhân, như vậy là không tốt. Không tốt thì phải sửa đổi.

Vì vậy ta bí mật phái người đến hiệp trợ nàng, để đạt được tin tình báo nhanh hơn toàn diện hơn. Không còn đề cập đến chuyện bắt nàng trở về nữa.

Ta đang băn khoăn, các bộ lạc man di đã là vấn đề lớn của triều đình ta gần trăm năm rồi. Nhưng mà trước mắt ta thấy hiện nay không có một bản đồ nguyên vẹn nào của man di, triều thần cũng không rõ bọn họ có bao nhiêu bộ lạc lớn nhỏ.

Hàng năm chỉ có bọn họ cướp đồ, chúng ta ngăn chặn, chung quy chỉ đánh mấy trận chiến, triều đình tổn kém hơn mà vẫn không được gì.

Nàng có thể nghĩ ra chuyện đó, triều đình nhiều thần tử như vậy, lại không có một ai nghĩ đến sao? Nếu như không có nàng, ta phải chờ đến lúc nào, mới có thể biết được kẻ địch của thiên triều ta rốt cuộc là ai?

Ta không khỏi toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Sau đó suy nghĩ lại một chút, nàng rốt cuộc là từ lúc nào đã có quyết định này? Nàng không do dự lựa chọn biên thành, rõ ràng bên người có đầy đủ ngân lượng để sống, lại lập tức gia nhập thương đội, sau đó rất nhanh đưa tin tình báo đến cho ta.

Coi đây là điều kiện, muốn ta thả cho nàng một đường sống?

Có lẽ đúng lúc ta bị bức bách, âm mưu này của nàng mới ổn thoả? Nếu lúc đó ở kinh thành ta buông tha nàng, có lẽ nàng sẽ an tâm cả đời làm thôn phụ? (*người phụ nữ chốn thôn quê*)

Ta không khỏi thấy thật may mắn vì mình trong lúc tức giận đã sinh ra cố chấp với nàng.

Ta không thể ký thác toàn bộ hy vọng vào một mình nàng. Nhưng khi ta phái người làm chuyện y như vậy, mới phát hiện, rất khó. Đám quan chức căn bản không muốn làm chuyện này, dù cho có, cũng không biết nguyên nhân gì, rất khó giữ bí mật. Quan võ khí chất quá mức rõ ràng, lại càng dễ bị phát hiện. Về phần tử sĩ bên cạnh ta, bọn họ từ nhỏ đã được bồi dưỡng để bảo vệ ta, lại không sống trong dân gian bao giờ, càng không sử dụng được. Thời điểm này ta mới phát hiện, những người ta có thể dùng, sao mà ít quá... Cho nên ta dần dần chú ý đến những quan viên phẩm cấp thấp, sau đó từ từ quan sát tìm ra những người có thể dùng. Những người này xuất thân không cao, nhưng là người có thể làm việc được, bất kể là nhân tài trên phương diện nào, ta đều âm thầm để ý.

Mười năm. Dùng thời gian mười năm, nàng thành lập cho ta một cứ điểm tình báo toàn diện. Nhờ có cứ điểm tình báo, ta đã có bản đồ Tây Vực hoàn thiện, ta biết được mối quan hệ cùng mối thù giữa các bộ lạc man di lớn nhỏ, người thừa kế cùng tư chất, ta biết được biến hoá bốn mùa, địa hình, những con đường nhỏ bí mật hay ốc đảo...

Những người có địa vị cao trong triều đình đều là tinh anh, nhưng tiếc là sự chú ý của bọn họ chỉ dành cho quyền lực tài phú cao hơn nhiều sự chú ý với đám man di. Nhưng bọn họ cũng chưa tính là quá ngốc, sau khi hiểu rõ ràng về man di, làm sao phân hoá lôi kéo tiêu diệt, thì đối với bọn họ đã là chuyện vô cùng đơn giản.

Mười năm này, thiên triều ta chú ý đến sinh lời, ít khi dùng binh, theo dõi các bộ lạc man di, phá hoại rất lợi hại.

Mười năm này, nàng dường như chưa từng rời xa ta, một phần tin tình báo đưa đến tay ta là của nàng, ta biết nàng làm việc cho ta, trong lòng có sự thoả mãn đặc biệt. Lúc rảnh rỗi ta thường viết thư cho nàng, muốn dần dần giải trừ sự sợ hãi và dè chừng của nàng đối với ta.

Mười năm, cứ điểm tình báo đã hoàn thiện đầy đủ, đã đến lúc gọi nàng về kinh. Ta có sự tự tin như vậy, là vì đường bay của con diều chung quy vẫn ở trên tay ta, nàng có lẽ không để ý đến những thức khác, nhưng nàng nhất định để ý đến tên nông dân kia, chỉ cần vợ chồng Lý khanh ở đây, ta muốn gọi nàng về lúc nào cũng được.

Sau khi nàng tự mình rời kinh, ta đã có chút khúc mắc với Lý khanh. Tuy nhiên vẫn sử dụng hắn, dù sao hắn cũng là một nhân tài, nhưng không còn cảm giác nửa thầy nửa bạn như lúc trước nữa.

Có lẽ là có chút giận cá chém thớt, bởi vì tâm ta đã thiên về nàng, cho dù có chuyện gì cũng không thể công tâm được, ta đối với Lý khanh vẫn có chút oán hận... Bởi vì từ đầu đến cuối Lý khanh chỉ coi nàng như một quân cờ công danh của chính mình. Ta nghe nói lúc đầu ở Lý phủ, nàng đối xử với vợ chồng bọn họ vô cùng tốt.

Một người như vậy, nếu là nam tử, trong người có tài thì không hề thua kém Lý khanh.

Ta vừa nói ra, Lý khanh đã đồng ý. Hắn cũng không biết chuyện tình báo, nếu mà biết, chỉ sợ sẽ tự suy tính lại. Hắn vẫn nghĩ hai người chạy nạn đến tìm người thân thích nghèo ở biên thành, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi về.

Vì vậy ta thuận lợi gặp nàng ở trong cung. Nàng khỏe mạnh, cao hơn, khí khái hào hùng hơn, như một nữ tướng quân. Nàng không phải là đoá hoa phải phụ thuộc vào ta, mà là một thần tử có thể giúp ta đi được xa hơn cao hơn.

Nếu ta chỉ là nam nhân đơn thuần, có lẽ sẽ ép nàng lưu lại, bởi vì trong lòng ta, so với mười năm trước nàng đã đẹp hơn. Mười năm trước nàng còn mờ mịt, mười năm sau nàng đã như đá kim cương được mài sáng.

Đoá hoa đã nở đương nhiên là đẹp hơn, nhưng đẹp như vậy đoá nào cũng có. Trải qua phong ba mà không hề héo rũ, lại càng ngày càng đẹp, ai mà không thêm khát chứ?

Mà ta lại là Hoàng đế. Tuy muốn người con gái này, nhưng ta càng muốn nàng thuần phục ta, vĩnh viễn trung thành với ta, đem tài hoa cùng mưu trí của nàng đều kính dâng cho ta... Ta muốn nàng trở thành cái bóng của ta, từ nay về sau đều phải sống vì ta.

Nàng nhớ tình bạn cũ, cho nên ta giữ lại con gái Cố Hoài Viễn, đưa cho nàng. Về phần chuyện Lý gia kia, là Lý Khanh tự chủ trương cho tình cảm của ta đối với nàng, chỉ có điều ta không ngăn cản, thậm chí còn ngầm đồng ý.

Ta không cho rằng, ở vùng biên cương nghèo nàn như vậy, vợ chồng ở cùng nhau mười năm mưa gió, sẽ vì chuyện như vậy mà bị ly gián. Cho dù Lý Khanh nói tên nông dân kia từng nói vĩnh viễn không nạp thiếp, nhưng Lý Khanh cho rằng nàng sẽ không chịu được chuyện như vậy, bởi vì nàng quá hiếu thắng.

Có lẽ trong lòng ta vẫn còn tồn tại một hy vọng nhỏ nhoi, nếu như tên Trương Lai kia có mới nói cũ, nếu như nữ tử kia mang thau, như vậy có lẽ hẳn sẽ mất nàng, có lẽ ta sẽ có được nàng?

Nàng không hề làm ta thất vọng. Mấy chuyện nhà rườm rà đó dường như không quấy nhiễu nàng chút nào. Nàng cùng Khang Việt chỉ trong vòng một ngày đã định ra kế hoạch trà lâu, hiệu suất như vậy làm ta thần phục, cũng làm ta cảm thán mấy tên sĩ phu trên triều đình mỗi ngày mồm năm miệng mười mà không xử lý được chuyện gì.

Ta hỏi nàng nguyên nhân, thì nàng nói: “Một quán trà lâu chỉ là việc nhỏ, chỉ cần trang trí bày biện là được, cũng không phải việc khó. Có điều hiệu suất như vậy là bởi vì chuyện này chỉ có mình ta quản lý, nếu như người khác năm ba người cùng quản lý với ta, chắc chắn là sẽ lè mề chậm chạp hơn, không biết lúc nào mới hoàn thành. Tuy quyền lợi nhiều, nhưng trách nhiệm cũng lớn không kém, tương lai nếu trà lâu hoạt động không tốt, vậy toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu ta. Cái này chính là quyền lợi đi kèm với trách nhiệm.”

Thì ra là thế.

Nàng làm ta yên tâm nhất ở một điểm, ta đưa người cho nàng, nàng lập tức tin tưởng mà dùng đến. Đã không chọc vào cái đình, cũng không cố nhỏ cái đình mà ta cấm vào. Nàng giúp ta trông coi, nhưng quyền lực vẫn còn trên tay ta. Ta còn cái gì không hài lòng chứ?

23. Chương 23

Sau khi đại phu nói ta đã mang thai, ban đầu là kinh ngạc vui mừng, sau đó là càng nghĩ càng sợ. Tính lại thời gian thì trên đường hồi kinh ta đã mang thai rồi, cả đường xóc nảy như thế, cộng thêm vừa hồi kinh tinh thần mấy ngày đều mệt mỏi, đứa bé này vẫn hoàn hảo khỏe mạnh ở lại trong bụng ta, đúng là được ông trời phù hộ rồi.

Trương Lai nắm lấy tay ta cười ngây ngô, cha ta vì đã biết chuyện Tú Hà, mấy ngày nay nhìn Trương Lai cực kỳ không vừa mắt, lúc này lại không còn nhớ gì đến chuyện giận dữ đó nữa, mừng đến nói không ra lời.

Ta vỗ vai ông cười, “Cha, người sắp lên chức ông ngoại rồi.”

“Được, được, được...”, cả khuôn mặt cha là sự vui mừng, tính cách ông trước nay vừa bướng bỉnh lại vừa cứng rắn, mấy năm nay lớn tuổi rồi, lại có cảm giác như lão ngoan đồng.

(*Lão ngoan đồng: tức là người già rồi mà tính cách cư xử như trẻ con, ví dụ tiêu biểu: Lão ngoan đồng Chu Bá Thông trong truyện của Kim Dung*)

Lúc chỉ còn lại hai người, Trương Lai cẩn thận ôm ta ngồi lên đùi, thì thào: “Tiểu Khê... Tiểu Khê...”

“Rất mừng đúng không?”

Chàng gật đầu, “Ừ, ta thích nàng sinh hài tử cho ta.”

Ta khẽ cười, “Thiếp cũng muốn sinh hài tử cho chàng”, đúng vậy, có một kiếp sống khoẻ mạnh, ta muốn giống những người con gái bình thường khác, làm mẫu thân, có lẽ khi đám nhóc bướng bỉnh còn có thể cầm roi đuổi đánh chúng nó?

“Tiểu Khê sau này đừng uống loại thuốc khó uống này nữa nhé?”

“Ừ, lão đại phu nói, mang thai, đã nói lên thân thể khoẻ lại rồi.”

“Vậy là tốt rồi, mỗi ngày nhìn nàng uống thuốc, trong lòng ta rất khó chịu.”

“Thật ra cũng không khó uống lắm, thiếp đã quen rồi”, ta vỗ nhẹ lên tay chàng. Cũng chỉ là thuốc bổ khí huyết, tác dụng chủ yếu là điều dưỡng thân thể thôi.

“Tiểu Khê...”, chàng cẩn thận nhẹ nhàng hôn lên má trái ta một cái, “Đại phu nói nàng không được làm việc mệt nhọc, thời gian này không được may y phục cho ta với cha, cũng không được xuống bếp, cứ để đầu bếp nấu cơm đi.”

Đúng vậy, dù trong nhà cái gì cũng có, nhưng ta vẫn thích làm những chuyện nhỏ nhặt này. Đối với ta mà nói, đó không phải là chuyện mệt nhọc, mà là một niềm vui nho nhỏ trong cuộc sống.

“Được”, ta gật đầu, đây là vì hài tử, cũng để ọi người bớt lo lắng.

Chạng vạng tối ta ngồi một mình trong thư phòng, vừa mới rót một bình trà, thì thấy Hoàng đế bước ra từ mật đạo. Có lẽ để tiện tương lai báo cáo tình báo dễ hơn, toà nhà này không chỉ an toàn như nhà sắt, mà còn có rất nhiều mật đạo để người của ta cùng mật thám của Hoàng đế dễ liên hệ.

Cũng may chỉ có ta và Hoàng đế có thể mở được cơ quan mật đạo, nếu không buổi tối ta ngủ cũng không được an tâm.

Bởi vì hôm nay có khả năng cần phải đàm phán, ta không muốn lúc đàm phán lại bị yếu thế hơn, cho nên không đứng dậy hành lễ. Mà rót một chén trà không nói gì thêm, đẩy chén trà về phía Hoàng đế.

Hắn cũng không so đo việc ta thất lễ, chỉ ngồi xuống, nâng chén trà lên uống. Lúc này, không ai mở miệng nói chuyện.

“Có giải được rồi?”, giọng nói của hắn không nghe được đang vui hay đang giận.

Ta khẽ cười nói: “Không có giải được, nhưng mà ở biên thành có một lão đại phu kê cho ta một đơn thuốc bổ, đơn thuốc này ta đã uống mười năm nay. Vốn cũng không ôm nhiều hy vọng, chỉ là trước mắt có mỗi con đường này để chọn. Không ngờ lại xảy ra kỳ tích.”

Hắn trầm mặc một lúc, “Ta nghĩ nàng không quan tâm, sớm biết thế đã đưa giải được cho nàng rồi.”

“Được của bộ hạ có thể giải được bách độc, sao có thể lãng phí vào ta. Hơn nữa tuy muộn, nhưng cuối cùng vẫn có đó sao.”

“Rất thích hài tử? Cũng vì là hài tử của Trương Lai sao?..”

Ta nghĩ cẩn thận, nói thật lòng: “Bởi vì đây là hài tử của ta.”

Hắn trầm mặc một lúc, khẽ gật đầu, “Được rồi. Nhưng mà con của nàng tương lai không thể bước vào triều đình, tức là không thể làm quan viên triều đình hoặc có quan hệ thông gia với chư hầu.”

Ta cân nhắc trong chốc lát, “Ta sẽ không hướng hài tử theo con đường đó, nhưng nếu hài tử thật sự thích đọc sách, muốn có công danh. Hoặc con gái thật sự nhìn trúng con nhà quyền quý, ta sẽ không ngăn cản. Dù sao nếu có xảy ra chuyện như vậy, ta sẽ giao lại toàn bộ công việc đang nắm giữ trong tay, tìm một chỗ

để mình dưỡng lão. Ta muốn lúc đó ít nhất cũng phải là mười năm, mười sáu năm sau, trước đó công việc bàn giao cũng phải hoàn thành cơ bản, tuổi ta cũng không còn trẻ, bệ hạ chắc chắn sẽ ưng thuận việc bồi dưỡng người kế nhiệm cho ta.”

“... Ở trong lòng nàng, hài tử còn quan trọng hơn việc trăm giao cho nàng sao?”

“Ta tuyệt đối sẽ không vì hài tử mà làm trễ nải công việc. Cho dù có người bắt hài tử đi, hoặc dùng tính mạng người nhà uy hiếp ta, ta cũng sẽ không phản bội bệ hạ”, ta cân nhắc lại từng câu từng chữ, cố gắng phỏng đoán tâm tư Hoàng đế, “Chỉ có điều, quan trọng nhất, ta hy vọng người nhà có thể bình an sinh sống, hy vọng con của ta có thể cười ngửa tự do tự tại trên thảo nguyên, ta không muốn ép buộc con ta.”

Hắn khẽ cười, “Con của nàng đúng là rất may mắn, được rồi, nhớ kỹ lời của nàng, vĩnh viễn đừng phản bội trăm.”

“Dạ”, ta cẩn thận quỳ xuống dập đầu với hắn, “Ta quyết sẽ không phản bội bệ hạ”, chỉ cần người không thương tổn người nhà ta.

Hắn có vẻ đã hài lòng, sau khi cho ta đứng dậy, hỏi ta như đang nói chuyện phiếm, “Nàng sao lại đưa nữ nhân kia về nhà?”

Nữ nhân kia?

“À.. Người nói Tú Hà? ... Thứ nhất là vì trường bối của nàng ấy có ân với phu quân ta, thứ hai là lúc đó ta không rõ chân tướng, không biết nàng ấy đóng vai gì trong vở kịch.”

“Hiện giờ đã rõ rồi?”

“Ừm”, ta gật đầu.

Ta đã cho người điều tra, nàng ấy đúng là Tú Hà từ quê Trương Lai đến, tuy là một cô gái thôn quê, nhưng vì thường xuyên nhận được tiếp tế của Lý phu nhân nên đời sống vật chất cũng không tệ, là cô nương xinh đẹp nhất trong thôn, cho nên gần đây hơn kiều ngạo. Gia gia của nàng ta vừa mất, nàng ta đã đến Kinh thành tìm nơi nương tựa chỗ Lý phu nhân. Trước đó khi còn ở trong thôn đã được muối muối của Trương Lai chỉ điểm, sau này phải gả ột đại quan. Đến Kinh thành mới phát hiện xem xuất thân của nàng ta, chỉ có thể gả cho người dân bình thường thôi. Muối muối Trương Lai bắt đầu thu xếp cho nàng ấy, sau này vì nàng ấy không an phận, muốn làm thiếp của Lý Thái phó, mà không quan tâm đến chuyện khác. Tình cảm vợ chồng Lý Thái phó gần đây không tệ, hướng chỉ cho dù nạp thiếp, hắn cũng không chấp nhận nạp một cô gái thôn quê, tất nhiên không đặt nàng ta trong mắt.

Muối muối Trương Lai muốn nạp thiếp cho Trương Lai, chọn luôn nha đầu ở bên cạnh nàng. Về sau Tú Hà ở lại Lý phủ nghe người ta bàn tán nói ta ở lại Hoàng cung tạ ơn, cho rằng Trương Lai là đại quan gì đó, mới đi cầu xin muối muối Trương Lai. Lý phu nhân đại khái đã sớm thấy nàng ta quá phiền phức, cho nên thuận thế đẩy thuyền. Cô nàng Tú Hà kia chỉ sợ đến giờ vẫn chưa biết, Trương Lai không phải là đại quan gì thế.

“Nàng cho đem đồ ăn ngon, lăng la tơ lụa đưa cho nàng ta, là vì sao?”

Ta cười nói: “Cũng không có gì. Nếu như nàng ta là người tốt, ta chú ý đến cuộc sống của nàng ta cũng là việc nên làm. Nếu như nàng ta là người không tốt, ta đưa nàng ta lên cao, rồi cũng có ngày rớt xuống.”

“Nàng rất thẳng thắn”, Hoàng đế cười to.

“Nếu ta là người nhân từ dễ nương tay, bệ hạ sao lại giao việc cho ta xử lý chứ?”

“Nếu nàng ta cũng có hài tử?”

“Sinh hạ ra thôi.”

“Sinh hạ ra? Nàng vẫn rất nhân từ dễ nương tay.”

“Có vấn đề gì đâu”, ta nở nụ cười, “Ta không quan tâm hài tử là từ bụng ai đi ra, chỉ cần là do ta nuôi lớn, sẽ là con của ta. Đừng nói đến chuyện đứa bé có một nửa dòng máu của Trương Lai, kể cả không có, chỉ cần là ta nuôi, cũng coi như là ruột thịt.”

“Trẫm đã hạ thấp nàng rồi. Trẫm vốn nghĩ nàng đưa nàng ta về là vì mình không có hài tử. Hiện giờ đã có rồi, nàng vẫn nguyện ý lưu nàng ta lại, không sợ tương lai thành tai hoạ ngầm sao?”

Ta gật đầu, “Đúng là có chút bận tâm, nếu như Hoàng thượng có thể giúp ta một chuyện, thì sau này không còn phải lo nữa.”

“Giúp thế nào?”

“Mời đại phu nói ta mang song bào thai, lúc ta sinh con, đẩy cho Tú Hà sinh sớm một chút, dùng mật đạo ôm qua cho ta. Sau đó xin bệ hạ hỗ trợ tìm một hài tử ốm yếu sinh non hoặc bào thai chết đối lại cho Tú Hà. Bà đỡ sinh con cho hai bên cũng nhờ bệ hạ tìm giúp người nào đáng tin.”

“Không khó. Nhưng làm vậy để làm gì? Nàng đem hài tử về nuôi dưỡng, thì cũng là một lý do. Nàng làm vậy để phòng ai? Đề phòng Trương Lai nhìn thấy hài tử lại nhớ đến mẫu thân của hài tử sao?”

Ta lắc đầu, “Không phải. Trương Lai từ trước đến giờ đều chung tình, huống chi chuyện đó chỉ vì hấn sơ ý mà vướng vào, không trách được muội muội của mình, nên đành trách nữ nhân đã bò lên giường hấn. Chỉ cần ta không ngược đãi Tú Hà, đối với nàng ta chàng cũng sẽ không có dư sự chú ý với đồng tình. Đây là ta đề phòng tương lai hài tử biết chuyện, sẽ so đo vấn đề mẹ ruột mẹ nuôi.”

“Nàng không sợ trẫm nói chuyện này với Trương Lai sao, nàng cũng biết là trẫm đối với nàng...”

“Hoàng thượng nói đùa rồi”, ta lập tức ngắt lời hấn.

“Ồ?”

Ta đành phải nói, “Bệ hạ cho rằng, Trương Lai tin ta hay là tin người khác?”

“... Được rồi, hiếm khi nàng mở miệng đặt ra yêu cầu với trẫm, trẫm đáp ứng.”

“Lúc tìm hài nhi, đừng làm hại tính mạng người khác. Tốt nhất là tìm hài tử bị vứt bỏ ấy”, ta bổ sung thêm một câu.

“Nàng coi trẫm là loại người nào?”, hấn lườm ta một cái, “Được rồi, trẫm còn rất nhiều tấu chương cần phê duyệt đây, không còn chuyện gì khác thì trẫm đi đây.”

“Còn một việc nữa. Thần phụ liên lạc với bệ hạ có nhiều lúc bất tiện, chỉ có mỗi mật đạo, muốn thông tri sớm, mà tránh được người khác đụng vào. Ở biên thành có vài người nuôi bò câu để đưa tin, ta nghĩ chúng ta cũng có thể nuôi một đàn. Lúc có việc gấp sẽ thả bò câu ra đưa tin, để giữ được bí mật, đề phòng bò câu đưa tin bị bắt được, tốt nhất không nên viết chữ. Ta nghĩ có thể dùng màu sắc để thể hiện, có việc gấp cần gấp mặt, hoặc chỗ ta bất tiện đừng đến gì đó. Cũng không bị người khác phát hiện, như thế thuận tiện hơn nhiều.”

Hấn bước vài bước thong thả trong phòng, ngẩng đầu lên hỏi ta: “Người thuần dưỡng bò câu để đưa tin tìm ở đâu đây?”

Ta mỉm cười, “Ngay ở biên thành, có một người gốc chuyên nuôi bò câu đưa tin, ngoại trừ việc nuôi bò câu, những chuyện khác đều ngây ngốc ngơ ngẩn. Chỉ có điều tay nghề hấn ở biên thành không ai để ý đến, cho nên hấn rất chán nản thất vọng. Lúc đầu ở biên thành ta để ý đến, thường xuyên đến tiếp tế cho hấn, coi như cũng có vài phần giao tình. Người này cái gì cũng không để ý, để hấn nuôi bò câu là được. Bò câu này nếu dùng được, tương lai truyền tin tức ra bên ngoài, hoặc biên quan có tình hình chiến sự khẩn cấp, cũng rất thuận tiện.”

“Nàng nói không sai”, hấn vỗ bàn, “Trẫm lập tức phái người đi tìm hấn, hấn tên là gì?”

“Hấn tên là Thẩm Dân. Việc này vẫn nên tiến hành âm thầm thì tốt hơn, huy động nhiều nhân lực sẽ bại lộ ý đồ bệ hạ. Để ta viết một bức thư cho hấn được chứ?”

“Cũng được.”

Ta bước lại bàn trải giấy ra, viết một bức thư nội dung chủ yếu là lôi kéo hấn, nói ở đây có nhiều người coi trọng hấn, còn có người nguyện ý tài trợ hấn nuôi bò câu. Cho Hoàng đế xem qua, hấn gật đầu, ta để vào trong phong thư, đưa cho Hoàng đế.

Hoàng đế đi rồi, ta mới nhẹ thở phào. Cần thận ngẫm lại lần nói chuyện hôm nay, xem ra, chỉ cần ta còn hữu dụng, Hoàng đế đối xử với ta vẫn rộng rãi.

24. Chương 24

Lúc trước khi biết rõ thân phận Tú Hà ta còn có chút nghi vấn, nếu là hậu nhân của ân nhân, thì cũng sẽ không để nàng ta làm hành động đáng xấu hổ để làm thiếp.

Huống chi Trương Lai là một dân chúng bình dân không quan không chức. Đáp ứng cho nàng vào nhà, cũng xem như là báo ân. Về sau cho người âm thầm tra xét, mới biết được ngọn ngành mọi chuyện.

Tuy không để đại phu đến kiểm tra Tú Hà có mang thai hay không, nhưng mà theo phong cách làm việc cẩn thận của Lý Thái phó, hưa nửa tháng này nàng ta vẫn chưa tới kỳ kinh nguyệt, đại khái có thể xác định được.

Mấy tháng sau, bụng ta lớn dần lên. Trương Lai rất thích xoa vuốt bụng ta, cảm thụ từng nhịp đập của sinh mệnh mới trong bụng. Tay của chàng thô ráp mà lại dịu dàng, làm trong lòng ta thấy an tâm hơn nhiều. Đại phu nói, trong bụng ta là song bào thai, làm cho cha và Trương Lai càng vui mừng hơn.

Tú Hà cũng có tin báo có thai, ta cho người đến chăm sóc cẩn thận cuộc sống nàng ta, trừ lần đó ra, cả nhà chúng ta không hề thảo luận đến người này nữa.

“Lão gia, phu nhân, phu nhân Lý Thái phó đến thăm. Xin hỏi có tiếp không?”

Ta nhú mày, mấy tháng này vì ta mang thai, Trương Lai mỗi ngày đều ở cạnh ta, chỉ có ngày hôm qua đến thăm nàng ta một lần. Sao nàng ta hôm nay lại tới rồi?

Trương Lai cũng biết ta không có chút hảo cảm nào với vợ chồng bọn họ, “Nàng ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, để ta ra xem.”

“Để thiếp đi với chàng chứ”, đến cũng đến rồi, không nên tránh mặt, dù sao người chột dạ cũng không phải là ta. Hơn nữa cứ coi bọn họ không phải là thân thích, mà là người bình thường đến bái phỏng đi.

Muội muội Trương Lai ngồi uống trà trong phòng khách thấy Trương Lai đỡ ta đến, khẽ mỉm cười nói: “Bái kiến ca ca, đại tẩu.”

Ta không nói lời nào, Trương Lai cất lời: “Ngồi đi”, sau đó đỡ ta, cùng ngồi lên vị trí chủ tọa.

Nàng nói chuyện thoải mái hết chuyện nhà đến chuyện riêng, ta vẫn chưa mở miệng nói lời nào, Trương Lai thỉnh thoảng cũng đáp một hai tiếng. Nhưng nàng vẫn nói thản nhiên như chưa phát hiện ra, căn bản không biết xấu hổ là gì, ta thầm khen một tiếng: trình độ cao, mặt đủ dày.

“Ca, muội có thể nói vài lời riêng với đại tẩu không?”

Ta kinh ngạc nhú mày, cũng muốn nghe xem nàng ta muốn nói gì, Trương Lai lại mở miệng phản đối: “Có lời gì không thể nói cho ta nghe được? Nói luôn ở đây đi.”

Trương Lai đã nói vậy, ta tất nhiên không phản đối, khẽ gật đầu.

Nàng thở dài, nói với ta: “Đại tẩu, ta biết tẩu oán ta. Nhưng ta thật sự chưa từng có ý xấu, chỉ nghĩ hơn mười năm nay, tẩu cùng ca ta vẫn chưa có hài tử, mới chủ trương nạp thiếp cho ca. Cũng muốn có người kế tục cho hai người.”

Ngón tay ta gõ nhẹ lên mặt bàn, thản nhiên nói: “Chuyện này người đã nói rồi, còn lý do nào khác nữa không?”

“Còn nữa”, nàng ta liếc nhìn Trương Lai, do dự mở miệng: “Tướng công muội nói... Hoàng đế không chiếm được tẩu sẽ không bỏ cuộc... nếu ca ca ta không buông tay, chỉ sợ tính mạng khó giữ... chuyện triều đình ta cũng không hiểu lắm...”

“Ta đã có con, ca ca người tất nhiên sẽ có người kế tục. Về phần đương kim đệ hạ, nếu như hấn có tâm tư này, bất cứ lúc nào trong mười năm này đều có thể bắt chúng ta lại không phải sao? Xin Lý Thái phó phu nhân không cần phải lo lắng cho vợ chồng chúng ta.”

“Cũng phải. Đại tẩu, muội rất mừng cho tẩu, rốt cuộc cũng có hài tử.”

Ta sờ bụng, Trương Lai và ta cùng nhìn nhau nở nụ cười, nói với muội muội Trương Lai: “Người là muội muội ruột thịt của Trương Lai, hai nhà Trương Lý là thân thích, chuyện này không phải là giả. Nhưng hiện giờ người có tư cách của Trương gia là ta và ca ca người. Người tuy họ Trương, nhưng cũng đã là người Lý gia. Sau này thân thích nên lui tới, nhưng chuyện nhà Trương gia chúng ta, không nhọc đến nhà Lý gia các người để ý đến. Người cũng không cần sợ ca ca người sẽ chịu thiệt, cảm thấy ca ca người cái gì cũng không biết, thậm chí còn an bài hộ chàng. Chàng đường đường là một nam tử hán, đã có thể bảo vệ ta, cũng có thể bảo vệ cái nhà này. Chỉ sợ người không biết mười năm nay có bao nhiêu người đã chịu thiệt trong tay ca ca người, nếu không phải chàng coi các người là người thân, người cho rằng chàng sẽ đơn giản rơi vào bẫy các người giăng ra sao? Nhưng chàng cho dù có trách cứ các người, cũng không thể vứt bỏ cô em gái này, cho nên ta khuyên người, cũng là khẩn cầu người, đừng tiếp tục tổn thương chàng, nếu còn đối xử với ca ca mình như thế, thì tất cả tình cảm sẽ mất hết. Cũng coi như là người thân, ta xin khuyên Lý Thái phó một câu, muốn thăng quan tiến chức cũng được, muốn xử lý thực tế vì dân cũng được, đều phải đi theo con đường chính đạo. Bớt mấy chuyện đường ngang ngõ tắt đi, muốn tặng đại tẩu của mình cho Hoàng đế, cũng chỉ là vô dụng thôi. Thay ta hỏi hấn một câu, mười năm nay hấn thật tình thật ý vì dân chúng làm việc sao, phải chăng không thẹn với lương tâm?”

Muội muội Trương Lai sắc mặt tái nhợt, thở dài, “Đại tẩu muội đã nhớ kỹ, vậy hiện giờ muội cáo từ.”

Ta gật đầu, khẽ cười: “Còn Tú Hà kia có thai, người có thể tiện đường đến thăm nàng ta đi, giúp chúng ta khuyên nhủ, để nàng ta không quá phẫn kích căng thẳng, nàng ta mỗi tháng đều tiêu xài quá nhiều bạc, còn nhiều hơn ba người chúng ta cộng lại. Hiện giờ nàng ta là phụ nữ có thai, chúng ta không so đo với nàng ta, mời nàng ta biết mà cư xử đúng mực. Còn nữa, nàng ta vẫn tưởng tượng công ta là đại quan gì đó, mới nguyện ý sinh đứa bé này. Hiện giờ biết tướng công ta không có quan chức, cả ngày cứ khóc rống lên, ta sợ nàng ta làm tổn thương hài tử trong bụng, dù sao cũng là huyết mạch Trương gia, ta cũng đau lòng vô cùng, vậy người giúp ta khuyên nhủ nàng ta, hài tử cũng có rồi, bảo nàng ta có tâm tư khác, thì ít nhất cũng tuân thủ nữ tắc.”

Cả mặt nàng ta lại trắng nhợt đi, “Được, muội đi thăm nàng ta một lát.”

Chờ nàng ấy đi rồi, Trương Lai ôm ta vào ngực, “Chuyện nữ nhân kia sao nàng không nói với ta?”

“Một ít bạc chuyện nhỏ ấy mà, chỉ có điều nàng ta kiêu ngạo, thiếp sợ nàng ta không tuân thủ nữ tắc, mới bảo muội muội chàng đi khuyên nhủ. Không nói tới nàng ta nữa, thiếp ngồi lâu thấy mệt rồi.”

“Ta ôm nàng về phòng nằm nghỉ vậy.”

“Ngày nào cũng nằm, chán lắm rồi. Chúng ta vào vườn đi tản bộ đi, rồi đến thăm cha, cha kéo đến một thợ mộc làm đồ chơi cho tiểu hài tử, chúng ta cũng đến đó xem nào nhiệt.”

“Được”, Trương Lai nhẹ nhàng đỡ ta đứng lên.

Còn chưa đến chỗ cha, Tiểu Thanh đã chạy đến hồi báo: “Phu nhân Lý Thái phó đã về rồi.”

“Nhanh như vậy?”, ta với Trương Lai nhìn nhau.

“Nàng ấy cùng di nương Tú Hà chỉ nói với nhau mấy câu, Tú Hà di nương đã cãi nhau với nàng ấy, nói là Lý phu nhân lừa nàng ta, rồi ném đến hai bình hoa. Rồi Lý phu nhân bỏ đi.”

Trương Lai nhíu mày, ta nghĩ một lát, “Đổi hết đồ sứ trong viện nàng ấy thành đồ bằng đồng, cứ coi nàng ta là người ngốc, không cần nói gì hết”, nàng ta không có nhà mẹ đẻ nâng đỡ, Lý phu nhân xem như là người duy nhất có thể làm chỗ dựa cho nàng ta, Tú Hà này đúng là không có chút kiến thức gì cả, đầu óc ngốc nghếch.

Thật ra hiện giờ cuộc sống nàng ta được hậu đãi, cũng chưa có người cố ý đến bắt nạt nàng ta, có gì phải chấp nhất chuyện làm thiếp cho đại quan chứ?

Chờ Tiểu Thanh đi rồi, Trương Lai ôm lấy ta cau mày nói: “Tam đại gia nhà ta là một người cực kỳ thiện tâm, chưa bao giờ ăn không của người khác bao giờ, mà còn đi giúp đỡ người khác. Cô bé này, lúc còn bé thấy rất tốt, thông minh lanh lợi, miệng lưỡi ngọt ngào. Lần này vừa đến Kinh thành bao lâu rồi? Mà biến thành như vậy...”

Ta vỗ lưng chàng, “Chàng lại nghĩ xa xôi rồi. Bất luận nàng ta là dạng người gì, chúng ta không đi khó xử nàng ta là được rồi. Đừng nghĩ nhiều làm gì.”

“Đúng thế”, Trương Lai gật đầu, “Đi thôi, đến chỗ cha rồi nghỉ, nàng đi đường khá lâu rồi.”

“Được”, ta mỉm cười.

Ở chỗ cha thấy hai giường gỗ nhỏ giống nhau như đúc đã làm xong, còn có cả “vật” gỗ nữa, nói nói cười cười một lúc, thì vú em ôm Lan Lan đến, “Tiểu thư vừa tỉnh ngủ, vừa tỉnh dậy đã tìm người rồi.”

Có lẽ vì mỗi ngày đều ôm bé, nên bé đã biết quen thân. Chạy tới bập bẹ nói đưa tay ra, chạy được nửa đường đã bị Trương Lai ôm lấy, “Phụ thân ôm.”

Sau đó lão gia tử cũng chạy lại góp vui, “Ông ngoại ôm.”

Bị hai cái lão nam nhân trên đùa một lúc, mới phát hiện ta ngồi cạnh xem náo nhiệt, không có ý giải cứu bé, rất cuộc “Oa” một tiếng khóc lớn. Ta mới mỉm cười đón lấy, dịu dàng dỗ dành bé, bé khóc thút thút bập bẹ thể hiện tủi thân cả buổi, rất cuộc cũng vừa lòng, nằm trong lòng ta.

Cũng vì trong nhà lâu nay không có tiểu hài tử, bỗng dưng có một bé, sao có thể không coi là bảo bối. Hơn nữa, lão cha cảm thấy là bé đã mang đến hài tử trong bụng ta, cho nên yêu chiều bé hết mực.

“Phu nhân, Khang đại nhân tới.”

“Hôm nay sao lại náo nhiệt như vậy”, ta nhìn Trương Lai, “Có lẽ là chuyện trà lâu đầy mà, giữa trưa thiếp giữ hần lại ăn cơm, mọi người uống vài chén chứ?”

“Được”, Trương Lai gật đầu, “Lan Lan đưa cho ta.”

“Thiếp ôm bé đi, không sao đâu.”

Ở biên thành tốt xấu gì cũng ta cũng có mấy vị bằng hữu, trở lại Kinh thành, lại toàn tâm toàn ý không quan hệ với người khác, người có thể cùng bọn họ uống rượu gần như chẳng có ai cả.

“Trương phu nhân”, trong thư phòng, Khang Việt cười hì hì với ta.

Ta lườm hần, “Lại tới ăn cơm chứ gì, chuyên môn tới ăn chực.”

“Trương phu nhân sao lại không vui như vậy, hạ quan chỉ là ngưỡng mộ đầu bếp quý phủ đã lâu, hưởng hồ còn vừa quen đã thành thân thiết với Trương huynh alabalabala...”

Tiểu tử này một khi đã quen thân rồi, còn nhiều lời hơn cả Đường Tăng, ta khê ho hai tiếng: “Nói chính sự đi.”

Về mặt hần lập tức biến thành nghiêm túc, “Trà lâu đã khai trương, nhưng vì địa điểm vắng vẻ, số người biết đến cũng không nhiều, khách rất ít. Ta nghĩ cho dù đưa thiếp mời tận nơi, cũng chưa chắc có thêm người có danh tiếng đến.”

Ta nghĩ một lát, “Trong kinh thành có người nổi danh thích thưởng thức trà không?”

Hần nghĩ, “Có vài vị.”

“Tuỳ tiện chọn một vị đưa thiếp mời đến, trà lâu chúng ta không phải mới có người sành trà nổi danh sao? Tổ chức một “Hội đấu trà”. Sau đó đưa thiếp mời mời những người quyền quý trong kinh thành làm phán quyết. Rồi tung tin tức rộng rãi, sẽ có người đến xem náo nhiệt.”

“Ý kiến hay. Nếu bị thua thì làm sao?”

“Thua thì có vấn đề gì sao?”, ta mỉm cười.

“Cũng đúng”, hần cũng cười, “Ta lập tức đi làm”, hần đứng dậy giả bộ muốn đi.

“Được rồi, giả bộ cái gì, cha ta với tướng công đang chờ người uống vài chén đây, đi đến nhà ăn với ta.”

Hắn cười hì hì bộ dáng giống lưu manh côn đồ, làm ta thật sự nghi ngờ hắn rốt cuộc có phải nho sĩ không đây.

Bởi vì tổ chất thân thể không tệ, trong thời gian mang thai phản ứng không lớn, chỉ có điều lúc sắp sinh, bụng rất lớn, ngay cả bản thân cũng hoài nghi trong bụng không lẽ có tận hai em bé.

Dùng hết sức bình sinh, sinh ra một bé trai nặng sáu cân, sau đó đến canh ba, một bé trai nhỏ gầy khác cũng được ôm đến. Ta thở phào một hơi, sau này hai bé đều là bảo bối của ta.

Trương Lai cùng lão cha đi vào, mỗi người ôm một bé, lão cha cảm thán: “Đứa nhỏ này trong bụng mẹ không tranh được với ca ca, gầy góm đáng thương quá, thảo nào là đệ đệ.”

Đó là vì bé vẫn còn chưa đủ tháng, “Cha, tướng công, đặt tên cho hai bé đi chứ?”

Hai người nhìn mặt nhíu mày nửa ngày, mới đặt được tên cho trưởng tử (con trai trưởng) là Trương Bình, thứ tử là Trương Ninh. Đều có ý nghĩa là bình an, an bình. Ta không có ý kiến gì, tên đơn giản dễ nuôi, ta cũng chẳng cần mấy cái tên phong hoa tuyết nguyệt làm gì.

Lúc này có người đến báo: “Thái gia, lão gia, phu nhân, Tú Hà di nương cũng vừa sinh rồi, là một tiểu thư.”

Cha vừa nghe đến tên Tú Hà đã cau mày, tướng công cũng chỉ nói một câu, “Đã biết.”

Ta nói với nha đầu kia, “Để vú em đã chuẩn bị qua giúp nàng ta chăm sóc tiểu hài tử”, lại nói với Trương Lai: “Đi xem hài tử đi, dù sao cũng phải đặt tên.”

Chàng nhíu mày, cuối cùng vẫn đứng dậy rồi đi.

Lão cha trừng mắt với ta: “Con đúng là quá nhân từ nương tay rồi.”

Ta cười nói: “Chung quy vẫn là cốt nhục của tướng công, chúng ta cũng không thể quá vô lý.”

Nhìn hai hài tử, ta âm thầm quyết định, hai bé này khẳng định phải dùng sữa mẹ để nuôi nấng, nhưng mà chỉ một mình ta chắc chắn không đủ cho hai hài tử ăn, cho nên vẫn nên chuẩn bị hai vú em.

Trong nhà có một hài tử hơn một tuổi, còn hai hài nhi mới sinh ra, ta vẫn đủ sức nuôi được.v

25. Chương 25

Trương Lai từ chỗ Tú Hà về, sắc mặt không tốt lắm.

“Sao thế?”

“Hài tử nhỏ như gà con vậy, ngay cả khóc cũng không có sức, như thể không lớn được vậy.”

Có lẽ là bị bệnh gì rồi, “Đưa đại phu đến xem sao, dù sao chúng ta cũng không thạo y thuật.”

Chàng khẽ gật đầu, lại hơi do dự nói: “Hài tử này... chưa đủ tháng... nàng biết đấy, hôm đó ta uống say... không nhớ được gì hết... Con của chúng ta là nàng mang thai từ lúc còn ở biên thành... hài tử này hôm nay đã sinh rồi... có lẽ không phải là của ta...”

Ta lú lủi, không ngờ tính toán cho hài tử một lượt, lại sinh ra kết quả này... Ta thật sự không có ý định để Tú Hà gánh trên lưng tội danh này, “Có lẽ là sinh non mà? Thiếp nghe nói có vài phụ nữ mang thai không cẩn thận, chưa đủ chín tháng đã sinh rồi.”

Chàng lắc đầu, “Ta đã hỏi bà đỡ với ma ma rồi, nàng ta không bị kinh hải gì, cũng không đụng hay ngã vào đâu, đứa nhỏ này chưa đủ tháng đã sinh rồi...”

Chuyện Hoàng đế giao cho, các bà ấy khẳng định không thể nói là cho uống thuốc thúc sinh, cho nên nhất định nói là sinh bình thường. Ta tốt nhất không cố tình tìm thêm lý do nữa, không lại quẩn cả bản thân mình vào.

Dù có là nam nhân trung thực, rộng lượng, nhưng cũng không chịu được khi trên đầu phải mang nón xanh (*ý chỉ là vợ đi ngoại tình*). Hơn nữa, Tú Hà đã từng muốn làm thiếp của Lý Thái phó, Trương Lai chuyện này cũng biết, tình ngay lý gian, khó tránh khỏi thấy nghi ngờ.

Không nạp thiếp là một việc, nhưng có hài tử lại là chuyện khác, Trương Lai không thể không suy nghĩ.

Ta nghĩ một lát, thở dài, “Thôi bỏ đi, coi như là vì Tam đại gia, dù sao chúng ta cũng chẳng mấy khi gặp họ, cũng may chỉ sinh nữ hài nhi, khhoong quan hệ đến chuyện nối dõi tông đường. Chuyện này tốt nhất không nên truy cứu nữa, mọi người đều là thân thích, nếu cứ làm cố lúc gặp mặt cũng khó xử. Nếu hài tử không nuôi lớn được thì thôi, còn nuôi lớn rồi thì thêm một phần đồ cưới thôi mà. Chúng ta cũng chẳng có việc gì.”

Trương Lai rầu rĩ gật đầu, cúi người ôm lấy ta, để mặt chạm vào cổ ta.

Ta thở dài, “Vấn đề này lúc trước xử lý không tốt. Nếu đã là thân thích, cũng nên chăm chút việc cưới gả cho người ta, cho dù là lấy dân chúng bình dân, vợ chồng ân ái sống cuộc sống thật tốt. Hiện giờ nàng ta tuổi còn trẻ mà đã phải ở riêng một chỗ chịu khổ, nhà chúng ta cung cấp cuộc sống cho nàng ta cũng bị liên lụy. Đúng là hại người không nhẹ tay mà.”

“Chuyện như vậy... cũng tại muội muội ta... Haizzzz...”

Ta vòng tay ôm lấy cổ chàng, “Những chuyện phiền lòng đừng nghĩ nữa, trong nhà có ba cục cứng còn không kịp chăm sóc kia kìa. Hai con trai của chàng vừa ăn no, đã nằm ngủ rồi, mau đến xem đi này.”

“Ồ”, Trương Lai bước lại gần, trên mặt có sự vui mừng, tiến lại giường gỗ nhỏ cạnh giường lớn, cẩn thận nhìn hai con trai của chàng. Ta đã ôm đến đây, tất nhiên sẽ không để bên trọng bên khinh, đều tự mình chăm lo. Có lẽ phải lớn hơn chút nữa, sữa không đủ nuôi, thì mới cần đến hai vú em.

Đến mùa hè năm sau, ta trải một tấm thảm lông cừu lên mặt đất, đặt ba đứa trẻ ngồi lên đó, để chúng nó tự mình bò ròi lằn. Cho rèn luyện cánh tay với bắp chân, ta ngồi bên cạnh xem sổ sách, ngược lại mấy vú em ma ma đứng cạnh thì căng thẳng nhìn ngó, chỉ sợ bọn chúng bò ra khỏi phạm vi thảm lông cừu.

Tiểu Thanh vội vàng chạy đến, nói nhỏ bên tai ta: “Nhị tiểu thư không qua khỏi.”

Bé gái kia đã cố gắng được gần một năm, ta đã mời rất nhiều đại phu đến xem, hài tử bé tẹo đã uống rất nhiều thuốc, mà vẫn không giữ được sao?

Thật ra ta cũng chẳng hy vọng nhiều, bởi vậy nên không dám đến nhìn đứa bé kia, chỉ sợ mình tương lai không chấp nhận được kết quả. Là con người, đành phải nghe theo mệnh trời mà thôi.

Có lẽ nguyên nhân không thực sự có quan hệ huyết thống, nên Tú Hà không hề thân thiết với đứa bé kia. Toàn bộ để vú em với ma ma chăm sóc, mỗi ngày ta cho người đến hỏi thăm tình hình đứa bé, tuy rằng không biết đó là con cái nhà ai, nhưng ta đã tận sức rồi.

Ta thở dài, theo phong tục ở đây, hài tử chưa đầy bảy tuổi xem như chết non, không cần long trọng hạ táng, “Đi báo cho lão gia đi, sau đó đi làm một hòm gỗ, cho người chôn xuống cẩn thận.”

“Dạ, nô tỳ lập tức đi ngay.”

“Tú Hà di nương thế nào rồi?”

Tiểu Thanh bĩu môi, “Hiện giờ đang kêu trời trách đất đấy. Nàng ta sao không làm sớm đi? Nếu luyến tiếc, trước kia sao không thấy nàng ta yêu thương Nhị tiểu thư?”

Ta lắc đầu, “Người đi đi.”

Tiểu Ninh tuy sinh non, mà hiện giờ lại cực kỳ khỏe mạnh, chỉ hơi gầy một chút. Dù là hài tử mình mang thai, dụng tâm hay không dụng tâm, thì cũng không thể giống nhau hoàn toàn.

Mà Tú Hà kia, mãi lúc sau mới thôi kêu gào.

Thật ra ta nên cảm kích Tú Hà là một nữ nhân ngu xuẩn, nếu là người có chút tâm kế, thì có thể dùng thân phận hậu nhân của ân nhân để cảm chân Trương Lai. Còn sau khi mất hài tử, thì giả bộ nhu nhược đáng thương, cũng có thể tạo không ít phiền toái cho ta.

Nam nhân hử, luôn không tránh được sinh ra sự đồng tình thương cảm với những nữ nhân nhu nhược đáng thương, so sánh thì, càng những nữ nhân tài giỏi cùng nhanh lẹ thì lại càng kiêng kỵ bất mãn.

Ta hử, cho tới giờ vẫn không tin tình cảm giữa nam nữ không cần phải giữ gìn bảo vệ cũng có thể thiên trường địa cửu, mặc kệ là bắt đầu ông trời tác hợp thế nào, hoặc về sau mọi người nâng đỡ trải qua bao nhiêu cực khổ ra sao, đã lập bao nhiêu lời thề đi nữa.

Tính cách con người, tâm tư con người, vốn là chuyện phức tạp nhất trên đời.

Chỉ cần là người, thì nhất định có nhược điểm.

Đối với Trương Lai mà nói, ân nghĩa cùng trách nhiệm, yêu lao động cùng sự bần hàn cũng có thể trở thành nhược điểm của chàng. Nếu thật sự có người có ý lợi dụng, chàng chỉ cần quay đầu lại nhìn ta, những thứ lúc trước cho là ưu điểm, những thứ nghĩ là bao dung, mà đều có khả năng biến thành khuyết điểm. Không thể sinh con, không cho chàng nạp thiếp là ghen tị, có thể chém giết đánh nhau như nam nhân – không dịu dàng, chuyện nhà phần lớn là ta làm chủ – tổn thương lòng tự trọng nam nhân của chàng, bài xích muối cùng muối phu của chàng – lòng dạ hẹp hòi,...

Lúc không còn tình cảm hoặc đã cảm thấy phiền chán, thì làm bất cứ điều gì cũng thành sai.

Có lẽ đối với Tú Hà mà nói, thân phận cùng tướng mạo của Trương Lai, căn bản không đáng làm đối tượng để nàng ta tranh đoạt. Nhưng đối với ta, những thứ thuộc về ta thì ta sẽ dùng hết sức để giữ lấy. Nam nhân của ta, chỉ có thể là của ta, tốt hay không tốt thì vẫn là của ta. Thậm chí dù phải liên lụy đến hài tử giữa chàng và Tú Hà, ta cũng phải cướp đoạt lại.

Tình cảm giữa ta và Trương Lai nếu nói là yêu, không bằng nói là sau khi làm bạn bên nhau mười năm, trong lòng ta đã định vị một khái niệm chàng là người của ta. Chàng đã là người của ta, vậy thì những vấn đề trong mắt người khác đã không còn là vấn đề gì nữa. Có ai sẽ vì tướng mạo, dáng người người thân mình không đẹp, không được tài giỏi mà xem thường, mà nói họ không xứng làm người thân của mình chứ?

Có lẽ dù cho Tú Hà là một nữ nhân thông minh, Trương Lai cũng sẽ không bị lừa gạt. Nhưng mọi thứ ta đều luôn nghĩ theo chiều hướng xấu nhất, bởi vì trải qua bao nhiêu cực khổ, ta tuyệt đối không cho phép chính mình phải bị rơi vào tình trạng đó.

Cũng bởi vì thế, mặc kệ trước đây Hoàng đến đối xử với ta tốt đến mức nào, hiện giờ thân thiết rộng lượng đến đâu, ta cũng sẽ động tâm với người nam nhân đứng trên đỉnh cao quyền thế này. Bởi vì ngay từ lúc ban đầu, Hoàng để căn bản không có khả năng chỉ thuộc về ta.

Nếu lúc trước chưa phát sinh nhiều chuyện như vậy, mà ta gả cho Cố thiếu gia làm thiếp. ta cũng sẽ không chỉ làm một nữ nhân trong hậu viện của hắn. Hoặc là trốn khỏi Cố gia, làm một cánh chim tự do trên bầu trời. Nếu ta có tình cảm với hắn, ta cũng sẽ không làm một người lương thiện, mà sẽ thẳng tay tranh đấu, để đứng bên cạnh hắn, đến khi trong lòng hắn chỉ có một mình ta mới thôi, cho đến khi hắn hoàn toàn thuộc về ta.

Quyền thế, danh lợi ta hoàn toàn không đặt vào mắt, nhưng ta cũng không muốn đàm bạc với chính mình. Những thứ mình muốn hoặc đã thuộc về mình, sẽ cố chấp giữ lấy. Cho dù có phải phá hủy cũng không để cho người khác lấy đi.

Uống một ngụm trà, che dấu đi sự tính toán trong mắt, nhìn thoáng qua ba tiểu hài tử đáng yêu trước mặt, tiếp tục cúi đầu kiểm tra sổ sách.

Kinh doanh của trà lâu đã đi vào quỹ đạo.

Gánh hát cũng đã mua xong rồi, ta viết được đại cương, tìm một văn nhân tài hoa viết lại thành một vở kịch mới, gánh hát cũng đang tập luyện.

Về phần tửu lâu, đã trang hoàng hoàn tất, chỉ chờ hai ngày nữa ta điều đầu bếp tìm ở phía Tây đến Kinh thành là được. Năm trước đã cho người tìm được cây Hu-bơ-lông (cây bông bia), đã cho gieo trồng khoảng

lớn trong trang viên, chỉ cần tìm người nấu ủ thành bia, có thể tạo nên đặc sắc cho tửu lâu.

Khang Việt cũng không tự tay điều khiển tình báo, hẳn tổng quản những chỗ này, lúc cần thiết sẽ ra mặt xã giao, bởi vì ta không tiện xuất đầu lộ diện. Ba chỗ này có đủ chương quầy, chủ quản kinh doanh cùng tình báo, bọn họ truyền tin tình báo lại cho ta, ta kiểm tra lại một lượt. Nhưng kinh doanh chung quy là do Khang Việt quản lý, bởi vậy Khang Việt cũng có thể chỉ huy quản lý bọn họ. Hoàng đế thiếp lập ra thể chân vạc, chế ước lẫn nhau, không ai được độc quyền.

Một lát sau, Tiểu Thanh tới báo lại: “Lão gia đã biết, không nói gì cả. Chỉ nói để tùy người xử lý. Mọi chuyện nô tỳ đã làm xong rồi.”

Ta gật đầu.

“Khang đại nhân tới, dâng trà ở phòng khách hay là...?”

“Đưa tới đây đi.”

“Dạ.”

Khang Việt cười gì gì đi tới, không chào hỏi gì với ta, trước tiên ngồi xuống thăm, ôm lần lượt từng bảo bối của ta.

Ta lườm hắn một cái, “Thích hài tử, thì nhanh lấy vợ sinh con đi.”

“Làm gì có chuyện dễ dàng như thế. Người ta vừa ý thì thấy ta chướng mắt. Người vừa ý ta thì ta lại thấy chướng mắt.”

Ta cười lạnh một tiếng, không thêm để ý tới hắn nữa. Nhưng lại biết hắn có một đoạn tình cảm bị tổn thương, đối phương là con gái nhà cao quý nhà cao cửa rộng, bọn họ quen nhau như thế nào ta không biết, mà sau một lần say rượu hắn kể cho ta với Trương Lai nghe. Nhưng tiếc là nhà người ta ngại gia thế nhà hắn quá thấp, không kết giao hôn nhân được. Người này hoá ra cũng là phần tử trí thức chính trực, hình như từ đó về sau, lại biến thành người suốt ngày cười cợt không chút cố kị, hắn đã thay đổi rất nhiều.

Con người mà, nào có ai chưa từng trải qua đau khổ để trưởng thành chứ?

Đùa hài tử một lát, hắn ngồi xuống ghé cạnh ta, tự mình rót trà, mở miệng: “Phụ thân Liễu nương nương trong cung, thấy vừa mắt sức kiếm tiền của trà lâu chúng ta. Cứng rắn cướp lấy không thành, hôm nay lại cho du côn lưu manh tới quấy rối. Làm sao giờ?”

Ta cười nói: “Đã sớm nghĩ đến chuyện này. Người cho người đi nói, đó là sản nghiệp của ta, là đồ cưới Hoàng thượng ban cho Thập công chúa. Khuyên hắn bỏ tâm tư không nên có kia đi. Sau đó bẩm báo chuyện này cho bệ hạ, nếu bệ hạ muốn xử lý hắn, thì để Ngự sử vạch tội hắn. Nếu không muốn xử lý hắn, tất nhiên là cảnh cáo miệng với Liễu nương nương, hoặc cải trang vi hành bắt ngờ đến trà lâu là được.”

“Được, ta lập tức đi làm.”

Ta gật đầu, “Buổi tối người tới dùng cơm đi. Hai ngày nay tướng công với lão cha ta nhắc tới người hoài.”

“Được”, hắn cười hì hì rời đi.

Một lát sau, Trương Lai đem tới ba cái trống lúc lắc chàng mới làm cho ba đứa nhỏ chơi, sau đó gối đầu lên đùi ta, mặt vui trong ngực ta. Ta xoa trán chàng, không nói gì mà vẫn trấn an được chàng. Trong nhà dù sao cũng có hài tử mới mất, cho dù chàng không coi đứa bé kia là cốt nhục ruột thịt của mình, nhưng chuyện này cũng làm tâm chàng rầu rĩ.

“Đứa bé đã không còn, chúng ta đưa Tú Hà đến trang đi. Chờ qua vài năm chuyện phai nhạt đi, tìm cho nàng ta một nhà khá giả, gả cho người ta làm vợ kế, cũng được sống vui vẻ qua ngày.”

Ta nghĩ ngợi, “Cũng được, chỉ sợ nàng ấy ở đó không quen lại gây đi, những người đang hầu hạ chăm sóc nàng ấy hiện giờ, đều phái đến thôn trang hầu hạ. Cứ nói với người ngoài là thân thích chúng ta nhận về, dù sao lúc trước cũng không làm tục chải tóc cho nàng ấy”, dù cho có quay về thôn trang, ta cũng không thể cho nàng tự do hoàn toàn. Nếu không an phận, thực sự làm chuyện quá đáng, thì thanh danh chúng ta sẽ bị bôi nhọ. Chờ qua vài năm, nếu nàng ấy có thể sống an phận, thì ta sẽ tìm cho nàng ấy một nhà tốt.

“Vẫn là nàng nghĩ chu đáo”, một năm nay chàng chung quy vẫn vì chuyện đứa bé kia cùng Tú Hà mà phiền muộn trong lòng, hôm nay có thể bỏ ra xa xa, dường như chàng mới nhẹ thở phào.

“Vừa rồi Khang Việt tới, buổi tối sẽ tới tìm chàng uống rượu.”

“Được”, rốt cuộc Trương Lai cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Ta cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt chàng, nam nhân của ta, còn là phụ thân của ba hài tử. Kiếp này của thiếp, đã quá viên mãn rồi.

Kết thúc

26. Chương 26

hộp mắt bảy tám năm đã trôi qua.

Đối với cả nhà chúng ta thì thời gian trôi qua thật bình lặng.

Toàn bộ mạng lưới tình báo đã mở rộng ra, quyền lợi của ta tuy lớn, nhưng chưa bao giờ làm việc thiên tư. Lời thề trung với Hoàng đế từ trước, cũng không phải là tùy tiện nói ra. Hắn đã bảo vệ cả nhà ta bình an, ta lại nghiêm túc làm việc hắn giao không chút tư tâm.

Xử lý tin tình báo, cũng vì bắt đầu làm từ lúc còn ở tiêu cực, cứ tuân tự tiến hành theo thói quen, cho nên cũng không khó. Những lúc xử lý tin tình báo, ta cứ như dụng cụ soi xét vậy, phân tích sửa sang lại tập hợp, rồi báo cáo. Mà những người, chuyện, vật được viết trong tình báo đều không can hệ đến ta.

Cho nên tin tình báo Lý Thái phó sau khi say rượu nói lời bất kính với Hoàng đế qua tay ta, cũng không làm ta thấy rung động gì hết.

Nhưng lúc Lý Thái phó bị giáng chức hồi hương, dường như Trương Lai đã tiêu trừ khúc mắc với bọn họ. Nhưng mà đối với ta, bọn họ đã đánh mất chữ tín, ta sẽ không coi bọn họ là người thân nữa.

Sau khi đưa Tú Hà đến trang viên, thì cắt giảm phí tổn cuộc sống nàng ấy. Cũng không phải ta tiếc mấy lượng bạc kia, chỉ là muốn nàng ấy tương lai có thể an phận đi lập gia đình, không thể quá dung túng nàng ấy nữa. Nếu cuộc sống tiêu xài không tiết kiệm, tương lai nàng ấy gả vào nhà dân chúng bình dân, sao có thể bình thân sinh sống. Hai năm gần đây, nàng ta rốt cuộc cũng an phận, dường như đã chấp nhận số mệnh, năm trước ta đã chuẩn bị cho nàng ấy một phần đồ cưới, gả nàng ấy ột hộ nông dân cũng coi như có cửa làm vợ kế.

Hàng năm Hoàng đế đều cho ta một phần tiền lãi làm thù lao, hiện giờ cả nước có hơn mười cửa tiệm, lợi nhuận nhiều không cần xét. Số tiền này ta dùng để mua ruộng đồng, mua thứ thiết thực cũng làm ta an tâm hơn.

Bọn nhỏ cũng lớn dần lên, ta đã xây xong chuồng ngựa ở trong trang viên, nuôi mấy con ngựa. Hài tử của ta, ít nhất cũng phải biết cưỡi ngựa bắn tên mới được.

Lan Lan, Tiểu Bình đều cưỡi một con ngựa con, hôm nay đã cưỡi rất thuần thục, không cần có người chạy theo nữa. Chỉ có Tiểu Ninh thân thể yếu hơn, ta ôm trước ngực, cùng cưỡi một con ngựa lớn.

Lan Lan thúc ngựa đến bên cạnh ta, làm nũng: “Mẹ, mẹ, đưa cho Lan Lan bảo cung sơn hồng của mẹ có được không?”

Tiểu Bình cũng giục ngựa đến bên còn lại, bĩu môi nói: “Tỷ tỷ chơi xấu, không phải đã nói rồi sao, ai có thể kéo được cái cung kia trước, thì cũng sẽ là của người đó.”

Tiểu Ninh nằm trong ngực ta cười không ngừng, bé không thích tập võ, cũng không thích đọc sách, mà rất thân thiết với Khang Việt, thích xem sổ sách tính toán, kinh thương. Ta nghĩ chờ bé trưởng thành, cho bé mấy ngàn lượng bạc, cho bé tự mình đi lưu lạc.

Ta cười nói: “Lan Lan nếu thích thật sự, mẹ sẽ cho người làm vài thanh giống như đúc cho các con, nhưng mà lực kéo cung sẽ cần ít lực hơn.”

Lan Lan mừng rỡ gật đầu.

Tiểu Bình ngắc đầu: “Con không thích. Con muốn cung của mẹ cơ, tương lai con nhất định sẽ kéo được”, bé rất thích tập võ, một lòng muốn làm tướng quân.

Hoàng đế rất hay cải trang đến trang viên nhà ta, Tiểu Bình lại rất hợp lòng hắn, dường như còn yêu thương hơn cả các Hoàng tử. Thỉnh thoảng còn ban thưởng gì đó, tuổi còn nhỏ, mà năm trước đã được Hoàng đế đưa theo đến khu săn bắn, năm nay còn muốn cùng bé đi cùng xa giá (xe vua), nguyện vọng làm tướng quân của bé có lẽ là có hi vọng đạt được.

Lan Lan không thèm để ý, “Bình đệ đệ, Ninh đệ đệ, hai đệ ẹ xem hầu bao tỷ tỷ làm cho hai đứa đi?”

Thảo nào cảm thấy hầu bao hai bé này thấy lạ mắt, ta cầm hầu bao của Tiểu Ninh lên, làm cũng khá đẹp, khen ngợi xong Lan Lan nói: “Hôm nào, làm cho cả ông ngoại cha với mẹ mỗi người một cái nữa.”

“Vậy Lan Lan cũng làm hầu bao cho nương nữa.”

“Vâng.”

“Lan Lan còn thích bộ khôi giáp xinh đẹp kia của mẹ chứ.”

Tiểu Bình, Tiểu Ninh lè lưỡi với Lan Lan, “Tỷ tỷ lại chơi xấu.”

Ta cười nói: “Chờ đến lúc Lan Lan có thể mặc được khôi giáp, sẽ cho Lan Lan được chứ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tich>